

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ОРЪЖИЯТА НА АВАЛОН

Част 2 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Вихра Манова, 1994

chitanka.info

Паметта на принц Коруин се е възвърнала. Той вече знае кой е и какво иска. И ще използва всяка възможност, за да го постигне. Но пътят е все още дълъг и бъдещето вещае нови и неизвестни опасности. Дали членовете на кралското семейство не са се увеличили, без никой да подозира? Ще успее ли Ерик да запази трона за себе си? Каква сила се крие в Авалон?

I

Застанах на плажа, казах: „Сбогом, «Бътерфлай»“ и лодката бавно се завъртя, след което се насочи към открито море. Щеше да се върне сама до фара на Кабра, защото той се намираше близо до Сенките.

Обърнах се и загледах черната линия на дърветата отсреща, с пълното съзнание, че ми предстои дълъг път. Тръгнах натам и започнах да правя необходимите донаಗласия в движение. Над смълчаната гора тегнеше предутринен мраз и това беше добре.

Тежах с около двайсет и пет килограма по-малко от обичайното за мен и все още от време на време виждах двойно, ала състоянието ми продължаваше да се подобрява. Бях избягал от тъмниците на Амбър и донякъде се бях възстановил с помощта на лудия Дуоркин и пияница Джопин, в същия ред. Сега трябваше да намеря мястото, наподобяващо един друг свят — свят, който вече не съществуваше. Открих пътеката. Тръгнах по нея.

След известно време спрях при дървото с хралупата, което трябваше да е там. Бръкнах вътре, измъкнах моето посребрен меч и го закопчах на кръста си. Нямаше значение, че той бе останал някъде в Амбър. Сега беше тук, защото гората, през която вървях се намираше в Сенките.

Продължих напред още няколко часа, а невидимото слънце се издигаше зад лявото ми рамо. После си починах малко и пак тръгнах. Хубаво бе да виждам листата, скалите, пъновете, раззеленените дървета, тревата, тъмната пръст. Чудесно бе да вдишвам всички леки аромати на живата природа, да чувам нейното жужене, бръмчене, чуруликане. Господи! Колко скъпи ми бяха очите! Да бъдат с мен отново, след почти четири години мрак, беше нещо, за което не ми стигаха думи. И да се разхождам свободно...

Не спирах да вървя, а дрипавият ми плащ се вееше от утринния ветрец. Сигурно изглеждах над петдесетгодишен, с набръчкано лице, отпусната фигура, мършав. Кой би видял в мен онова, което бях?

Колкото и да вървях в Сенките, устремен към определено място, така и не го достигнах. Навярно влагах излишна сантименталност. Ето какво се случи...

Край пътя попаднах на седем мъже и шестима от тях бяха мъртви, разпръснати в различни пози след кървава сеч. Седмият седеше в полунадигнато положение, облегнал гръб върху обраслия с мъх ствол на стар дъб. Той бе отпуснал голия меч върху коленете си, а на десния му хълбок зееше страшна рана, от която още течеше кръв. За разлика от някои сред мъртъвците, не носеше доспехи. Сивите му очи бяха отворени и гледаха със стъклен поглед. Кокалчетата на ръцете му бяха окулени, а дишането — тежко. Мъжът наблюдаваше изпод рунтавите си вежди как враните кълват очите на труповете. Нямаше вид да ме е забелязал.

Вдигнах качулката на плаща си и наведох глава, за да не се вижда лицето ми. После се приближих.

Някога го бях познавал или поне познавах човек, който много приличаше на него.

Той сграбчи меча и върхът му се насочи към мен, докато пристъпвах към него.

— Аз съм приятел — казах му. — Искате ли малко вода?

Мъжът се поколеба за момент, после кимна.

— Да.

Отворих манерката си и му я подадох.

Той отпи, закашля се, пийна още малко.

— Благодаря ви, сър — върна ми човекът манерката. — Жалко само, че не е пълна с нещо по-силно. Проклета да е тази рана!

— Имам и нещо по-силно. Стига да сте сигурен, че ще можете да го понесете.

Раненият протегна ръка, аз отпуших една плоска бутилчица и му я подадох. Този път кашля поне двайсет секунди, след гълтката от острото питие на Джопин.

После лявата страна на устата му се усмихна и той леко ми намигна.

— Така е много по-добре — заяви. — Имате ли нещо против да капна малко върху хълбока си? Мразя да хабя хубаво уиски, но...

— Използвайте го всичкото, ако е необходимо. Ала като гледам, ръката ви доста трепери. Може би ще е по-добре аз да го сипя.

Мъжът кимна и разгърна коженото си яке. Разрязах ризата с моя кинжал и открих раната. Тя изглеждаше ужасно — дълбока, пронизала цялото тяло, на няколко сантиметра над края на бедрото му. Имаше и други, по-леки наранявания по ръцете, гърдите и раменете.

От голямата рана продължаваше да блика кръв и аз леко я попих, след което почистих наоколо с носната си кърпа.

— Сега стиснете зъби и гледайте настрани — поръчах и излях част от уискито.

Цялото му тяло подскочи в силен спазъм, който после се успокои до треперене. Но мъжът не извика. Не бях и мислил, че ще го направи. Сгънах кърпата и я притиснах върху раната. Завързах я там с дълга ивица плат, отпорена от края на плаща ми.

— Искате ли пак да пийнете? — попитах.

— Само вода — рече мъжът. — А после, страхувам се, ще трябва да поспя.

Той пи, след което главата му заклюма напред, докато се опря в гърдите. Човекът заспа, а аз му направих възглавница и го покрих с плащовете на мъртвците наоколо.

Тогава седнах до него и загледах красивите черни птици.

Не ме беше познал. Нищо чудно. Ако му бях разкрил кой съм, сигурно щеше да ме познае. Предположих, че всъщност никога не сме се срещали, този ранен мъж и аз. Но в един по-особен смисъл, ние се познавахме.

Бях тръгнал сред Сенките в търсене на определено място, едно много специално място. То бе унищожено веднъж, но аз разполагах със силата да го възкреся, защото Амбър хвърля безкрайно много сенки. Децата на Амбър могат да се движат сред тях и такова беше моето наследство. Ако желаете, можете да ги наречете паралелни светове, алтернативни вселени, дори измислици на побъркан. Аз им викам сенки, както и всички останали, които притежават способността да се движат сред тях. Ние си избираме някая възможност и вървим, докато я достигнем. Така, в известен смисъл, я създаваме. Нека оставим този въпрос дотук засега.

Целта на моето плаване и на пътуването ми по суша сега беше Авалон.

Преди векове живеех там. Това е една дълга, заплетена, славна и болезнена история, която може да опиша по-късно, ако живея достатъчно дълго, за да довърша този разказ.

Тъкмо вече се приближавах към моя Авалон, когато се натъкнах на ранения рицар и шестимата мъртвци. Ако бях изbral да продължа, можеше да стигна до място, където шестимата да лежат мъртви, а той да е останал непокътнат... или рицарят да лежи мъртъв, а те да се смеят до него. Някой би могъл да каже, че това всъщност няма значение, щом като всички тези неща са възможни и следователно съществуват някъде из Сенките.

Всеки от моите братя и сестри — с изключение може би на Жерар и Бенедикт — дори не би хвърлил втори поглед. Аз, обаче, бях станал доста мекосърден. Невинаги съм бил такъв, ала изглежда сянката Земя, където бях прекарал толкова много години, ме бе поразмекнала малко, а сигурно и затварянето ми в тъмниците на Амбър ми бе припомнило какво представлява човешкото страдание. Не знам. Знам само, че не можех да подмина тежко ранен човек, който при това толкова приличаше на моя едновремешен приятел. Навсянко ако прошепнеш името си в ухото на този мъж, щях да получа в отговор само проклятия и ругатни.

Добре тогава. Оставам да се отплатя поне дотолкова: вдигам го на крака, след което продължавам по пътя си. Няма да има вреда, а дори може да помогна малко.

Седях там, гледах го и след няколко часа той се събуди.

— Добро утро — обадих се аз, докато развинтвах капачката на манерката си. — Искате ли вода?

— Благодаря — протегна ръка мъжът.

Наблюдавах го как пие и когато ми върна манерката, каза:

— Извинявайте, че не се представих. Държах се невъзпитано...

— Аз ви познавам. Наричайте ме Кори.

Той ме погледна, сякаш щеше да попита: „Кори кой?“, но размисли и само кимна.

— Чудесно, сър Кори — понизи ме той. — Бих искал да ви благодаря.

— Вече ми благодарихте с факта, че изглеждате по-добре. Искате ли да хапнете нещо?

— Да, благодаря.

— Имам тук малко сушено месо и хляб, който можеше да е и по-пресен — казах. — А ето и една буца сирене. Изяжте всичко, ако желаете.

Подадох му продуктите и той ги изгълта.

— Ами вие, сър Кори? — попита той.

— Вече ядох, докато спяхте — огледах се многозначително. Той се усмихна. — Значи сам се справихте и с шестимата?

Мъжът кимна.

— Великолепно. А сега какво да правя с вас?

Той опита да се вгледа в лицето ми, но не му дадох възможност.

— Не разбирам — рече накрая.

— Накъде сте се запътили?

— Имам приятели на около двайсет километра на север. Бях тръгнал натам, когато стана това. А много се съмнявам, че който и да е човек, пък дори и самият дявол, би могъл да ме носи на гръб чак дотам. Ако се изправя в цял ръст, сър Кори, ще разберете какво имам предвид.

Станах, измъкнах меча си и с един удар отсякох близката фиданка — стъблото й имаше горе-долу пет сантиметра диаметър. После я окастрих и скъсих до нужната дължина.

След това повторих действията си и с коланите и плащовете на убитите мъже стъкмих носилка.

Той ме наблюдаваше, докато свърших и накрая изкоментира:

— Въртите оръжието смъртоносно, сър Кори... а като гледам, мечът ви май е сребърен.

— Готов ли сте за малкото ни пътешествие? — попитах го аз.

— Какво ще правим с труповете? — настоя той.

— Да не искате да ги погребете по християнски? Зарежете ги!

Природата ще се погрижи за всичко. Да се махаме оттук. Вече вонят.

— Бих желал поне да ги покрием. Те се биха добре.

Въздъхнах.

— Хубаво, щом това ще ви помогне да спите нощем. Не разполагам с лопата, но мога да ги затрупам с камъни. Могилата ще бъде обща, обаче.

— Няма значение — съгласи се мъжът.

Наредих шестте тела едно до друго. Чух го да мърмори нещо, което предположих, че е молитва за мъртвите.

Обградих ги с камъни. Наоколо скали имаше в изобилие, затова работех бързо, като избирах по-едрите, за да приключва по-скоро. И точно това ми беше грешката. Една от канарите трябва да тежеше към двеста килограма, а аз не я изтъркалях. Просто я вдигнах и я сложих отгоре.

Откъм неговото място се чу рязко поемане на въздух и разбрах, че е забелязал какво направих.

Тогава изругах:

— По дяволите, едва не получих херния от този! — след което започнах да подбирам по-малки камъни.

Щом свърших, рекох:

— Добре. Готов ли сте сега да тръгваме?

— Да.

Вдигнах го на ръце и го поставих на носилката. Той стисна зъби, за да не извика.

— Накъде да вървим? — попитах.

Той посочи с ръка.

— Обратно до пътеката. После по нея наляво, до разклонението. Оттам надясно. Как предлагате да...

Вдигнах цялата носилка на ръце, все едно той беше бебе и тя бе люлката му. След което се обърнах и тръгнах към пътеката.

— Кори? — обади се той.

— Да?

— Вие сте един от най- силните мъже, които съм виждал... и ми се струва, че трябва да ви познавам.

Не му отговорих веднага. После заявих:

— Опитвам се да поддържам добра форма. Здравословен живот и така нататък.

— ... пък и гласът ви ми звучи познато.

Той се вглеждаше нагоре, като все още се опитваше да види лицето ми.

Реших бързо да го отклоня от тази тема.

— Как се казват тези ваши приятели, при които отиваме?

— Запътили сме се към крепостта на Ганелон.

— При това ментало! — възкликах аз и едва не го изпуснах.

— Макар да не разбирам думата, която използвахте, от тона на гласа ви съдя, че е оскърбителна — заяви той. — Ако случаят е такъв,

аз съм длъжен да поискам удовлет...

— Почекайте — спрях го аз. — Струва ми се, че говорим за двама души с едно и също име. Извинявайте.

През носилката почувствах как напрежението го напуска.

— Несъмнено е така — рече мъжът.

Продължих с него на ръце до пътеката, където завих наляво.

Той отново се унесе в сън, а аз ускорих крачка, стигнах до разклонението, за което ми бе споменал и се затичах, докато той похъркваше. Започнах да си задавам разни въпроси за шестимата мъже, които се бяха опитали да го убият и почти бяха успели. Надявах се, че нямат приятели, притаени наоколо из храстите.

Щом дишането му се промени, отново забавих крачка до нормален ход.

— Бях заспал — каза той.

— ... и хъркахте — добавих аз.

— Колко път сте минали?

— Мисля, че към осем километра.

— И не сте уморен?

— Малко — признах аз, — но все още не достатъчно, за да се нуждая от почивка.

— Мили Боже! — възклика той. — Радвам се, че не се срещнахме като врагове. Сигурен ли сте, че не сте самия дявол?

— Напротив, познахте — казах. — Не усещате ли миризмата на сяра? А дясното ми копито е силно натъртено.

Той наистина подуши няколко пъти въздуха, преди да се разсмее, което малко ме обиди.

Всъщност бяхме изминали повече от петнайсет километра, по моя преценка. Надявах се да заспи отново и да не проявява чак такава загриженост за разстоянието. Ръцете започваха да ме болят.

— Кои бяха тези шестима мъже, които убихте? — попитах го аз.

— Пазители на Кръга — отвърна той. — И те вече не бяха мъже, а обсебени хора. Сега се молете на Бога, сър Кори, душите им да почиват в мир.

— Пазители на Кръга ли? — изненадах се аз. — Какъв Кръг?

— Черния кръг — царството на безчинствата и отвратителните твари... — той си пое дълбоко дъх. — Източникът на всички нещастия по нашите земи.

— Тези земи не ми се виждат сполетени от особени нещаства — забелязах аз.

— Вече сме далече оттам, а владенията на Ганелон все още са прекалено силни за нашествениците. Но Кръгът се разширява. Усещам, че последната битка ще се води тук.

— Не мога да отрека, че събудихте любопитството ми.

— Сър Кори, ако не знаете нищо за тези неща, по-добре забравете думите ми, заобиколете Кръга и продължете по пътя си. Макар че с истинска радост бих се сражавал рамо до рамо с вас, тази битка не е ваша... а и кой би могъл да каже как ще завърши всичко това?

Пътеката започна да става по-стръмна. И тогава, през една просека между дърветата, в далечината видях нещо, което ме накара да забавя ход и да си спомня едно друго, подобно място.

— Какво... — понечи да запита моят товар, като се обърна, след което възкликна: — Я, май сме се движили по-бързо, отколкото предполагах. Ето я там нашата цел, крепостта на Ганелон.

В този момент мислите ми се насочиха към моя Ганелон, колкото и да не исках. Той беше предател и убиец и аз го бях изгонил от Avalon преди векове. Всъщност го бях отвел през Сенките в друго време и пространство, както по-късно брат ми Ерик бе постъпил с мен. Надявах се да не съм попаднал точно на мястото, където го бях пратил в изгнание. Не беше много вероятно и все пак бе възможно. Макар че той беше смъртен, с нормална продължителност на живота, а аз го бях заточил преди около шестстотин години, не беше изключено в този свят да са минали само няколко. Времето също е функция на Сенките и дори Дуоркин не знаеше всичко за начина му на поведение. А може и да е знаел. И това да го е накарало да полудее. Най-трудното нещо с Времето, както бях научил, бе да го създаваш. Във всеки случай реших, че това не може да е моят стар враг и бивш доверен приятел, защото той със сигурност не би тръгнал да спира никаква вълна от безчинства, колкото и да залива страната. По-скоро би отишъл право там, за да поведе лично отвратителните твари.

Това, което ме притесняваше, беше мъжът в ръцете ми. Неговият двойник също живееше тогава в Avalon, което означаваше, че тук наистина можеше да е минало съвсем малко време.

Нямах никакво желание да се срещам с онзи Ганелон, който ми бе добре известен и да бъда разпознат от него. Той не знаеше нищо за Сенките. Вероятно ще си помисли, че съм му направил някаква черна магия, вместо да го убия и макар да е оцелял, това може да е била полошата от двете възможности.

Но човекът в ръцете ми имаше нужда от място, където да се подслони и излекува, затова продължавах напред.

Интересно, все пак...

Изглежда в мен имаше нещо, поради което му се струвах познат. Ако в този свят, който не беше съвсем като Avalon, съществуваха някакви спомени за моя сянка, каква ли е била тя? И как ли ще посрещнат мен, в случай че бъда разпознат като тази сянка?

Слънцето клонеше към залез. Задуха хладен вятър, който подсказваше, че предстои мразовита нощ. Моят повереник отново похъркваше, затова реших да пробягам по-голямата част от оставащото разстояние. Не ми допадаше идеята, че тази гора на тъмно може да се превърне в място, гъмжащо от нечистите обитатели на някакъв проклет Кръг, за който не знаех нищо, ала който изглежда добре просперираше точно в този недвижим имот.

Така че тичах през удължаващите се сенки, като се стараех да изхвърля от главата си всички мисли за преследвания, засади, наблюдения, докато усетих, че не мога повече да ги пренебрегвам. Те се бяха усилили до предчувствие и точно тогава чух шума зад гърба си: едно тихо тап-тап-тап, като от стъпки.

Поставих носилката на земята, измъкнах меча си и се обърнах.

Тварите бяха две и приличаха на котки.

Шарките им бяха съвсем като на сиамки, само че и двете имаха размерите на тигри. Очите им бяха ярко жълти от край до край и нямаха зеници. Те седнаха, щом се обърнах и ме загледаха без да мигат.

Намираха се на около трийсет крачки от мен. Стоях полуобърнат между тях и носилката, с готов меч в ръка.

Тогава тази, която седеше отляво, отвори уста. Не знаех дали да очаквам мъркане или рев.

Вместо това, тя заговори:

— Човек, съвсем смъртен.

Гласът не звучеше като човешки. Беше прекалено висок.

— И все пак е още жив — заяви втората с подобен тон.
— Да го убием тук — предложи първата.
— Ами онзи, който го пази с меча? Хич не ми харесва.
— Смъртен човек?
— Елате да проверите — тихо ги подканих аз.
— Той е слаб и сигурно е стар.
— И все пак донесе другия от каменната могила дотук, бързо и без да си почива. Хайде да го нападнем от двете страни.

Веднага, щом се размърдаха, скочих напред и онази от дясната ми страна се хвърли към мен.

Острието на меча ми разсече черепа й и потъна в рамото. Докато се обръщах и го измъквах, другата се шмугна покрай мен и се насочи към носилката. Замахнах яростно.

Улучих я в гърба и мечът ми премина през цялото тяло. Чу се вик като скърдане на тебешир по черна дъска, котката падна разполовена на две и започна да гори. Другата също беше в пламъци.

Но тази, която бях разсякъл, още не беше мъртва. Главата ѝ се обърна към мен, искрящите ѝ очи срещнаха моите и ги задържаха.

— Умирам от окончателната смърт — каза тя — и затова те познах, Създателю на Прохода. Защо ни убиваш?

В този момент пламъците погълнаха главата.

Извърнах се, почистих меча си и го прибрах в ножницата. Вдигнах носилката без да обръщам внимание на измъчващите ме въпроси и продължих.

В мен започна да се прокрадва известна увереност за това какво представляваше създанието и какво бе имало предвид.

Понякога все още виждам в сънищата си онази горяща котешка глава, после се събуждам, изпотен и треперещ, а нощта ми изглежда по-тъмна и изпълнена с форми, които не мога да определя.

Крепостта на Ганелон беше обградена с ров, над който падаше подвижен мост, сега вдигнат. Във всеки от четирите ъгъла, където високите стени се срещаха, имаше по една кула. От вътрешната им страна се издигаха още кули, някои дори по-високи, и гъделничкаха коремите на ниските, мрачни облаци, затулили ранните звезди и проснали тъмните си сенки върху хълма, на който се намираше

укреплението. В няколко от кулите вече се виждаше светлина, а вятърът носеше неясен шум от гласове.

Застанах пред подвижния мост, свалих товара си на земята, направих с шепите си фуния и извиках:

— Ехо! Ганелон! Двама пътници замръкнаха в нощта!

Чух издрънчаване на метал по камък. Почувствах, че някъде отгоре ме изучават. Примижах в тази посока, но очите ми още бяха далече от обичайната си форма.

— Кой е там? — долетя гласът, силен и гръмлив.

— Ланс, който е ранен и аз, Кори от Кабра, който го донесох тук.

Изчаках тази информация да бъде изкрештяна на друг часовий и чух как съобщението се подема от нови гласове по редицата.

След пауза от няколко минути, по същия начин долетя отговорът.

Накрая стражът извика към мен:

— Отдръпнете се! Ще спуснем подвижния мост! Можете да влезете!

Скърцането започна още докато говореше и след малко краят на моста се стовари върху земята от нашата страна на рова. Вдигнах отново товара си и влязох.

Така отнесох сър Ланселот дъо Лак до крепостта на Ганелон, на когото вярвах като на брат. Което означаваше, че не му вярвах изобщо.

Тълпа от хора се втурна към нас и бяхме обградени от въоръжени мъже. Ала те не показваха никаква враждебност, само загриженост. Намирах се в голям, покрит с калдъръм двор, осветен с факли и пълен с войнишки сламеници. Миришеше на пот, пушек, коне и готово. Тук явно се бе разположила на бивак цяла малка армия.

Голяма част от мъжете ни бяха заобиколили, гледаха ни и си говореха, но тогава се приближиха двама, облечени в пълно снаряжение като за битка, и единият от тях ме докосна по рамото.

— Елате с мен — каза той.

Тръгнах и те застанаха от двете ми страни. Кръгът от хора се разтвори, за да ни пропусне. Подвижният мост вече се издигаше със скърцане. Запътихме се към главните постройки, изградени от черен камък.

Вътре преминахме през някакъв коридор и се озовахме в нещо, което приличаше на приемна. В дъното имаше стълба. Мъжът от дясната ми страна подкани с жест да се кача по нея. На втория етаж спряхме пред тежка дървена врата и стражът почука.

— Влез — извика отвътре един глас, който за съжаление ми звучеше много познато.

Влязохме.

Той седеше до голяма дървена маса, разположена край широк прозорец, който гледаше към двора. Носеше кафяво кожено яке върху черна риза и панталоните му също бяха черни. Крачолите им покриваха горната част на черните му ботуши. На кръста му имаше широк колан, от който висеше кинжал с дръжка във формата на копито. Върху масата пред него лежеше къс меч. Косата и брадата му бяха рижи, прошарени с бяло. Очите му бяха тъмни като абнос.

Погледна ме, след това насочи вниманието си към двамата стражи, които внесоха носилката.

— Сложете го върху леглото ми — нареди, после добави без да се обръща: — Родерик, погрижи се за него.

Лекарят му, Родерик, беше възрастен мъж, който ми се видя разумен човек. Реших, че няма да причини особена вреда и леко се отпуснах. Не бях носил Ланс цели двайсет километра, за да гледам как му пускат кръв.

Ганелон отново погледна към мен.

— Къде го намерихте? — попита той.

— На двайсет километра южно оттук.

— Кой сте вие?

— Наричат ме Кори.

Той се зае да ме изучава прекалено внимателно и подобните му на червеи устни се извиха в зачатък на усмивка под мустасите.

— Каква е вашата роля в тази история?

— Не разбирам какво имате предвид — отвърнах аз.

Стоях леко изгърбен, с отпуснати рамене. Говорех бавно, тихо, с малко запъване. Брадата ми беше по-дълга от неговата, посивяла от прах. Предполагах, че изглеждам доста стар. По моя преценка отношението му към мен показваше, че и той ме вижда така.

— Питам ви защо му помогнахте? — поясни Ганелон.

— Проява на човешчина и така нататък.

— Чужденец ли сте? — Кимнах. — Е, тук сте добре дошъл за колкото време пожелаете да останете.

— Благодаря. Вероятно утре ще продължа пътя си.

— Направете ми сега компания на чаша вино и mi разкажете за обстоятелствата, при които го намерихте.

Съгласих се.

Ганелон ме оставил да говоря без да ме прекъсва и през цялото време не откъсваше проницателния си поглед от мен. Макар че винаги бях смятал израза „пронизващи очи“ за пресилен, тази вечер не бях толкова убеден. Той направо ме пробождаше с тях като с кинжали. Започнах да се питам какво знае и доколко догадките му са свързани с мен.

Изведнъж усетих как умората ме поваля. Нервното напрежение, виното, топлата стая — всичко това взето заедно ми въздействаше и по едно време се почувствах като че ли стоя в ъгъла и наблюдавам сам себе си отстрани. Осьзнах, че все още не съм в състояние да издържам на продължително изтощение, въпреки спроявянето ми с кратките моменти на голямо напрежение. Забелязах, че и ръката ми трепери.

— Съжалявам — чух се да казвам. — Умората от деня започва да ме надвива...

— Разбира се — възклика Ганелон. — Ще си поговорим пак сутринта. Сега се наспете. Наспете се добре.

После извика единия от стражите и му нареди да ме настани в някая стая. Трябва да съм залитал по пътя, защото си спомням подкрепящата ръка на стража над лакътя си.

Тази нощ спах като убит, без сънища. Събудих се чак след четириинайсет часа.

На сутринта всичко ме болеше.

Хубавичко се измих. Върху шкафчето имаше леген с вода, а до него някой предвидливо бе оставил сапун и кърпа. Чувствах гърлото си натъпкано с прах, а очите — пълни с пясък.

Седнах и се замислих.

Едно време бях способен да пренеса Ланс на такова разстояние без да се чувствам след това като развалина. Едно време си бях проправил пътя с бой по склона на Колвир до сърцето на самия Амбър.

Това време беше отминало. Изведнъж се усетих така съсипан, както сигурно и изглеждах.

Налагаше се да направя нещо.

Твърде бавно възвръщах теглото и силата си. Този процес трябваше да бъде ускорен.

Реших, че седмица, две здравословен живот и усиленi упражнения могат много да помогнат. Ганелон на практика с нищо не бе показал, че ме е познал. Чудесно. Тогава щях да се възползвам от предложеното ми гостоприемство.

Като взех това решение, аз се разрових из кухнята и си приготвих обилна закуска. Е, всъщност наближаваше обяд, но нека наричаме нещата с истинските им имена. Страшно ми се пушеше и изпитах някакво злорадо задоволство от факта, че не разполагах с тютюн. Съдбата се грижеше да остана верен на решението си.

Излязох на двора в прохладния, ясен ден. Останах там дълго, загледан в разквартируваните мъже, които провеждаха военното си учение.

В отсрещния край тренираха стрелци с лъкове и се целеха в мишени, закрепени върху купи сено. Забелязах, че използваха пръстени, надянати на палците им и опъваха тетивата по ориенталската техника, вместо с три пръста, както бях свикнал. Това ме накара да си задам някой и друг въпрос за тази Сянка. Въоръжените с мечове войници използваха и остриетата, и върховете на оръжията си и видях, че те бяха доста разнообразни, както и използваните за защита средства. По моя преценка в двора имаше около осемстотин души, а нямах представа колко още могат да се намират извън полезрението ми. Цветът на кожата, косата и очите им варираше от светло до съвсем тъмно. През дрънченето и свистенето долавях всякакви най-различни акценти, макар че повечето от тях говореха езика на Авалон, който е същия като в Амбър.

Докато ги наблюдавах, един от упражняващите се в бой с меч отпусна оръжието си, избърса чело и отстъпи назад. Противникът му не изглеждаше особено уморен. Реших, че това е моята възможност да потренирам както исках.

Приближих се до тях, усмихнах се и се представих:

— Аз съм Кори от Кабра. Наблюдавах ви — после се обърнах към едрия, мургав мъж, който се подхилваше при вида на почиващия си партньор. — Имате ли нещо против да се поупражнявам с вас, докато приятелят ви отдыхва?

Той продължи да се хили и ми посочи към устата и ухото си. Опитах още няколко езика, но никой не свърши работа. Затова взех да показвам с жестове меча, него и себе си, докато накрая схвана идеята. Противникът му изглежда също я одобри, защото ми предложи оръжието си.

Взех меча му. Той беше по-къс и доста по-тежък от Грейсуондир. (Това е името на моя меч, което знам, че не съм споменавал досега. С него е свързана цяла история и може да ви я разкажа, преди да научите какво ме доведе до този последен подстъп. А може и да я премълча. Но чуете ли ме да споменавам това име, ще знаете за какво става дума.)

Замахнах няколко пъти, за да свикна с оръжието, свалих плаща си, хвърлих го настрани и заех позиция.

Едрият мъж нападна. Отбих и преминах в настъпление. Той парира и отново се хвърли напред. Аз се справих с атаката му и пак настъпих към него. И така нататък. След пет минути знаех, че го бива. Ала знаех и че аз съм по-добър. Той ме спря на два пъти, за да му покажа маневрата, която бях използвал. И в двата случая я усвои много бързо. След петнайсет минути, обаче, усмивката му стана по-широка. Предположих, че това е моментът, когато побеждава повечето си противници благодарение на голямата си издръжливост, ако те изобщо успеаха да устоят на атаките му дотогава. Той беше много издръжлив, трябваше да му го призная. След двайсетина минути на лицето му се появи озадачено изражение. Явно нямах вид, че мога да устоя толкова дълго. Но какво би могъл да знае един обикновен човек за силите, които се таят в потомъка на Амбър?

След двайсет и пет минути мъжът се обливаше в пот, ала продължаваше. Брат ми Рандъм изглежда — и понякога действа — като астматичен подрастващ хулиган, но веднъж се бихме в продължение на двайсет и шест часа, за да видим кой първи ще се откаже. (Ако ви интересува, това бях аз. За другия ден имах уговорена среща с момиче и исках да се явя на нея в прилична форма.) Можехме да продължаваме и още. И макар точно сега да не възнамерявах да изнасям подобни представления, знаех, че мога да издържа много повече от противника си. В края на краишата той беше само човек.

След около половин час мъжът дишаше тежко и все по-бавно отбиваше атаките ми. Още малко и щеше да разбере, че умишлено ги отслабвам, затова вдигнах ръка и отпуснах меча си, както бях видял да

прави предишният му противник. Той също спря да се бие, после се втурна напред и ме прегърна. Макар да не разбирах какво казва, ясно ми бе, че е останал доволен от упражнението. Аз също бях доволен.

Ужасното беше, че се бях уморил. Усещах се леко замаян.

Но имах нужда от още. Обещах си този ден да се източя до смърт от тренировки, след което вечерта да се натъпча, да се наспя добре, да стана и пак да продължа.

Запътих се към стрелците. След малко взех назаем един лък и като използвах трипръстата си техника, пуснах стотина стрели. Справих се доста добре. После наблюдавах известно време конниците, с техните копия, щитове и боздугани. Продължих нататък. Загледах се и в тренировките по водене на бой без оръжие.

Накрая и сам се преоборих с трима души поред. И тогава действително се почувствах капнал. Абсолютно. Напълно.

Седнах на сянка върху една пейка, изпотен, задъхан. Замислих се за Ланс, за Ганелон, за вечерята. След около десет минути се върнах в предоставената ми стая и пак се измих.

Вече изпитвах вълчи глад и се впуснах да търся вечеря и информация.

Още преди да съм се отдалечил от вратата, насреща ми се зададе единият от стражите, когото си спомнях от предишната вечер — онзи, който ме бе завел до стаята ми.

— Лорд Ганелон ви кани да се нахраните с него в покоите му, щом прозвучи гонгът за вечеря — рече той.

Благодарих му, уверих го, че ще отида, върнах се в стаята и се отпуснах на леглото, докато настъпи моментът. Тогава отново тръгнах.

Всички мускули започваха здравата да ме болят, а имах и няколко допълнителни контузии. Реших, че това е хубаво — щях да изглеждам по-стар. Потропах на вратата на Ганелон и едно момче ми отвори, а после забърза да помогне на друг младеж, който подреждаше масата близо до камината.

Ганелон беше облечен в зелени риза и панталон, носеше зелени ботуши и колан, и се бе разположил в стол с висока облегалка. Той се надигна, когато влязох и пристъпи напред да ме посрещне.

— Сър Кори, вече ми докладваха какво сте направили днес — каза той, докато ми стискаше ръката. — Сега ми е по-лесно да повярвам, че сам сте пренесли Ланс. Трябва да призная, че сте повече мъж, отколкото изглеждате — без да влагам никаква обида в това.

Усмихнах се.

— Не се обиждам.

Той ме отведе до един стол, подаде ми чаша светло вино, което беше малко прекалено сладко за моя вкус и рече:

— Като ви гледа човек, би си помислил, че може да ви събори с една ръка... А вие сте носили Ланс двайсет километра и по пътя сте убили две от онези проклетници, котките. Той ми разказа и за могилата, която сте издигнали, от големи камъни...

— Как се чувства Ланс днес? — прекъснах го аз.

— Наложи се да поставя охрана пред стаята му, за да съм сигурен, че ще си почива. Тази планина от мускули искаше да стане и да тръгне на разходка. Той ще остане в леглото цяла седмица, обаче, кълна се в Бога!

— Значи сигурно се чувства по-добре.

Ганелон кимна.

— Да пием за негово здраве.

— С удоволствие ще пия за това.

След като отпихме, той продължи:

— Ако разполагах с армия от мъже като вас, цялата история можеше да се развие другояче.

— Каква история?

— Кръга и неговите Пазители. Не сте ли чували за тях?

— Ланс само ги спомена. Това бе всичко.

Едното момче въртеше на шиш над слабия огън голямо парче месо. От време на време го поливаше с малко вино. Когато миризмата лъхнеше към мен, стомахът ми се свиваше, а Ганелон се усмихваше. Другото момче излезе от стаята и отиде да донесе от кухнята хляб.

Ганелон замълча задълго. Довърши си виното и отново напълни чашата. Аз отпивах бавно от моята.

— Чували ли сте някога за Avalon? — попита накрая той.

— Да — отвърнах. — Преди много време чух една балада от странстващ бард: „Отвъд Реката на благословените, край сенчестия бряг се спряхме — щом споменът за Avalon ни грабна, ний сълзи

горестни проляхме. Мечовете се прекършиха в ръцете ни, щитовете окачихме на дъба. Сребърните кули бяха паднали, сред море от кръв. Колко мили са до Avalon? Нито една или безчет. Сребърните кули паднаха.“

— Avalon е паднал? — обади се той.

— Мисля, че бардът беше луд. Не знам да има никакъв Avalon. Думите му са останали в главата ми, обаче.

Ганелон извърна лице и помълча още няколко минути. Когато заговори, гласът му беше променен.

— Имаше — отрони той. — Имаше такова място. Аз живеех там, преди много години. Не знаех, че Avalon е паднал.

— Как сте дошли тук? — попита го аз.

— Бях пратен в изгнание от владетеля-магьосник, Коруин от Амбър. Той ме отведе през мрак и лудост до тези земи, за да страдам и умра тук. И аз наистина страдах и много пъти бях на косъм от смъртта. Опитвал съм се да намеря обратния път, но никой не го знае. Говорил съм с магьосници и дори с взето в плен същество от Кръга, малко преди да го убием. Но никой не знае пътя към Avalon. Както се казва в баладата: „Николко или безброй“ — цитира погрешно той. — Спомняте ли си името на барда?

— Съжалявам, но съм го забравил.

— А къде се намира Кабра?

— Далече на изток, отвъд морето. Много далече. Кабра е островно кралство.

— Възможно ли е да се вербува там войска? Мога да осигуря добро заплащане.

Поклатих глава.

— Кабра е малка държава с малобройна войска, пък и пътят би отнел няколко месеца по вода и по суща. Войниците ни никога не са се били като наемници, а и народът ни не е никак войнствен.

— В такъв случай вие явно много се различавате от сънародниците си — отбеляза той, като пак ме погледна.

Отпих от виното си.

— Аз бях военен инструктор и обучавах Кралската гвардия.

— Тогава може би ще се съгласите да вършите същата работа тук и да ми помогнете в обучението на моите войници?

— Ще остана няколко седмици и ще се заема с това — отговорих.

Ганелон кимна и едва раздвижи устни в мимолетна усмивка.

— Новината, че прекрасният Avalon го няма ме натъжи. Но ако е така, това означава, че е много вероятно и онзи, който ме прати в изгнание да е мъртъв — той пресуши чашата си. — Значи дори и за демоните настъпва моментът, когато не могат да защитят владенията си. Тази мисъл ме насърчава. Може и ние да имаме шанс тук, срещу тези демони.

— Моля да ме извините — започнах аз, като реших че моментът е подходящ да вмъкна историята си, — но ако имате предвид онзи Коруин от Амбър, той не е загинал, когато — и ако — Avalon е паднал.

Чашата изхрущя в ръката му.

— Вие познавате Коруин? — попита Ганелон.

— Не, но съм чувал за него — отвърнах аз. — Преди няколко години срещнах един от братята му — човек на име Бранд. Той ми разказа за мястото, наречено Амбър и за голямата битка, когато Коруин и неговият брат Блийс повели войска срещу техния брат Ерик, който държал града. Блийс паднал от планината Колвир, а Коруин бил заловен. След коронацията на Ерик, Коруин бил ослепен и хвърлен в тъмниците под Амбър, където сигурно се намира и досега, ако междувременно не е умрял.

Лицето на Ганелон силно пребледня, докато говорех.

— Всички тези имена, които споменахте — Бранд, Блийс, Ерик, съм ги чувал от него през онези отдавна отминали дни. Преди колко време научихте това?

— Трябва да са минали четири години оттогава.

— Той заслужаваше по-добра съдба.

— След всичко, което ви е причинил?

— Ами, вижте — въздъхна той, — разполагах с много време да размисля над тези неща и не бих казал, че не съм му дал основание да постъпи така с мен. Той беше силен — по-силен от вас и дори от Ланс — и умен. Освен това умееше и да се весели. Ерик е трябвало да го убие бързо, а не да постъпва така с него. Аз не го обичам, но сега почти не изпитвам и омраза. Демонът заслужаваше по-добра съдба, това е всичко.

Второто момче се върна с кошница хляб. Онова, което се занимаваше с месото, го свали от шиша и го сложи на един поднос в средата на масата.

Ганелон кимна към него.

— Хайде да ядем.

Той стана и се премести до масата.

Аз го последвах. Почти не разговаряхме, докато се хранехме.

След като се натъпках така, че стомахът ми не можеше да поеме нито хапка повече и полях всичко с още една чаша прекалено сладко вино, започнах да се прозявам. На третия път, Ганелон избухна:

— Дявол да го вземе, Кори! Престанете! Заразително е! — Той с усилие възпря собствената си прозявка. — Хайде да подишаме малко чист въздух — предложи после и стана.

Тръгнахме да се разхождаме по крепостната стена, като се разминавахме с обикалящите часовои. Те се изпъваха и поздравяваха Ганелон, веднага щом видеха кой се приближава, той им отвръща и продължавахме нататък. Стигнахме до една бойница, където спряхме да си починем. Седнали върху камъка, вдишвахме вечерния въздух, хладен, влажен и пълен с горски аромати, и наблюдавахме появяването на звездите, една по една, върху потъмняващото небе. Камъкът под мен беше студен. Далече на хоризонта ми се струваше, че долавям проблясването на морето. Някъде под нас се чу крясък на нощна птица. Ганелон извади лула и отвърза торбичката с тютюн, която висеше на колана му. Той напълни лулата, натъпка я и драсна клечка кибрит. На светлината от пламъка лицето му би изглеждало като сатанинско, ако устата му не беше така мрачно увисната и веждите не бяха присвити над изпълнените с болка очи. За дявола е характерна злата усмивка, а не подобен печален израз.

С удоволствие вдишвах дима. След известно време, Ганелон заговори, отначало тихо и много бавно:

— Помня Avalon. Там се родих и израснах в най-обикновено семейство, но добродетелността никога не е била сред силните ми черти. Набързо профуках наследството си и тръгнах по пътищата, където започнах да ограбвам пътници. По-късно се присъединих към банда от мъже като мен. Когато открих, че съм най-силният и най-способният да ръководя, станах техен главатар. За главите на всички ни бяха обявени награди. Най-голямата беше за моята.

Той вече говореше по-бързо, гласът му стана по-ясен, а избираните думи звучаха като ехо от миналото му.

— Да, помня Avalon, с неговите сребърни кули и прохладни води, където звездите светеха като огньове през нощта, а дневната зеленина беше винаги пролетна. Младост, любов, красота... познах всичко това в Avalon. Горди жребци, лъскав метал, нежни устни, тъмна бира. Чест... — Ганелон поклати глава. — По-късно, когато в кралството започна война, владетелят предложи пълно помилване за всички разбойници, които тръгнат с него на бой срещу бунтовниците. Този владетел беше Коруин. Аз се присъединих към него и потеглих на война. Станах офицер, а по-късно и член на неговия щаб. Спечелихме сраженията и потушихме бунта. После Коруин продължи мирно да управлява, а аз останах в двора му. Това бяха хубавите години. От време на време имаше стълкновения по границите, но ние винаги излизахме победители. Той поверьаше тези неща на мен. После Коруин подари едно херцогство, заедно с титлата, на дребен благородник, за чиято дъщеря искаше да се ожени. Аз бях кандидат за това херцогство и той неведнъж бе намеквал, че един ден то може да стане мое. Изпаднах в ярост и когато бях изпратен на южната граница, където положението винаги беше напрегнато, извърших предателство. Много от хората ми загинаха, а нашествениците нахлуха в кралството. Поради неуспеха в опитите да бъдат разгромени, наложи се самият Коруин отново да грабне оръжието. Нашествениците прииждаха с огромна численост и аз си мислех, че ще успеят да завладеят страната. Надявах се да го направят. Но Коруин, с лисичата си хитрост, надделя. Побягнах, но бях пленен и отведен при него за наказание. Проклех го и го заплюх. Не пожелах да му се поклоня. Мразех земята, по която стъпваше, пък и обреченият няма причини да не покаже храброст, да си отиде като мъж. Коруин заяви, че ще прояви милост към мен, заради предишните ми заслуги. Казах му да си задържи милостта и тогава разбрах, че той издевателства над мен. Нареди да ме развържат и се приближи. Знаех, че може да ме убие с голи ръце. Опитах се да окажа съпротива, но безуспешно. Коруин ме удари веднъж и аз паднах. Когато се свестих, бях здраво завързан върху задницата на коня му. Той яздеше напред и от време на време се обръщаше към мен. Не му отговарях изобщо, но пътят ни минаваше през чудни земи, някои от тях излезли сякаш от кошмар и тогава разбрах, че притежава

магьосническа власт — тъй като никой пътешественик, който бях срещал преди, не бе минавал през местата, видени този ден. После Коруин произнесе присъдата ми за изгнание, освободи ме на това място, обърна се и пришпори коня си обратно.

Ганелон спря да говори и разпали лулата си, която бе започнала да изгасва. Той пафка известно време и продължи:

— Много наранявания, удари, ухапвания и бой получих тук, от зверове и хора, и често едва успявах да запазя живота си. Коруин ме бе оставил в най-ужасната част на страната. Но един ден нещата се обърнаха. Въоръжен рицар в доспехи ми заповяда да се махна от пътя му, за да mine. Тогава на мен ми беше все едно дали ще живея или ще умра, затова го нарекох сипаничаво копеле и му казах да върви по дяволите. Той се втурна срещу мен, аз сграбих копието му и го наведох към земята, като по този начин свалих рицара от коня. Направих му една широка усмивка под брадата със собствения му кинжал и се сдобих с жребец и оръжие. Тогава сериозно се заех да отмъщавам на всички онези, които се бяха отнесли зле с мен. Хванах се пак със стария си занаят, разбойничеството и отново събрах около себе си шайка главорези. Бroat ни непрекъснато нарастваше. Когато станахме няколкостотин души, нуждите ни вече бяха значителни. Ние нахлювахме в някое малко градче и го превземахме. Местните сили на реда се страхуваха от нас. Жivotът беше хубав, макар и не чак така прекрасен, както в Avalon, който никога вече няма да видя. Всички из крайпътните страноприемници се разтреперваха при звука от копитата на конете ни, а пътниците си подмокряха гащите, щом ни чуеха да се приближаваме. Ха! Това продължи няколко години. По следите ни изпращаха големи въоръжени отряди, за да ни унищожат, но ние винаги успявахме или да ги избегнем, или да ги победим. Ала един ден се появи Черния кръг и никой така и не разбра защо. — Той засмука по-ожесточено лулата си, загледан в далечината. — Казвали са ми, че е възникнал като малък пръстен от отровни гъби, някъде на запад. В центъра му било открито мъртво момиченце, а мъжът, който го намерил — баща му — няколко дни по-късно умрял в страшни конвулсии. Веднага плъзнаха слухове, че мястото е прокълнато. През последвалите месеци петното бързо се разрасна, докато стана два километра в диаметър. Във вътрешността му тревата потъмня и заблестя като метална, но не увяхна. Дърветата се изкривиха и листата

им почерняха. Те се полюляваха и когато нямаше никакъв вятър, а между клоните им прелитаха и танцуваха прилепи. По здрач хората забелязваха да се движат странни форми — винаги вътре в Кръга, забележете, — а нощем се появяваха светлини, като от малки огньове. Кръгът продължаваше да расте и онези, които живееха покрай него избягаха — повечето от тях. Неколцина останаха. Говори се, че тези, които останаха, са сключили някаква сделка със зловещите същества. А Кръгът продължаваше да се разширява, разливаше се като вълничките от хвърлен в езеро камък. Все повече хора оставаха да живеят в него. Аз съм разговарял с тези хора, бил съм се с тях, убивал съм ги. Във всички им сякаш има нещо мъртво. Гласовете им са лишени от интонация, лицата им не изразяват нищо и наподобяват маски. Те започнаха да изскачат от Кръга на банди и да мародерстват наоколо. Извършваха безмилостни убийства. Безчинстваха и оскверняваха храмове. Опожаряваха всичко зад гърба си. Никога не крадяха предмети от сребро. А след няколко месеца, започнаха да се появяват и други същества — със странни форми, като дяволските котки, които вие сте убили. После Кръгът започна да расте по-бавно и накрая почти спря, като че ли бе достигнал някаква граница. Но сега от него излизат всякакви твари — някой път дори посред бял ден — и вилнеят из земите около периметъра му. Щом унищожат напълно околността, Кръгът се разширява и погълща новите райони. Така растежът му продължава, все по този начин. Старият крал, Утър, който дълго време ме преследваше, изцяло забрави за мен и съсредоточи всичките си сили да охранява този проклет Кръг. Това започна да ме тревожи, тъй като не ми допадаше възможността, както си спя да ме докопа някой пръкнал се в ада кръвопиец. Затова събрах петдесет и пет души от своите хора — всички, които се съгласиха доброволно, защото не исках да водя със себе си страховивци — и един следобед се втурнахме с конете си в Кръга. Попаднахме на групичка от хората с мъртвите лица, които горяха жив козел върху каменен олтар. Избихме ги почти до крак. Един от тях хванахме жив и го привързахме към собствения му олтар, където го разпитахме. Той ни каза, че Кръгът ще продължи да расте, докато не покрие цялата земя, от океан до океан. Един ден краищата му ще се срещнат от другата страна на света. За нас било най-добре да се присъединим към тях, ако искаме да си спасим кожите. Тогава един от моите хора го прониза и той умря.

Наистина умря, аз умея да различавам кога някой е мъртъв. Достатъчно често съм убивал сам. Но когато кръвта му покапа върху камъка, устата му се отвори и от нея изригна най-силният смях, който съм чувал през живота си. Той заеца като гръмотевица навсякъде около нас. После мъжът седна, бездиханен, и започна да гори. Докато пламъците го погълъща там, върху олтара, формата му се промени и той заприлича на горящ козел — само че по-едър. И от създанието долетя глас, който каза: „Бягайте, смъртни! Но вие никога няма да напуснете този Кръг!“ Е, можете да ми вярвате, че побягнахме! Небето почерня от прилепи и други... неща. Чухме и шум от копита. Пришпорихме конете си навън, с извадени мечове в ръка и убивахме всичко, което се приближеше към нас. Имаше котки, като онези, които сте убили вие, змии, разни подскачащи същества и Бог знае още какво. Като наблизихме края на Кръга, един от патрулите на крал Утър ни видя и ни се притече на помощ. Шестнайсет от петдесет и петимата мъже, които бяха дошли с мен, успяха да се измъкнат. А и от самия патрул загинаха поне трийсет души. Когато разбраха кой съм аз, отведоха ме при краля. Тук. По-рано това беше дворецът на Утър. Разказах му какво съм направил и какво съм чул и видял. Той постъпи по същия начин като Коруин. Предложи пълно помилване за мен и хората ми, ако му помогна в борбата срещу Пазителите на Кръга. След онова, което бях преживял, аз осъзнах, че това нещо трябва да бъде спряно. Така че се съгласих. После се разболях и ми казаха, че съм бил в делириум три дни. Когато се възстанових, бях слаб като дете и научих, че всички, влезли с мен в Кръга, са минали през същото. Трима бяха умрели. Тогава се върнах при своите хора, разказах им какво бе станало и те до един дойдоха с мен. Охраната около Кръга стана по-силна. Ала не можехме да го удържим. През годините, които последваха, Кръгът продължи да расте. Водихме много битки. Аз често получавах повишения, докато не станах дясната ръка на Утър, както се бе случило и преди с Коруин. После битките се превърнаха в сражения. Все по-големи групи изскачаха от тази дупка към ада. Няколко пъти загубихме. Те завладяха някои от предните ни постове. И тогава една нощ от Кръга се изля армия — орда — от хора и всякакви същества, които се биеха с тях. Тази нощ се срещнахме с най-голямата виждана до този момент войска. Самият крал Утър се включи в битката, въпреки моите съвети — тъй като годините му не бяха малко

— и през същата нощ той загина, като оставил кралството без владетел. Исках мястото му да бъде заето от моя капитан, Ланселот, защото знаех, че е много по-достоен от мен... Странно... В Авалон познавах един Ланселот също като него — но този човек не ме позна, когато се срещнахме за първи път. Много странно... Все едно, той отказа и отговорността падна върху мен. Не исках да съм владетел, но ето ме тук. Вече три години отстоявам на нашествениците от Кръга. Всичките ми инстинкти крещят да бягам. С какво съм му длъжен на този проклет народ? Какво ме интересува дали отвратителният им Кръг ще се разшири? Мога да пресека морето до някоя земя, където той няма да стигне, докато съм жив и да забравя цялата история. По дяволите! Не съм искал тази отговорност! Обаче сега тя е моя!

— Защо? — попитах го аз и гласът ми прозвуча необично и за мен самия.

Настъпи мълчание.

Ганелон изтръска лулата си. Напълни я пак. Отново я запали. Замислено взе да пушки.

Мълчанието се проточи.

— Не знам — каза той накрая. — Бях готов да забия нож в гърба на човек за едни обувки, ако се окажеше, че са ми необходими, за да не ми замръзнат краката. Веднъж съм го правил, затова знам. Но... в случая е различно. Това чудо вреди на всички, а аз съм единственият, който може да направи нещо. Дявол да го вземе! Знам, че един ден ще ме погребат тук, заедно с всички останали. Но не мога да ги оставя. Трябва да удържам тези изчадия, докато имам сили за това.

Нощният въздух бе прояснил главата ми и вече не ми се спеше, макар че здравата бях замръзнал.

— Не би ли могъл Ланс да те замести? — попитах аз.

— Мисля, че да. Той е добър човек. Но има и нещо друго. Струва ми се, че онova същество-козел, каквото и да беше то, там на олтара, малко се страхува от мен. Бях влязъл вътре и то ми бе предрекло, че никога вече няма да се измъкна, а аз го направих. Оцелях и от болестта, която последва. То знае, че през цялото време аз водя битките срещу него. Ние спечелихме онova страшно, кърваво сражение в нощта, когато Утър загина и тогава срещнах съществото под друга форма, ала то ме позна. Може би донякъде и това го възпира засега.

— Каква форма беше приело?

— Нещо, наподобяващо човек, но с рога на козел и червени очи. То яздеши петнист жребец. Известно време се бихме, но после вълната на сражението ни раздели. Което бе добре дошло за мен, защото съществото щеше да ме надвие. Щом кръстосахме мечове, то отново заговори и аз веднага познах този ечащ в главата ми глас. Създанието ме нарече глупак и ми каза, че нямам никакви шансове да успея. Но когато настъпи сутринта, бойното поле беше наше и ние ги изтикахме обратно в Кръга, като ги избивахме, докато бягаха. Ездачът на петнистия жребец ни се изпълзна. Оттогава сме водили и други битки, но никоя не е била като онази. Ако аз напусна тези места, друга такава армия — която сигурно се подготвя и в този момент — ще нападне. Онова нещо по никакъв начин ще разбере, че съм се маxнал — точно както е знаело, че Ланс ми носи нов доклад за разположението на войските вътре в Кръга и е изпратило Пазителите да го убият на връщане. То вече знае за вас и сигурно се пита как ли ще се развият събитията. Вероятно се чуди кой сте, при вашата огромна сила. Ще трябва да остана тук и да се бия, докато падна в битката. Не ме питайте защо. Надявам се само преди да настъпи този ден, поне да разбера как се е появило това чудо — защо този Кръг се намира там.

В този момент покрай главата ми нещо прощумоля. Бързо се наведох, за да го избягна, каквото и да беше то. Okаза се, обаче, че не е необходимо. Беше само птица. Бяла птица. Тя кацна на лявото ми рамо и остана там, като издаваше тихи звуци. Вдигнах ръка и птицата скочи на китката ми. За крачето й беше завързана бележка. Отвързах я, прочетох я и я смачках в шепа. После се заех да изучавам невидимите гледки в далечината.

— Какво има, сър Кори? — попита Ганелон.

Бележката, която бях изпратил към своята цел, написана от собствената ми ръка, изпратена по птицата на моето желание, можеше да стигне само дотам, където се окажеше следващата ми спирка. А тя не бе непременно мястото, което имах предвид. Както и да е, бях прочел собствените си вещания.

— Какво е това? — настоя той. — Какво държите в ръка? Някакво съобщение ли?

Кимнах. И му го подадох. Нямаше как да го изхвърля, след като ме бе видял да го получавам.

Бележката гласеше: „Идвам“ и носеше моя подпись.

Ганелон разпали лулата си и я прочете на светлината ѝ.

— Той е жив? И идва тук?

— Така изглежда.

— Много странно. Изобщо не мога да разбера.

— Звучи като обещание за подкрепа — казах аз и освободих птицата, която изкряска два пъти, направи кръг над нас и отлетя.

Ганелон поклати глава.

— Нищо не разбирам.

— Защо да гледаме зъбите на кон, който получавате даром?

Засега сте успели само да задържите този Кръг да не се разраства.

— Така е — потвърди той. — А Коруин може и да е способен да го унищожи.

— Нищо чудно да е просто шега — допълних аз. — И то жестока.

Ганелон пак поклати глава.

— Не. Не е в неговия стил. Питам се, какво ли цели?

— Най-добре първо да се наспим.

— И без това не мога да направя нищо друго точно сега — подтисна една прозявка той.

Изправихме се и тръгнахме обратно по стената. В края ѝ си пожелахме лека нощ и аз се заклатушках към бездната на съня, където се хвърлих с главата надолу.

II

Ден. Нови болки. Още схващания.

Някой ми бе оставил нов плащ, кафяв на цвят, което реших, че е добре. Особено ако понапълнеех и Ганелон помнеше моите цветове. Не си обръснах брадата, защото той ме бе познавал в по-малко обрасъл вид. Правех всичко възможно да променям гласа си, когато беше наоколо. Скрих Грейсуондир под леглото си.

През цялата последвала седмица се натоварвах безмилостно. Работех, потях се и тренирах, докато болките намаляха и мускулите ми отново придобиха твърдост. Вероятно за тази седмица качих седем, осем килограма. Бавно, съвсем бавно, започвах да възвръщам старата си форма.

Страната се наричаше Лорейн, както се казваше и тя. Ако бях в настроение да съчинявам лъжи, щях да кажа, че сме се срещнали на ливадата зад замъка, където девойката е беряла цветя, а аз съм се разхождал на чист въздух. Глупости.

Предполагам, че учитивият израз за такива като нея е приятелка на войниците. Срещнах я в края на усилен работен ден, прекаран главно с меч и копие в ръка. Когато я зърнах за първи път, тя стоеше встрани и чакаше поредния мъж, който ѝ бе определил среща. Усмихна ми се и аз ѝ се усмихнах в отговор, кимнах, намигнах и я отминах. На следващия ден пак я видях и този път ѝ казах: „Здравей“, като минавах край нея. Това беше всичко.

И така продължих да се натъквам на нея. Към края на втората ми седмица в крепостта, когато болките ми бяха изчезнали и бях станал към деветдесет килограма, в мен започна да се събужда желание. Уредих да бъда с нея една вечер. Дотогава бях научил каква е и, че се отнасяше до мен, това ме устройваше. Но тази нощ ние не проведохме обичайните занимания. Не.

Вместо това разговаряхме и тогава се случи нещо друго.

Косата ѝ беше ръждива на цвят, тук-там с бели косми. Предполагах, че няма и трийсет, обаче. Очите ѝ, съвсем сини. Леко

заострена брадичка. Чисти, равни зъби в уста, която често ми се усмихваше. Гласът ѝ беше малко носов, косата — прекалено дълга, гримът ѝ — положен прекалено щедро върху твърде силна умора, имаше прекалено много лунички и се обличаше в прекалено ярки и прилепнали дрехи. Но тя ми харесваше. Не смятам, че бях изпитвал точно такива чувства, когато я поканих да прекара с мен тази нощ, защото, както вече споменах, това което имах наум не беше да я харесвам.

Нямаше къде другаде да отидем, освен в моята стая, затова се озовахме там. Бях станал капитан и сега се възползвах от ранга си, като накарах да ни донесат вечерята там, както и да добавят бутилка вино.

— Войниците се страхуват от теб — каза тя. — Твърдят, че никога не се уморяваш.

— Уморявам се — възразих аз. — Появрай ми.

— Разбира се — съгласи се Лорейн. — С всички ни е така.

— Права си — отвърнах.

— На колко си години?

— На колко години си ти?

— Галантният мъж никога не би задал този въпрос.

— Както и една дама.

— Когато се появи тук, мислеха, че си над петдесет.

— Е?

— А сега не знаят какво да мислят. Четирийсет и пет?

Четирийсет?

— Не — поклатих глава.

— И аз така смятам. Но брадата ти заблуди всички.

— Често се случва с брадите.

— С всеки изминал ден изглеждаш по-добре. По-едър...

— Благодаря. И се чувствам по-добре, отколкото когато пристигнах.

— Сър Кори от Кабра — изрече замислено тя. — Къде се намира Кабра? Какво е Кабра? Ще ме отведеш ли с теб там, ако много мило те помоля?

— Бих могъл да ти обещая, но ще те изльжа.

— Знам. Но ще ми е приятно да го чуя.

— Добре. Ще те отведа със себе си там. Кабра е отвратително място.

— Наистина ли си толкова добър, колкото разправят?

— Опасявам се, че не. А ти?

— Сигурно не. Искаш ли вече да си лягаме?

— Не. Предпочитам да си говорим. Изпий чаша вино.

— Благодаря... За твоето здраве.

— И за твоето.

— Как си се научил да се биеш толкова хубаво?

— Дарба и добри учители.

— ... А си пренесъл и Ланс на цялото това разстояние. Убил си и онези зверове...

— Слуховете преувеличават.

— Но аз те наблюдавах. Ти наистина си по-добър от останалите.

Затова и Ганелон сключи това споразумение с теб. Той знае как да различава хубавите неща. Имала съм много приятели, които умеят да се бият с меч и съм ги гледала да се упражняват. Ти можеш да ги насечеш на малки парченца. Войниците говорят, че си добър учител. Харесват те, макар че ги плашиш.

— Защо се страхуват от мен? Защото съм силен ли? По света има много силни мъже. Или заради моята издръжливост в тренировките?

— Смятат, че в теб има нещо свръхестествено.

Разсмях се.

— Не, аз съм просто вторият по сръчност в света. Извинявай... може би, третият. Но се старая да напредна.

— Кой е по-добър от теб?

— Ерик от Амбър, вероятно.

— Кой е той?

— Свръхестествено същество.

— Той най-добрите ли е?

— Не.

— А кой е?

— Бенедикт от Амбър.

— И той ли е свръхестествен?

— Ако е още жив, да.

— И ти си много странен. Защо? Кажи ми, ти свръхестествено същество ли си?

— Хайде да пийнем по още една чаша вино.

— Ще ме хване.

— Чудесно.

Напълних чашите.

— Всички ще умрем — заяви Лорейн.

— Някой ден.

— Искам да кажа тук и то скоро, в битката с това нещо.

— Защо смяташ така?

— То е прекалено силно.

— Тогава защо стоиш тук?

— Няма къде другаде да отида. Затова и те разпитвах за Кабра.

— И затова дойде при мен тази вечер?

— Не. Исках да разбера що за човек си.

— Просто спортист, който дълго не е тренирал. В този край ли си родена?

— Да. Сред гората.

— Защо си се хванала с тези момчета?

— А защо не? По-добре е, отколкото да гния в мизерия.

— Никога ли не си имала свой мъж? Постоянен, искам да кажа?

— Имах. Мъртъв е. Той беше човекът, който намери...

Омагьосания кръг.

— Съжалявам.

— А аз не. Джарл имаше навика да се напива винаги, когато успееше да вземе назаем или открадне достатъчно, за да си го позволи. А после се прибираще вкъщи и ме биеше. Радвам се, че срещнах Ганелон.

— Значи смяташ, че онова нещо е страшно силно и няма да можем да го победим?

— Да.

— Нищо чудно и да си права. Но аз мисля, че грешиш.

Лорейн вдигна рамене.

— Ще се биеш ли заедно с нас?

— Страхувам се, че да.

— Никой не го знаеше със сигурност или поне не искаше да го каже. Може да стане интересно. Бих искала да те видя как се биеш с човека-козел.

— Защо?

— Изглежда той им е тарторът. Ако го убиеш, ще имаме поголям шанс. А ти може и да успееш.

— Трябва да го направя — рекох аз.

— Някаква специална причина ли имаш?

— Да.

— Твоя лична?

— Да.

— Пожелавам ти успех.

— Благодаря.

Тя си довърши виното и пак ѝ напълнила чашата.

— Знам, че той е свръхестествено същество.

— Хайде да сменим темата.

— Добре. Но ще направиш ли нещо за мен?

— Кажи.

— Облечи си утре доспехи, вземи едно копие, намери си кон и натрий носа на онзи здравеняк, офицера от кавалерията Харалд.

— Защо?

— Миналата седмица ме наби, също като Джарл едно време. Ще можеш ли?

— Да.

— А ще го направиш ли?

— Защо не? Смятай, че вече съм му го натрил.

Лорейн се наведе и се притисна към мен.

— Обичам те — каза тя.

— Глупости.

— Добре. Какво ще кажеш тогава за: „Харесвам те“?

— Става. Аз...

И в този момент по гърба ми полази усещане за студ. Вцепених се и се приготвих да устоя на това, което предстоеше, като оставил съзнанието си съвършено празно.

Някой ме търсеше. Несъмнено беше човек от моето семейство и явно използваше Фигурата ми или нещо много подобно на нея. Усещането не можеше да се събрка. Ако беше Ерик, значи бе по-смел, отколкото го мислех, тъй като последния път, когато имахме контакт, едва не му бях изгорил мозъка. Не можеше да е Рандъм, освен ако бе излязъл от затвора, в което се съмнявах. Ако бяха Джулиан или Кейн, и двамата можеха да вървят по дяволите. Блийс вероятно беше мъртъв. А

сигурно и Бенедикт. Оставаха Жерар, Бранд и сестрите ни. От всички им, само Жерар би могъл да ми мисли доброто. Затова отказах да се разкрия, успешно. Отне ми около пет минути и когато всичко свърши, бях потен и разтреперан, а Лорейн ме наблюдаваше със странен поглед.

— Какво стана? — попита тя. — Ти още не си пиян, както и аз.

— Просто получавам такива пристъпи от време на време — отговорих аз. — Болест, която хванах на островите.

— Видях едно лице — промълви Лорейн. — Като че ли беше на пода, а може да е било и в главата ми. На възрастен човек. Яката на дрехата му беше зелена и много приличаше на теб, само дето брадата му бе сива.

Тогава я зашлевих.

— Лъжеш! Не е възможно да...

— Само ти казвам какво видях! Не ме удрий! Не знам какво означава това! Кой беше той?

— Мисля, че е бил баща ми. Господи, странно...

— Какво стана? — настоя тя.

— Пристъп — повторих аз. — Получавам ги понякога и хората мислят, че са видели баща ми върху стената или пода. Не се беспокой. Не е заразно.

— Глупости — рече Лорейн. — Нарочно ме лъжеш.

— Така е. Но, моля те, забрави цялата история.

— Защо да го правя?

— Защото ме харесваш, забрави ли? И защото утре ще натрия носа на Харалд заради теб.

— Вярно — съгласи се тя, а аз пак започнах да треперя. Лорейн ми донесе одеало от леглото и го уви около раменете ми.

После ми подаде виното и аз го изпих. Лорейн седна до мен и положи глава на рамото ми. Прегърнах я. Отвън завилня дяволски вятър, а към неговия вой се прибави и бързото трополене на дъждовни капки. За миг ми се стори, че нещо блъска по капаците. Лорейн тихо изхлипа.

— Не ми харесва какво става тази нощ.

— И на мен. Иди да залостиш вратата. Сега е само заключена.

Докато тя се занимаваше с това, аз преместих столовете ни така, че да гледат към единствения прозорец. Измъкнах Грейсуондир изпод

леглото и го извадих от ножницата. После изгасих всички светлини в стаята, освен една свещ на масата вдясно от мен.

Седнах отново и сложих меча върху коленете си.

— Какво ще правим? — попита Лорейн, като дойде и се настани от лявата ми страна.

— Ще чакаме — казах аз.

— Какво?

— Не съм сигурен, но тази нощ определено е много подходяща.

Тя потрепера и се притисна към мен.

— Знаеш ли, може би е по-добре да си отидеш — предложих аз.

— Знам. Но ме е страх да изляза. Ако остана тук, ще можеш да ме защитиш, нали?

Поклатих глава.

— Не зная дали ще успея да защитя дори себе си.

Тя докосна Грейсуондир.

— Какъв красив меч! Никога не съм виждала друг като него.

— Няма друг като него — отвърнах и всеки път като го помръднах, светлината падаше по-различен начин върху острието, така че в един момент то изглеждаше сякаш е покрито с нечовешка кръв в оранжев оттенък, а в следващия лежеше студено и бяло като сняг или женски гърди, потрепвайки в ръката ми, когато ме пронижеше студ.

Зачудих се как Лорейн бе успяла да види нещо, което аз не видях по време на опита за контакт. Не би могла просто да си го е въобразила, защото описанието ѝ беше много точно.

— Има нещо странно в теб — рекох аз.

Тя помълча, докато свещта трепна четири, пет пъти, а после каза:

— Притежавам слаба ясновидска дарба. Майка ми я имаше в по-силна степен. Хората разправят, че баба ми е била магьосница. Аз, обаче, нищо не разбирам от тези работи. Е, поне не много. Не съм имала видение от години. А и винаги се оказва, че губя повече, отколкото печеля.

След това Лорейн пак замълча и аз я попитах:

— Какво искаш да кажеш?

— Използвах магия, за да спечеля първия си мъж и виждаш какво излезе. Ако не го бях направила, щях да съм къде по-добре. Исках и хубава дъщеря, затова се постарах да я имам...

Тя рязко спря и изведнъж осъзнах, че плаче.

— Какво има? Не разбирам...

— Мислех, че знаеш.

— Не, страхувам се, че не знам.

— Тя беше малкото момиченце в Омагьосания кръг. Мислех, че знаеш...

— Съжалявам.

— По-добре да нямах тази дарба. Никога вече няма да я използвам. Но тя не ме оставя на мира. Непрекъснато сънувам разни неща и поличби и те са все такива, дето нищо не може да се направи. Така ми се иска тези способности да ме напуснат и да идат да тормозят някой друг!

— Желанието ти няма да може да се изпълни, Лорейн. Опасявам се, че отърваване няма.

— Откъде знаеш?

— Срещал съм и други като теб преди, това е всичко.

— И ти самият имаш подобна дарба, нали?

— Да.

— Значи усещаш, че сега отвън има нещо, нали?

— Да.

— И аз. Знаеш ли какво прави?

— Търси ме.

— Да, и аз имам такова чувство. Защо?

— Вероятно, за да изпита силата ми. То знае, че съм тук. Ако аз съм нов съюзник на Ганелон, сигурно се пита какво представлявам, кой съм...

— Дали е самото същество с рогата?

— Не знам. Но предполагам, че не е.

— Защо?

— Ако аз наистина съм този, който ще го унищожи, би било глупаво да ме търси тук, в крепостта на своя враг, когато съм обграден от сила. По-скоро бих казал, че то е пратило някой от своите приближени. Може би затова духът на баща ми... не знам. Ако този слуга успее да ме намери и да разбере кой съм, съществото ще знае какви предпазни мерки да вземе. Ако пък като ме намери, вземе и да ме унищожи, тогава проблемът ще е разрешен. В случай, че аз унищожа слугата, то ще знае много повече за силата, която

притежавам. Каквото и да стане, онова с рогата ще спечели. Защо тогава да рискува собствената си бодлива глава в този етап на играта?

Зачакахме сред потъналата в сенки стая, докато свещта изгаряше минутите.

Лорейн ме попита:

— Какво имаше предвид, когато каза, ако те намери и разбере кой си? Кой може да разбере, че си?

— Този, който за малко нямаше да дойде тук.

— Смяташ, че то те познава отнякъде, по някакъв начин?

— Не е изключено.

Тогава тя се отдръпна от мен.

— Не се страхувай — успокоих я аз. — Няма да ти навредя.

— Страхувам се и ти ще ми навредиш! Знам това! Но искам да бъда с теб. Защо го искам?

— Не знам.

— Там отвън сега има нещо! — извика Лорейн, малко истерично.

— Близо е! Съвсем близо! Слушай! Чуй го!

— Мълкни! — креснах аз, когато някакво студено, предизвикващо иглички чувство полази по гърба ми и се нави около гърлото ми. — Иди в отсрещния край на стаята и се скрий зад леглото!

— Страх ме е от тъмното.

— Направи го или ще те зашеметя и ще те отнеса там. Тук ще ми се пречкаш на пътя.

През шума от бурята долових тежко биене на криле и драскане на нокти по каменната стена на крепостта, докато Лорейн отиваше да изпълни нареджданията ми.

А после се озовах срещу две пламтящи червени очи, втренчени в моите. Бързо сведох поглед. Съществото стоеше отвън, върху корниза на прозореца и ме наблюдаваше.

То надхвърляше два метра, а от челото му излизаха големи, разклонени рога. Кожата му беше гола и имаше равномерен пепелявосив цвят. Изглеждаше безполово, от гърба му далеч назад стърчаха сиви, покрити с кожа крила, които се сливаха с нощта. В дясната си ръка държеше къс тежък меч от тъмен метал и по цялото му острие бяха гравирани рунически символи. Лявата му ръка беше вкопчена в рамката на прозореца.

— Влез на собствена отговорност — високо му казах аз и насочих върха на Грейсуондир към гърдите му.

То се закикоти. Просто стоеше там, гледаше ме и се кикотеше. Още веднъж се опита да срещне погледа ми, но аз не му позволих. Ако се вгледаше в очите ми задълго, щеше да ме познае, както бе станало с дяволската котка.

Когато заговори, звучеше като фагот, който произнася думи.

— Не си онзи човек — каза то. — Ти си по-дребен и по-стар. И все пак... този меч... може и да е негов. Кой си ти?

— А ти кой си? — попитах аз.

— Моето име е Стриголдуир. Не си прави шеги с него, за да не ти изям сърцето и черния дроб.

— Да си правя шеги с него ли? Та аз не мога дори да го произнеса, а пък и от моята цироза ще получиш стомашно разстройство. Махай се.

— Кой си ти? — повтори то.

— Мисъли, гами градил, Стриголдуир — изговорих аз и то подскочи, като че ли някой го беше ритнал.

— Искаш да ме предизвикаш с такова просто заклинание? — присмя се, когато отново се успокои. — Аз не съм някое от низшите същества.

— Но изглежда те накара да изпиташ известно неудобство.

— Кой си ти?

— Не е твоя работа, Чарли. Птиченце, птиченце, отлитай у дома...

— Четири пъти трябва да ти задам този въпрос и четири пъти да не получа отговор, преди да вляза и да те убия. Кой си ти?

— Не — изправих се аз. — Ела тук да изгориш!

Тогава то изтръгна рамката на прозореца и вятърът, който нахлу заедно с него в стаята, изгаси свещта.

Хвърлих се напред и между нас се разхвърчаха искри, когато Грейсуондир се сблъска с тъмния рунически меч. Разменихме няколко удара и аз отскочих назад. Очите ми се бяха приспособили към полумрака, така че загубата на светлината не ме ослепи. Съществото също виждаше достатъчно добре. То беше по-силно от човек, но това важеше и за мен. Въртяхме се в кръг из стаята. Около нас вееше вледеняващ вятър, а когато отново минахме покрай прозореца, студени

капки опръскаха лицето ми. Първия път, щом нанесох рана на съществото — дълъг разрез през гърдите — то остана безмълвно, макар че по ръбовете на раната му затанцуваха малки пламъчета. При второто нараняване — високо в горната част на ръката — изкрешя и започна да сипе заплахи.

— Тази нощ ще изсмуча мозъка от костите ти! После ще ги изсуша и ще измайсторя от тях музикален инструмент! Като свиря на него, душата ти ще се мята в безтелесна агония.

— Хубаво гориш — отбелязах аз.

Движенията му се забавиха само за част от секундата и аз веднага се възползвах от възможността.

Отбих черния меч и нападнах безпогрешно. Имах за цел центъра на гърдите му. Пронизах ги от край до край.

Тогава то извика, ала не падна. Грейсуондир бе изтръгнат от ръката ми и около раната лумнаха пламъци. Съществото започна да ги гаси. Направи крачка към мен, а аз вдигнах едно столче и го задържах между нас.

— Моето сърце не е там, където е при хората — заяви Стриголдуир.

После се втурна напред, но аз отбих меча със стола и засегнах дясното му око с единия крак. Тогава захвърлих стола настрани, приближих се, сграбчих дясната китка на съществото и я извих. С ръба на дланта си го ударих по лакътя с колкото сила имах и чух остро изхрущяване. Руническия меч издрънча на пода. То ме удари с лявата си ръка по главата и аз паднах.

Хвърлих се към меча си, вкопчих се в глезена на демона и дръпнах.

Той падна на пода. Скочих върху него и го сграбчих за гърлото. Скрих глава в свивката на рамото си, притиснал брада към гърдите, а съществото задраска с нокти към лицето ми с лявата си ръка.

Докато хватката ми се стягаше, то търсеше погледа ми с очите си и този път не ги избягнах. В дълбините на съзнанието си усетих шока му, когато ме позна и видя, че съм разбрал това.

— Ти! — успя да изхъхри то, преди да съм стегнал силно пръсти и животът да напусне тези червени, червени очи.

Станах, затиснах с крак гръденния му кош и дръпнах Грейсуондир.

Демонът избухна в пламъци, когато измъкнах меча и скоро от него не остана нищо друго, освен обгоряло петно върху пода.

Тогава Лорейн се приближи, прегърнах я и тя ме помоли да я отведа до стаята ѝ, за да си легне. Послушах я, но не правихме нищо — само лежахме един до друг, докато тя се наплака и заспа.

Така срещнах Лорейн.

Ланс, Ганелон и аз спряхме конете си на върха на високия хълм, почти обедното слънце печеше в гърбовете ни, а ние загледахме Кръга в ниското. Неговият вид потвърди опасенията ми.

Пострадалата гора изглеждаше точно като онази в долината на юг от Амбър.

О, татко мой! Какво съм направил? — извиках в сърцето си, но единственият отговор беше Черния кръг, който лежеше пред мен и се простираше, докъдето поглед стигаше.

През забралото на шлема си наблюдавах гледката — овъглена на вид, запустяла, мирища на разложение местност. Напоследък изобщо не свалях шлема си. Околните приемаха това за превземка, но рангът ми позволяваше да се държа ексцентрично. Вече го носех повече от две седмици, откакто бях убил Стриголдуир. Сложил си го бях на другата сутрин, преди да се заема с Харалд, за да изпълня обещанието си към Лорейн и тогава бях решил, че след като стабилно си възвръщах формата, нямаше да е зле да държа лицето си скрито.

Тежах около деветдесет килограма и се чувствах отново както едно време. Ако можех да помогна в разчистването на тази бъркотия в страната, наречена Лорейн, знаех, че ще получа възможност поне да опитам онова, което най-силно желаех. И може би щях да успея.

— Значи това е то — обадих се аз. — Не виждам да се събират никакви войски.

— Предполагам, че трябва да отидем на север — каза Ланс, — а и сигурно ще можем да ги видим чак като се стъмни.

— Колко далече на север?

— Петнайсет, двайсет километра. Те се местят по малко.

Два дни бяхме яздили, за да стигнем до Кръга. Тази сутрин ни бе срещнал патрул, от който научихме, че войските продължават да се събират всяка нощ. Занимават се с различни упражнения и после

изчезват — някъде по-дълбоко навътре — с настъпването на утрото. Както разбрах, над Кръга постоянно висели буреносни облаци, макар че бура никога не се развихряла.

— Какво ще кажете да хапнем тук, а после да продължим на север? — попитах аз.

— Защо не? — съгласи се Ганелон. — Умирам от глад, пък и имаме време.

Така че слязохме от конете, нахранихме се със сушено месо и се напихме от манерките си.

— Все още не мога да разбера онази бележка — рече Ганелон, след като се оригна, потупа се по корема и си запали лулата. — Дали ще застане на наша страна в последната битка или не? И къде е сега, ако смята да помогне? Денят на сблъсъка идва все по-близо.

— Престани да мислиш за него — посъветвах го аз. — Това сигурно беше шега.

— Не мога, дявол да го вземе! — възклика той. — В цялата работа има нещо извънредно странно!

— За какво става дума? — попита Ланс и аз за първи път осъзнах, че Ганелон не му е казал нищо.

— Моят предишен крал, Коруин, по една птица-куриер изпрати странно съобщение, в което твърдеше, че идва. Смятах го за мъртъв, но той прати тази бележка — обясни Ганелон. — И все още не знам как да я разбирам.

— Коруин ли? — попита Ланс и аз затаих дъх. — Коруин от Амбър?

— Да, от Амбър и Avalon.

— Забрави за неговата бележка.

— Защо?

— Той е човек без чувство за чест и обещанието му нищо не означава.

— Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Много отдавна е бил владетел на тези земи. Спомняш ли си легендите за краля-демон. Точно за него се отнасят. Това е бил Коруин, по времето, когато още не съм бил роден. Най-хубавото, което е направил, е било, че е абдикирал и избягал, когато съпротивата срещу него е станала твърде силна.

Нищо подобно!

Или грешах?

Амбър хвърля безкраен брой сенки, а и моят Авалон бе хвърлил много свои сенки, поради присъствието ми там. Аз може да съм известен на много места, където кракът ми никога не е стъпвал, защото мои сенки са живели там, имитирайки несъвършено делата и мислите ми.

— Не — възпротиви се Ганелон. — Никога не вярвам на легенди. Чудя се дали може да е бил същия човек, който е управлявал тук. Това е интересно.

— Много — съгласих се аз. — Но ако е бил крал толкова отдавна, досега със сигурност трябва да е умрял или да е грохнал старец.

— Той е бил магьосник — заяви Ланс.

— Този, когото аз познавам, несъмнено беше магьосник, защото ме прогони от страна, която сега не може да бъде открита по никакъв начин.

— Никога преди не си споменавал за това — учуди се Ланс. — Какво е станало?

— Не е твоя работа — сопна се Ганелон и Ланс отново потъна в мълчание.

Измъкнах собствената си лула — бях се сдобил с нея преди ден, два — и Ланс направи същото. Лулите бяха глинени и добре поддържаха огъня. Запалихме и тримата само седяхме и пушехме.

— Е, постъпил е разумно — обади се накрая Ганелон. — Хайде вече да забравим за него.

Никой от нас не го направи, разбира се. Но след това всички избягвахме тази тема.

Ако не беше тъмната местност зад нас, щеше да бъде много приятно просто да си седим там, отпуснати. Изведнъж ги почувствах и двамата много близки. Исках да им кажа нещо, но не можах да измисля какво.

Ганелон разреши проблема като отново повдигна въпроса за настоящия ход на събитията.

— Значи искаш да ги нападнем, преди те да са го направили?

— Точно така — отвърнах аз. — Да проведем битката на тяхна територия.

— Трудността е, че това наистина е тяхна територия. Те я познават по-добре от нас, а и кой знае какви сили могат да призоват там?

— Ако убием онзи с рогата, ще ги победим.

— Вероятно. А може и да не успеем. Сигурно ти би се справил с него — погледна ме Ганелон. — За себе си не знам дали ще мога, ако не извадя късмет. Той е прекалено коварен, за да бъде убит току-така. Макар да си мисля, че ме бива не по-малко, отколкото преди няколко години, нищо чудно и да се заблуждавам. Възможно е да съм станал по-слаб. Никога не съм я искал тази проклета работа, която ме кара да стоя все затворен в замъка!

— Знам — успокоих го аз.

— Знам — потвърди и Ланс.

— Ланс — обърна се към него Ганелон, — дали да не послушаме нашия приятел? Да нападнем ли?

Той можеше да вдигне рамене и да се измъкне. Но не го направи.

— Да — рече Ланс. — Те едва не ни довършиха последния път. Бяхме на косъм от поражението в нощта, когато загина крал Утър. Ако не ги нападнем, имам чувството, че следващия път ще ни надвият. О, няма да им е лесно и ние ще им причиним големи загуби. Но смяtam, че ще са способни да ни победят. Нека огледаме сега всичко, което успеem да видим, а после да се оттеглим, за да планираме нападението си.

— Добре — съгласи се Ганелон. — И на мен ми дойде до гуша да чакам. Ако не си промените мнението, докато се върнем, смятайте, че съм съгласен.

Този следобед яздихме на север, после се скрихме сред хълмовете и загледахме надолу към Кръга. Вътре те се молиха, по своя си начин, а после проведоха военно учение. По моя преценка имаше около четири хиляди войници. Ние разполагахме с близо две хиляди и петстотин. Сред тях забелязахме и страни летящи, скачащи и пълзящи същества, които издаваха разни звуци в нощта. А в нас биеха храбри сърца. Да.

Трябаха ми само няколко минути с техния предводител и всичко щеше да бъде решено, по един или по друг начин. Всичко. Не можех да кажа това на придружителите си, но беше точно така.

Нали разбирате, аз бях този, който бе отговорен за цялата паплач там долу. Аз я бях създал и аз трябваше да я унищожа, ако можех.

Опасявах се, че няма да мога.

В изblick на чувства, смесица от ярост, ужас и болка, бях освободил това нещо и то се бе отразило навсякъде, по всички съществуващи земи. Такова е кръвното проклятие на един принц на Амбър.

Наблюдавахме ги цяла нощ, Пазителите на Кръга, а на сутринта си тръгнахме.

Решението беше взето: нападаме!

Така че изминахме обратния път без никой да ни последва и щом стигнахме крепостта на Ганелон, се заехме да правим планове. Войниците ни бяха готови — преготови, може би — и постигнахме съгласие да атакуваме до две седмици.

Докато лежах с Лорейн, разказах ѝ за тези неща. Защото чувствах, че тя трябва да знае. Разполагах с възможността да я скрия далеч сред Сенките — още същата нощ, ако се съгласеше. Но тя не пожела.

— Ще остана с теб.

— Добре.

Не ѝ казах за увереността си, че всичко е в моите ръце, ала имах чувството, че тя го знае и по никаква причина ми вярва. Аз не бих го направил, но това си беше нейна работа.

— Знаеш как могат да се развият събитията — предупредих.

— Знам — отвърна тя и разбрах, че наистина знае.

Вниманието ни бе отвлечено от други занимания, а после заспахме.

Тя бе сънуvalа нещо.

На сутринта се обърна към мен:

— Сънувах нещо.

— Какво? — попитах аз.

— Предстоящата битка — каза ми тя. — Видях те да се биеш на живот и смърт с онзи, рогатия.

— Кой победи?

— Не знам. Но докато ти спеше, направих нещо, което може да ти помогне.

— Бих предпочел да не го беше правила. Мога и сам да се грижа за себе си.

— После сънувах собствената си смърт, по същото време.

— Позволи ми да те отведа на едно място, което знам.

— Не, моето място е тук — заяви Лорейн.

— Не предявявам никакви права над теб, но бих могъл да те спася от това, което си сънувала. Съвсем по силите ми е да го направя, повярвай ми.

— Вярвам ти, но няма да отида.

— Ти си една проклета глупачка.

— Позволи ми да остана.

— Както искаш... Слушай, мога да те изпратя дори в Кабра...

— Не.

— Проклета глупачка.

— Знам. Обичам те.

— ... и забравяш, при това. Думата е „харесвам“. Запомни ли?

— Ти използвай тази дума.

— Върви по дяволите.

После тя тихо се разплака и аз пак се заех да я утешавам.

Това представляваше Лорейн.

III

Една сутрин се върнах в спомените си към всичко, случило се досега. Замислих се за моите братя и сестри и си ги представих като карти за игра, което знаех, че не е редно. Спомних си частната болница, в която се бях свестил, битката за Амбър, минаването през Лабиринта в Ребма и времето, прекарано с Мойри, която вече можеше и да е с Ерик. Помислих си за Блийс и Рандъм, Дирдри, Кейн, Жерар и Ерик, в тази сутрин. Това беше сутринта на битката, разбира се, и ние се бяхме разположили на лагер сред хълмовете близо до Кръга. По пътя за насам отблъснахме няколко нападения на малки, пръснати отряди. Избивахме нападателите и продължавахме. Когато стигнахме до определената за целта местност, разположихме лагера си, поставихме часовници и легнахме да спим. Никой не наруши съня ни. Събудих се, като се питах, дали братята и сестрите ми също мислеха за мен, както аз за тях. Това беше много тъжна мисъл.

Сред уединението на малка групичка дървета напълних шлема си със сапунена вода и се обръснах. После се облякох,бавно и старательно, с моите собствени разпарцаливени дрехи в черно и сребърно. Чувствах се отново твърд като камък, силен като ураган и коварен като дявол. Днес беше денят. Облякох доспехите си, спуснах забралото, стегнах колана и окачих Грейсуондир на хълбока си. После закопчах плаща на врата си с една сребърна роза и точно в този момент бях открит от тръгналия да ме търси пратеник, който ми съобщи, че всичко е почти готово.

Целунах Лорейн, която бе настояла да дойде с мен. После се метнах на коня си, дорест жребец на име Звездин, и потеглих към бойното поле.

Там се срещнах с Ганелон и Ланс.

— Ние сме готови — казаха те.

Събрах офицерите си и дадох последни разпореждания. Те отдадоха чест, обърнаха се и тръгнаха да заемат местата си.

— Настипи моментът — отбеляза Ланс и си запали лулата.

— Как ти е ръката?

— Вече е добре — отвърна той, — особено след вчерашната тренировка с теб. Чувствам я идеално.

Вдигнах забралото си и също си запалих лулата.

— Обръснал си брадата си — погледна ме Ланс. — Не мога да те възприема без нея.

— Така шлемът ми приляга по-добре — поясних аз.

— Пожелавам успех на всички ни — тържествено произнесе Ганелон. — Не вярвам в никакви богове, но ако някой реши да си направи труда да ни подкрепи, нека заповядва.

— Има само един Бог — заяви Ланс. — Моля се Той да бъде с нас.

— Амин — каза Ганелон и си запали лулата. — За днес.

— Победата ще бъде наша — рече Ланс.

— Да — подкрепих го аз, като погледнах към изгряващото на изток слънце и се вслушах в песните на ранобудните птици. — Имам същото чувство.

Изпразнихме лулите си, когато ги допушихме и ги прибрахме в коланите си. После за последен път притегнахме ремъците и закопчалките на доспехите си и Ганелон провъзгласи:

— Време е.

Офицерите ми се върнаха да рапортuvат. Моите части бяха готови.

Започнахме да се спускаме по хълма и се строихме пред Кръга. Вътре не се забелязваше никакво движение и не се виждаха никакви войски.

— Все още мисля за Коруин — сподели Ганелон.

— Той е с нас — отвърнах аз и Ганелон ме изгледа някак странно, после сякаш за първи път забеляза сребърната роза и кимна отсечен.

— Ланс — рече той, когато всички се събрахме. — Дай команда.

Ланс извади меча си.

— Напред! — извика той и ехото пое призыва му.

Бяхме навлезли на километър в Кръга, преди да се случи нещо. Авангардът ни се състоеше от петстотин души, всичките на коне. Пред

нас изникна черна кавалерия и ние я пресрещнахме. След пет минути те се разбягаха и продължихме нататък.

Тогава чухме гръмотевицата.

Появиха се светкавици и започна да вали.

Бурята най-после се разрази.

Пътят ни беше преграден от тънка ивица пехотинци, най-вече копиеносци, които стойчески чакаха. Може би всички надушихме клопката, но въпреки това се нахвърлихме върху тях.

Тогава кавалерията удари фланговете ни.

Извъртяхме се и започна истинската битка.

Така минаха около двайсет минути...

Удържахме натиска им, като очаквахме да пристигнат основните сили.

После близо двеста души от нас продължиха да яздят напред...

Хора. Тези, които убивахме, а те убиваха нас, бяха хора — със сиви лица и механични движения. Аз исках нещо друго. Едно същество...

Техният брой трябва да беше полу-метафизичен въпрос на изчисление. Колко можеха да минат през отворения от мен Проход? Не бях сигурен. Скоро щеше да се разбере...

Преодоляхме една височина и далече пред нас в ниското видяхме черна цитадела.

Вдигнах меча си.

Докато се спускахме, те нападнаха.

Носех се съскане, крякане и плющене на крила. Според мен това означаваше, че хората му бяха на изчерпване. Грейсуондир се превърна в пламък, в гръмотевица, в преносим електрически стол. Съсичах ги в мига, в който се появяваха и те изгаряха, като умираха. Видях от дясната ми страна Ланс да предизвиква същия вид хаос и го чух да си мърмори под нос. Несъмнено четеше молитви за мъртвите. Отляво Ганелон вършееше около себе си и след опашката на коня му оставаше дълга дира от пламъци. Под блъсъка на светкавиците, цитаделата ставаше все по-голяма.

Около стотина души се втурнахме напред, като избивахме отвратителните твари по пътя си.

Когато стигнахме до портата, насреща ни излезе пехота от хора и зверове. Нахвърлихме се върху тях.

Те ни превъзхождаха по численост, но нямахме никакъв избор. Вероятно прекалено много се бяхме откъснали от нашата пехота. Но аз не съжалявах. Сега най-важното, според мен, беше да спечелим време.

— Трябва да премина! — изкрещях аз. — Той е вътре!

— Той е мой! — викна Ланс.

— Можете да си го поделите! — каза Ганелон, като не спираше да сече около себе си. — Минете веднага, щом стане възможно! Аз съм с вас!

Продължихме да убиваме, да убиваме и да убиваме, но те постепенно вземаха надмощие. Все повече ни притискаха, тези грозни същества, които бяха нещо малко повече или по-малко от хора, смесени с човешката войска. Бяхме принудени плътно да се скучим на едно място, защитавайки се от всички страни, когато окаляната ни пехота пристигна и се втурна на помощ. Ние отново атакувахме портата и този път успяхме да минем, поне петдесетина человека.

Тогава се заехме да избиваме войниците вътре в двора.

Онези дванайсетина от нас, които успяха да стигнат до вратата на черната цитадела, трябваше да преодолеят и нейните пазачи.

— Влизай! — изкрещя Ганелон, когато скочихме от конете си и се нахвърлихме върху тях.

— Влизай! — извика Ланс и аз реших, че или и двамата имат предвид мен, или се подканят един друг.

Приех, че се обръщат към мен, измъкнах се от мелето и се втурнах към стълбите.

Той трябваше да е там, в най-високата кула, сигурен бях; а аз трябваше да се бия с него и да го победя. Не знаех дали ще мога, но бях длъжен да опитам, защото само аз имах представа как се е появил — и аз бях този, който го бе създал.

В края на стълбите стигнах до тежка, дървена врата. Опитах се да я отворя, но тя беше залостена от вътрешната страна. Затова с всички сили я изритах.

Тя се стовари с трясък.

Видях го застанал до прозореца, тяло с човешка форма, облечено в лека броня и глава на козел върху широките рамене.

Прекрачих прага и спрях.

Той се бе обърнал при падането на вратата и сега търсеше очите ми през стоманата.

— Смъртни човече, ти си стигнал прекалено далече — рече той.
— Всъщност, наистина ли си смъртен? — и в ръката му се появи меч.

— Питай Стриголдуир — отвърнах аз.
— Значи ти го уби — заключи съществото. — Той позна ли те?
— Може би.

По стълбите зад мен се чуха стъпки. Дръпнах се вляво от вратата.

Ганелон нахлу в стаята, извиках му: „Стой!“ и той ме послуша.
После се обърна към мен.

— Това е създанието. Знаеш ли какво е?

— Моят грях към нещо, което обичах — рекох. — Стой настани. То е мое.

— Можеш да си го вземеш.

Ганелон се отдръпна и застана неподвижен.

— Действително ли е така? — попита съществото.

— Провери сам — скочих напред аз.

Но то не понечи да се бие с мен. Вместо това направи нещо, което всеки човек би сметнал за глупаво.

Хвърли меча си към мен, с остирието напред, подобно на мълния. И шумът при летенето му прозвуча също като гръмотевица. Стихиите отвън влязоха в синхрон и отговориха оглушително.

Отбих летящия меч с Грейсуондир, все едно отблъсквах обикновено замахване. Остирието му се заби в пода и оръжието избухна в пламъци. Отвън му отвърнаха светковици.

За миг светлината беше ослепителна като магнезиев пламък и в този момент съществото се озова върху мен.

То притисна лактите ми към тялото и бълсна с рога забралото ми, веднъж, два пъти...

Тогава напрегнах мускули и скоро хватката на ръцете му започна да отслабва.

Пуснах Грейсуондир и с едно последно усилие се освободих от прегръдката му.

Ала в този момент очите ни се срещнаха.

И двамата замръзнахме, а след това отстъпихме назад.

— Повелителю на Амбър, защо се биеш с мен? — попита съществото. — Нали ти ни осигури този проход, този път...

— Съжалявам за необмислената си постъпка и търся начин да я поправя.

— Вече е прекалено късно... а и тук не е най-подходящото място да започнеш.

То нападна отново, при това така светкавично, че не успях да се защитя. Озовах се притиснат до стената. Бързината му беше смъртоносна.

Тогава вдигна ръка и направи някакъв знак. Изведнъж видях Царството на хаоса и от тази гледка косите ми настръхнаха, а през сърцето ми повя смразяващ вятър, като разбрах какво съм направил.

— ... Виждаш ли? — говореше създанието. — Ти ни даде тази Врата. Помогни ни сега и ние ще ти възстановим всичко, което е твое.

За миг се поколебах. Сигурно можеше да направи точно това, което ми предлагаше, ако им помогнеш.

Ала завинаги след това щях да бъда под заплаха. Съюзници за кратко, щяхме да се вкопчим в гърлата си веднага, щом всеки от нас получеше онова, което бе искал — а тогава тези тъмни сили щяха да бъдат много по- силни. И все пак, ако градът станеше мой...

— Ще се споразумеем ли? — долетя острият, почти изблеян въпрос.

Помислих си за Сенките и за местата отвъд тях...

Бавно се пресегнах и разкопчах шлема си...

После го захвърлих, точно когато съществото изглежда си отдъхна. Мисля, че Ганелон вече бе тръгнал напред.

Скочих през стаята и притиснах рогатото създание с гръб към стената.

— Не! — изкрещях.

Наподобяващите му на човешки ръце се вкопчиха в гърлото ми горе-долу в същия миг, в който моите се обвиха около неговото.

Стисках с всичка сила и извивах. Предполагам, че и то правеше същото.

Чух нещо да изпращява като суха пръчка. Запитах се чий ли врат се счупи. Моят определено ме болеше.

Отворих очи и видях над себе си небе. Лежах по гръб върху постлано на земята одеало.

— Страхувам се, че ще остане жив — заяви Ганелон и аз бавно обърнах глава по посока на гласа му.

Той седеше в края на одеалото, с отпуснат върху бедрата му меч. До него беше Лорейн.

— Как върви? — попитах.

— Победихме — каза ми той. — Ти се оказа прав. Когато уби онова нещо, всичко приключи. Хората паднаха безчувствени, а тварите избухнаха в пламъци.

— Чудесно.

— Седях тук и се питах, защо вече не те мразя.

— Стигна ли до някакво заключение?

— Не, всъщност не. Може би причината е, че доста си приличаме. Не знам.

Усмихнах се на Лорейн.

— Радвам се, че хич не те бива като опре до предсказания. Битката свърши, а ти си още жива.

— Смъртта вече е в ход — не отговори на усмивката ми тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още се разказва историята как крал Коруин е екзекутиран дядо ми — публично издезаван и насечен на четири части — за това, че е предвождал един от ранните бунтове срещу него.

— Това не съм бил аз, а някоя от моите сенки.

Но тя поклати глава, изрече тържествено:

— Коруин от Амбър, аз съм това, което съм — а после стана и си тръгна.

— Какво представляваше то? — попита Ганелон, без да обръща внимание на нейното оттегляне. — Какво беше онова нещо в кулата?

— Едно от създанията, които са изскочили на свобода, когато проклех Амбър. Тогава аз отворих Врата за влизане в реалния свят на онези, които се намират отвъд Сенките. Те следват пътищата с най-малко съпротивление, през Сенките към Амбър. Тук техният път е Кръга. На други места може да е нещо различно. Аз вече затворих излаза им към тази страна. Можете спокойно да си отдъхнете.

— Затова ли дойде тук?

— Не — отвърнах аз. — Всъщност, не. Търсех пътя към Avalon, когато попаднах на Ланс. Не можех да го оставя да лежи там, а след

като го пренесох при теб се включих в оправянето на кашата, която сам бях забъркал.

— Авалон? Значи ме излъга, когато каза, че е бил разрушен?

Поклатих отрицателно глава.

— Не е така. Нашият Авалон падна, но е възможно още веднъж да открия в Сенките негово подобие.

— Вземи ме със себе си.

— Да не си полудял?

— Не, просто искам пак да видя земята, където съм роден, каквото и да ми струва това.

— Аз не отивам там да живея, а да се въоръжа за битка. Бижутерите в Авалон използват един розов прашец. Веднъж успях да възпламеня малко от него в Амбър. Сега отивам там само за да сдобия с него и да направя огнестрелни оръжия, с които да обсадя Амбър и да завладея трона, който е мой.

— Ами онези същества отвъд Сенките, за които спомена?

— С тях ще се оправям след това. Ако и този път загубя, проблемът остава за Ерик.

— Ти каза, че той те е ослепил и те е хвърлил в тъмниците.

— Вярно е. Израснаха ми нови очи. И избягах.

— Ти наистина си демон.

— Често са ми го казвали. Вече не го отричам.

— Ще ме вземеш ли със себе си?

— Ако действително желаеш да дойдеш. Само че той ще се различава от онзи Авалон, който ти познаваш.

— Заведи ме в Амбър!

— Ти наистина си луд!

— Не. От много отдавна копнея да видя този легендарен град. След като зърна още веднъж Авалон, бих искал да се заема с нещо ново. Нали бях добър генерал?

— Да.

— Тогава ще ме научиш да боравя с тези неща, които наричаш огнестрелни оръжия и аз ще ти помогна в голямата битка. Хубавите години пред мен не са кой знае колко, знам. Вземи ме със себе си.

— Може да оставиш костите си да белеят на слънцето в подножието на Колвир, редом с моите.

— На коя битка изходът е бил известен предварително? Ще поема този риск.

— Както искаш. Можеш да дойдеш.

— Благодаря ти, господарю.

Тази нощ останахме там на лагер, а на сутринта поехме обратно към крепостта. Веднага тръгнах да търся Лорейн. Научих, че е избягала с един от предишните си любовници, офицер на име Мелкин. Макар да знаех в какво състояние е, не ми хареса факта, че не ми даде възможност да ѝ обясня нещо, за което бе чувала само слухове. Реших да ги догоня.

Яхнах Звездин, обърнах схванатия си врат към посоката, в която се предполагаше, че са избягали и се втурнах след тях. Въщност, не можех да я виня. В крепостта съвсем не ме посрещнаха така радушно като победител над съществото с рогата, както биха ликували, ако го бе направил който и да е друг. В паметта им още бяха свежи разказите за техния Коруин и те смятаха и мен за демон. Мъжете, с които бях тренирал, а после и се бихме рамо до рамо, сега ми хвърляха погледи пълни с нещо повече от страх — само погледи, защото веднага свеждаха очи или се зазряваха другаде. Сигурно се страхуваха, че ще остана да ги управлявам. Може би всички са изпитали облекчение, с изключение на Ганелон, когато поех по следата. Ганелон, мисля, се страхуваше, че няма да се върна да го взема, както бях обещал. Вероятно затова предложи да дойде с мен. Но аз трябваше да свърша тази работа сам.

С изненада открих, че Лорейн бе започнала да означава нещо за мен и нейната постъпка дълбоко ме бе наринала. Смятах, че бе длъжна поне да ме изслуша, преди да продължи пътя си. След това, ако все още предпочиташе своя смъртен капитан, те щяха да получат благословията ми. Ако ли не, осъзнах че желая да я задържа при мен. Прекрасният Avalon щеше да почака, докато доведа тази история до край или продължение.

Язден по следата, а птиците пееха по заобикалящите ме дървета. Денят беше сълнчев, с яркосиньо небе и спокойно зеленееща гора, защото проклятието се бе вдигнало от тези земи. В сърцето ми се зараждаше нещо като частица радост, че успях да поправя поне малко от злото, което бях причинил. Зло ли? Дявол да го вземе, та аз бях направил повече лоши неща от почти всички други хора, ала някъде по

пътя си се бях сдобил и със съвест и сега я оставих да се радва на един от редките моменти на удовлетворение. Само да превзема Амбър и ще й дам възможност да тържествува на воля. Ха!

Насочвах се на север и теренът ми беше чужд. Следвах съвсем ясната следа, която показваше скорошното преминаване на двама ездачи. Не спрях целия ден, чак докато здрачът се превърна във вечер, само слизах от време на време от коня да разгледам по-отблизо пътя. Накрая очите започнаха да ми играят твърде много номера, затова се отправих към една долчинка на стотина метра вляво от следата и се разположих там за през нощта. Сигурно болките във врата ме накараха да сънувам съществото с рогата и да възпроизведа отново нашия двубой. „Помогни ни сега и ние ще ти възстановим всичко, което е твое“, предложи то. В този момент рязко се събудих, с готово проклятие на устните.

Когато утринното слънце просветли небето, яхнах отново коня си и продължих нататък. Нощта беше студена, а денят все още имаше дъха на северните краища. По тревата проблясваше лека слана и плащът ми беше подгизнал, след като го бях използвал за постеля.

По обяд част от топлината се завърна в този свят и следата взе да става по-прясна. Вече ги настигах.

Когато я намерих, скочих от коня си и се затичах към мястото, на което лежеше — под един див розов храст без цветове, чиито тръни бяха издрали бузата и рамото й. Беше мъртва от съвсем скоро, защото кръвта по гърдите й там, където острието бе влязло, все още не бе засъхнала, а тялото й беше още топло.

Наоколо нямаше скали, от които да й изградя могила, затова с Грейсуондир изрових гроб и я положих да почива в него. Той бе взел гривните, пръстените и украсените й със скъпоценни камъни гребени, които бяха цялото й богатство. Трябваше да затворя очите й, преди да я покрия с плаща си и тогава ръката ми трепна и погледът ми се замъгли. Това ми отне доста време.

Метнах се на коня и препуснах напред. Не след дълго го настигнах. Той яздеше като че ли го гонеше самият дявол, както и беше. Не му казах нито дума, когато го свалих от седлото, нито пък после и не използвах меча си, макар че той извади своя. Захвърлих изпотрошено то му тяло на върха на голям дъб и когато после погледнах назад, то беше покрито с птици.

Поставих отново на мястото им нейните гривни, пръстени и гребени, преди да зария гроба и това беше Лорейн. Всичко, което някога е била и е искала да бъде, бе стигнало дотук и това е цялата история за нашата среща и нашата раздяла в страната наречена Лорейн и такъв е целият ми живот, предполагам, защото един принц на Амбър е част и участник във всички неправди по света, затова и когато говоря за моята съвест, нещо друго в мен възклика: „Ха!“ В огледалата на многото възмездия ръцете ми са с цвета на кръвта. Аз съм част от злото, което съществува в света и Сенките. Понякога смятам, че съм точно това зло, което е необходимо, за да се опълчи срещу другите злини. Унищожавам всеки Мелкин, щом го открия и в онзи Велик ден, за който пророците говорят, ала в който на практика не вярват, денят, когато целият свят ще бъде напълно освободен от злото, тогава аз, също, ще потъна в мрака, преглъщайки проклятия. Възможно е това да стане дори по-скоро, отколкото си мисля. Но все едно... Дотогава няма да измивам ръцете си, нито ще ги оставя да бездействат.

Като се обърнах, препуснах към крепостта на Ганелон, който знаеше, но никога нямаше да разбере.

IV

Яздехме все напред и напред, през дивите и странни пътища, които водеха към Avalon, спускахме се с Ганелон по алеи от сънища и кошмари, под безмилостните лъчи на слънцето и жарките, бели острови на нощта, докато се превърнаха в златни и диамантени късчета, а луната заплува като лебед. Денят донесе със себе си зеления дъх на пролетта, ние пресякохме голяма река и планините пред нас бяха замразени от нощта. В полунощ пуснах стрелата на моето желание, тя пламна над главите ни и като метеор се насочи на север. Единственият дракон, който срещнахме, беше куц и с клатушкане се втурна да се скрие, пърлейки маргаритките, докато пъхтеше и се задъхваше. Ята ярки птици образуваха стрели, които сякаш ни показваха пътя, а кристалните гласове на езерата повтаряха думите ни, когато минавахме край тях. Аз пеех, докато яздех и скоро Ганелон взе да ми приглася. Вече пътувахме повече от седмица и всичко — земята, небето и ветровете — подсказваше, че сме близо до Avalon.

Разположихме се на лагер край едно тихо, горско езеро, когато слънцето залезе зад планината и денят угасна. Аз се отправих към брега да се изкъпя, а Ганелон остана да разопакова провизиите. Водата беше студена и освежаваща. Дълго се плисках и не ми се излизаше.

По едно време ми се стори че чух някой да вика, но не бях сигурен. Гората беше доста необичайна и не горях от желание да я разглеждам. Все пак се облякох набързо и тръгнах към лагера.

Докато вървях, отново долових нещо: хленчене, молба. Щом се приближих още, разбрах че се води разговор.

Тогава стигнах до малката полянка, която бяхме избрали. Багажът ни беше пръснат наоколо и се виждаха наченки на лагерен огън.

Ганелон клечеше под един дъб. Мъжът висеше от клоните му.

Той беше млад, с руса коса и светла кожа. Трудно бе да се каже нещо повече от един поглед. Както установих, не бе никак лесно да

добиеш ясна представа за човек, когато виси с главата надолу на около метър над земята.

Ръцете му бяха вързани зад гърба и той висеше на прехвърлено над един по-нисък клон въже, чийто край беше стегнат около десния му глезнен.

Младежът говореше — кратки, забързани фрази в отговор на въпросите на Ганелон — и лицето му бе мокро от слюнка и пот. Не висеше отпуснато, а се полюляваше напред-назад. Върху бузата му имаше следа от удар, а по предницата на ризата му се забелязваха няколко капки кръв.

Спрях и за момент се въздържах от намеса, за да погледам. Ганелон не би го поставил в това положение без никаква причина, затова не бях завладян мигновено от съчувствие към човека. Каквото и да бе накарало Ганелон да го разпитва по този начин, знаех, че информацията щеше да е интересна и за мен. Любопитно ми бе и какво щяха да ми разкрият тези действия за Ганелон, който ми беше нещо съюзник. А и няколко минути повече с главата надолу нямаше да предизвикат кой знае каква допълнителна вреда...

Когато люлеенето на окаченото тяло се забави, Ганелон го мушна леко в корема с върха на меча си и отново силно го залюля. Върху ризата се появи още едно червено петънце. Момчето изкрешя. Сега можех да забележа, че е юноша. Ганелон вдигна меча си и задържа върха му малко по-далече от мястото, където щеше да се озове гърлото на момчето при обратното залюляване. В последния момент го свали и се засмя, щом хлапето се извърна с вик: „Моля ви!“

— Продължавай — нареди Ганелон. — Кажи ми всичко.
— Това е всичко! — проплака момчето. — Нищо повече не знам!
— Защо?

— В този момент те профучаха покрай мен! Не можех да видждам!

— Защо не ги последва?
— Те бяха на коне.
— Защо не ги последва пеша тогава?
— Бях зашеметен.
— Зашеметен ли? Уплашил си се! Избягал си!
— Не съм!

Ганелон пак вдигна меча си и го дръпна в последния момент.

— Не! — изкреша момчето.

Ганелон направи ново заплашително движение.

— Да! — изпища хлапето. — Изплаших се!

— И тогава побягна?

— Да! И продължих да тичам! Оттогава все бягам...

— И нямаш представа как са се развили нещата след това?

— Нямам.

— Лъжеш!

Той отново вдигна меча.

— Недейте! — захленчи момчето. — Моля ви...

В този момент пристъпих напред.

— Ганелон...

Той ме погледна, ухили се и свали оръжието. Момчето затърси с поглед очите ми.

— Кой е този? — попитах.

— Ха! — плясна Ганелон бедрото на момчето така, че то извика.

— Крадец, дезертьор... с интересна история за разказване.

— Свали го тогава и нека да я чуем.

Ганелон се обърна и с един замах сряза въжето. Хлапето се стовари на земята и започна да хлипа.

— Хванах го като се опитваше да открадне провизиите ни и реших да го поразпитам за околността — поясни Ганелон. — Дошъл е от Avalon... и то бързичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Бил пехотинец и участвал в битката, която се разразила тук преди два дни. По време на боя го хванало шубето и дезертирали.

Младежът отвори уста да възрази и Ганелон го ритна.

— Ти да мълчиш! Аз разказвам сега... това, което ти сам призна.

Момчето заетстъпва странично като рак и ме погледна с разширени, умоляващи очи.

— Битка ли? Кой се е бил? — попитах.

Ганелон мрачно се усмихна.

— Звуци ми някак познато — каза той. — Войските на Avalon влезли в сражение, което изглежда било най-голямото — и може би последното — след дълга серия сблъсъци с не съвсем естествени същества.

— Оо!

Взех да изучавам момчето и то сведе поглед, но преди да го направи успях да видя страха в очите му.

— ... Жени — продължи Ганелон. — Някакви бледни фури, излезли сякаш от ада, прекрасни и студени. Въоръжени и бронирани. С дълги, светли коси. С очи като лед. Яхнали бели, огнедишащи жребци, които се хранели с човешка плът. Нападали нощем, като излизали от многобройни пещери в планините, образували се преди няколко години по време на едно земетресение. Нахлували, отвличали младите мъже и убивали всички останали. Много от тях били виждани покъсно като лишени от душа пешаци, които следвали отредите им. Всичко това много ми напомня за хората от Кръга.

— Но голяма част от тях оживяха, когато ги освободихме — забелязах аз. — И тогава не изглеждаха лишени от душа, а само някак като мен — с амнезия. Вижда ми се странно — продължих, — че не са запушили всички тези пещери през деня, щом ездачките излизали само нощем...

— Дезертьорът ми каза, че се опитвали — обади се Ганелон, — и всеки път след това пак изскачали, по-силни от преди.

Момчето бе посивяло от страх, ала кимна утвърдително, когато срещна питашкия ми поглед.

— Техният генерал, когото той нарича Покровителя, ги разгромявал много пъти — рече Ганелон. — Дори прекарал почти цяла нощ с предводителката им, бледнокожа кучка на име Линтра... дали в ухажване или в преговори, не мога да бъда сигурен. Но от това нищо не излязло. Нападенията продължили и нейните войски ставали все по-силни. Накрая Покровителя решил да атакува с всичките си сили, като се надявал да ги унищожи напълно. По време на тази битка нашият човек избягал — допълни той, като посочи с меча си младежа — и затова не знаем как е завършила историята.

— Така ли е? — попитах го аз.

Момчето извърна поглед от върха на оръжието, срещна очите ми за момент и накрая бавно потвърди с кимване.

— Интересно — обърнах се към Ганелон. — Много. Имам чувството, че техният проблем е свързан с онзи, който неотдавна разрешихме. Иска ми се да разбера как е завършила битката им.

Ганелон кимна и стисна дръжката на меча си.

— Е, ако вече сме приключили с него... — започна той.

— Почакай. Доколкото разбрах, опитвал се е да открадне нещо заядене.

— Да.

— Развържи му ръцете. Ще го нахраним.

— Но той се опита да ни окраде!

— Не ми ли каза, че веднъж си убил човек заради чифт обувки?

— Да, но тогава беше друго.

— Защо?

— Успях да избягам с тях.

Разсмях се. Не можах нито да се удържа, нито да спра. Ганелон ме погледна ядосано, после изненадано. Накрая и той започна да се смее.

Младежът ни гледаше, като че ли бяхме напълно откачени.

— Добре — овладя се по едно време Ганелон, — добре. — Той се наведе, със замах обърна момчето по корем и преряза въжето, което свързваше китките му. — Хайде, момко, ще ти донеса нещо за хапване — тръгна към багажа ни и отвори няколко от пакетите с храна.

Момчето стана и бавно закуцука след него. То сграбчи храната, която му бе предложена и започна бързо и шумно да яде, без да отмества очи от Ганелон. Неговата информация, ако беше вярна, ме поставяше пред няколко усложнения, най-важното от които бе, че сигурно щеше да е по-трудно да се сдобия с желания прах в опустошена от война страна. Освен това подхранващето страховете ми за характера и разпространението на разрушителните сили.

Помогнах на Ганелон да запали малък огън.

— Как се отразява това на нашите планове? — попита той.

На практика не виждах никаква възможност за избор. Всички сенки близо до мястото, към което се стремяха, щяха да са в подобно положение. Можех да се насоча към някая без такива проблеми, но щом я стигнеш, щях да се озова не там, където ми бе необходимо да бъда. Онова, което ми трябваше, нямаше да се намира изобщо. Ако набезите от Хаоса винаги се изпречваха на моя път-желание през Сенките, то значи бяха свързани с природата на желанието и рано или късно, по един или по друг начин, щеше да ми се наложи да се справя с тях. Нямаше начин да ги избягна. Игратата беше такава и аз не биваше да се оплаквам, защото сам бях определил правилата.

— Продължаваме — заявих. — Това е мястото на моето желание.

Младежът издаде кратък вик и после — може би от някакво чувство за неизплатен дълг, задето бях попречил на Ганелон да пробива дупки в него — предупреди:

— Не отивайте в Avalon, сър! Там няма нищо, което бихте могли да желаете! Те ще ви убият!

Усмихнах се и му благодарих. Ганелон се ухили и рече:

— Хайде да го отведем с нас и да го предадем на военния съд.

При тези думи младежът скочи на крака и хукна да бяга.

Все още ухилен, Ганелон измъкна кинжала си и замахна да го хвърли. Аз го ударих по ръката и оръжието отлетя далече от целта си. Момчето изчезна сред дърветата, а Ганелон се разсмя с глас.

Той си прибра кинжала от мястото, на което беше паднал и каза:

— Трябваше да ме оставиш да го убия.

— Аз реших, че не трябва.

Ганелон вдигна рамене.

— Ако тази вечер се върне да ни пререже гърлата, докато спим, може и да си промениш мнението.

— Сигурно. Но няма да го направи, както сам знаеш.

Той пак вдигна рамене, отряза си голямо парче месо и започна да го грее на огъня.

— Е, войната го е научила добре да си плюе на петите — призна Ганелон. — Може пък действително да се събудим сутринта.

Отхапа парче месо и започна да го дъвче. Това ми се видя добра идея и аз също си отрязах малко.

Много по-късно се събудих от неспокоен сън и се вгледах в звездите през покрова от листа. Някаква част от съзнанието ми се бе вкопчила в идеята, че срещата ни с младежа е била лошо предзнаменование. Минаха дълги часове, преди да успея отново да заспя.

На сутринта покрихме пепелта от огъня с малко пръст и продължихме нататък. Стигнахме до планините още този следобед, а на другия ден ги прекосихме. От време на време забелязвахме по някой знак за скорошно преминаване по следата, която ни водеше, но не срещнахме никого.

През следващия ден минахме покрай няколко ферми и къщи, без да спираме при някоя от тях. Не исках бързо да изменям Сенките, както бях направил при изпращането на Ганелон в изгнание. Макар и по-бърз, знаех, че за него този начин щеше да бъде ужасно объркващ. Имах нужда от време да помисля, затова предпочетох да минем по заобиколен маршрут. Сега, обаче, наближаваше краят на дългия ни път. Следобеда се озовахме под небето на Амбър и аз му се възхищавах в мълчание. Чувствах се почти като че ли яздехме през Гората на Ардън, макар че сега не се чуваха ловни рогове, нито ни преследваха Моргенщерн, Джулиан и неговите хрътки, както бе станало, когато минавах за последен път оттам. Откъм дебелостволите дървета долитаха само птичи песни, оплаквания на катеричка, излайване на лисица, ромолене на ручей и просветването на белите, сини и розови цветя сред тревата.

Следобедният ветрец беше лек и прохладен. Той съвсем ме бе разнежил и когато взехме следващия завой, редицата пресни гробове край пътя ме свари неподготвен. Наблизо се виждаше изпотъкана долчинка. Повъртяхме се малко из нея, но не научихме нищо повече от онова, което бе станало очевидно още в първия момент.

Малко по-нататък минахме покрай още едно такова място и видяхме няколко овъглени групички дървета. Следата вече беше добре утъкана и храстите край нея бяха изпочупени, като от минаването на много хора и животни. От време на време из въздуха се долавяше мирис на пепелище и ние забързано подминахме полуизядения труп на кон, който лежеше с изсипани вътрешности край пътя.

Небето на Амбър вече не ме радваше, макар че пейзажът се оказа чист на доста голямо разстояние напред.

Денят клонеше към вечер и гората бе станала видимо по-рядка, когато Ганелон забеляза пушек от огньове на югоизток. Свихме по първата странична пътечка, която имаше вид да води в тази посока, макар че се отклоняваше от Avalon. Трудно беше да се прецени разстоянието, но бе явно, че няма да стигнем там преди да се е смрачило.

— Тяхната армия... все още разположена на лагер? — зачуди се Ганелон.

— Или победилите я сили.

Той поклати глава и опипа дръжката на меча си.

На здрачаване се отклоних от следата, за да последвам звука на течаща вода до източника му. Оказа се един много чист ручей, който се спускаше от планината и все още пазеше част от нейния хлад в себе си. Изкъпах се, обръснах наболата си брада и почистих праха от дрехите си. Тъй като наблизавахме края на това пътешествие, исках да пристигна с цялото великолепие, което можех да постигна, колкото и да бе малко. Оценявайки постъпката ми, Ганелон се реши да си наплиска лицето и шумно си издуха носа.

Застанал на брега, премигващ с изплакнатите си очи към небето, видях луната да се отклоява ярка и отчетлива, без обичайното замъгливане по краищата ѝ. Това ми се случваше за първи път. Дъхът ми секна и аз продължих да се взирям в нея. После обходих с поглед небето, в търсене на ранни звезди, проследих внимателно ръбовете на облаците, далечните планини, върховете на дърветата. Пак погледнах към луната и тя продължаваше да е ясна и неподвижна. Зрението ми се бе нормализирало.

Ганелон се сепна от звука на смеха ми, но не попита каква е причината за него.

Като подтиснах импулса да запея, яхнах отново коня и се запътих обратно към следата. Сенките ставаха все по-дълбоки, докато напредвахме, а рояци звезди грееха между клоните над нас. Поех с пълни гърди вечерния въздух, задържах го за момент и издишах. Чувствах се отново като самия себе си и усещането беше прекрасно.

Ганелон ме настигна и каза с приглушен глас:

— Несъмнено имат часовои.

— Да — съгласих се аз.

— В такъв случай не е ли по-добре да се махнем от просеката?

— Не. Предпочитам да не събуддаме излишни подозрения. За мен няма значение дали ще пристигнем с охрана. Ние сме просто двама пътешественици.

— Може да се поинтересуват за целта на пътешествието ни.

— Тогава нека да бъдем наемни войници, които са чули за конфликтите в района и са дошли да търсят работа.

— Добре. И без това приличаме. Дано само го забележат, преди да са ни изпратили на оня свят.

— Ако дотолкова не могат да ни видят, значи няма да бъдем и лесни мишени.

— Така е, но тази мисъл не ме утешава особено.

Долових шум от конски копита. Пътят не беше прав. Той криволичеше, извиваше и се загубваше на места, после тръгваше стръмно нагоре. Докато се изкачвахме по височината, дърветата станаха още по-редки.

Стигнахме до върха на хълма и до сравнително открито пространство. След още няколко крачки пред очите ни внезапно се разкри гледка, която покриваше няколко километра. Дръпнахме юздите в началото на стръмно нанадолнище, преминаващо след десетина, петнайсет метра в по-лек наклон и разливащо се надолу в голяма равнина на около километър и половина разстояние, а после хълмистата, покрита с редки дървета местност продължаваше. Равнината бе осияна с лагерни огньове и горе-долу в средата ѝ се забелязваха няколко палатки. Наблизо пасяха голямо стадо коне и аз предположих, че край огньовете и из лагера около тях трябва да има към няколкостотин души.

Ганелон въздъхна.

— Поне изглеждат като нормални хора — отбеляза той.

— Да.

— … А ако те са нормални войници, по всяка вероятност точно в този момент сме наблюдавани. Подходът оттук е прекалено удобен, за да се остави без часовoi.

— Да.

Зад нас се чу шум. Започнахме да се обръщаме, когато от съвсем близо някакъв глас нареди:

— Не мърдайте!

Продължих да извъртам глава и видях четири мъже. Двама стояха с насочени към нас арбалети, а другите двама държаха мечове в ръце. Единият от тях направи две крачки напред.

— Слезте от конете! — заповядда той. — От тази страна! Бавно!

Смъкнахме се от седлата и застанахме срещу него, като държахме ръце по-далече от оръжиета си.

— Кои сте вие? Откъде сте? — попита мъжът.

— Ние сме наемни войници — отвърнах аз. — От Лорейн. Чухме, че тук се води битка и идваме да си предложим услугите. Тръгнали сме към онзи лагер в ниското. Вие сте от него, надявам се?

— Ами ако кажа не, ние сме патрул на войската, която се готви да нападне този лагер?

Вдигнах рамене.

— В такъв случай ще попитам дали вашата войска се интересува от наемането на двама души.

Той се изплю.

— Покровителя няма нужда от такива като вас. — После попита:

— От коя посока идвate?

— От изток.

— Срецнахте ли някакви... трудности... напоследък?

— Не — отвърнах аз. — Трябваше ли?

— Трудно е да се каже — реши войникът. — Дайте си оръжията.

Възнамерявам да ви изпратя долу в лагера. Те ще искат да ви разпитат за всичко, което може да сте видели на изток — всичко по-необичайно.

— Не видяхме нищо необичайно — възразих аз.

— Както и да е, сигурно поне ще ви нахранят. Макар да се съмнявам, че ще ви наемат. Идвate малко късничко за битката. Оставете си сега оръжията.

Докато си разкопчавахме портулите, той извика още двама души от гората. Даде им нареддане да ни заведат долу, пеша. Трябваше да водим конете си за юздите. Войниците взеха оръжията ни и тъкмо се обръщахме да тръгнем, когато досегашния ни събеседник извика:

— Почакайте!

Погледнах назад към него.

— Ти. Как се казваш? — попита той.

— Кори — отвърнах.

— Стой малко.

Мъжът се приближи и ме заоглежда съвсем отлизо. Това продължи около десет секунди.

— Какво има? — поинтересувах се аз.

Вместо да ми отговори, той откачи една кесия от колана си. Извади шепа монети от нея и ги приближи към очите си.

— Дявол да го вземе, прекалено тъмно е! — ядоса се мъжът. — И няма как да си светнем.

— За какво ни е?

— Е, все едно, не е толкова важно — каза ми той. — Ти ми се видя познат и се опитвах да разбера защо. Приличаш на образа върху някои от старите ни монети. Тук-там все още се намират от тях. — После се обърна към по-близкия войник с арбалет. — Не е ли същия?

Човекът свали оръжието си и тръгна към нас. От няколко крачки разстояние примижа и ме заоглежда.

— Да — потвърди той. — Има нещо.

— Какъв беше... този, за който си мислим?

— Някой от едно време. Когато не съм бил роден. Не помня.

— И аз — рече нашият събеседник. — Е... няма значение. Върви, Кори. Отговаряй честно на въпросите им и няма да ти се случи нищо лошо.

Обърнах се и го оставих да се взира след мен в здрача, почесвайки се по главата.

Мъжете, които ни съпровождаха, не бяха от приказливите. Което беше добре.

По целия път надолу по хълма си мислех за историята на момчето и за развръзката от конфликта, който то бе описало, защото бях постигнал физически аналог на света на моето желание и сега трябваше да действам според съществуващото положение.

Над лагера се носеха приятните миризми от хора и животни, горящи дърва, печено мясо, кожа и мас, всичко това добавено към светлината от огньовете, край които мъжете разговаряха, лъскаха оръжията си, почистваха дрехите си, ядяха, играеха хазарт, спяха, пиеха и ни наблюдаваха, докато превеждахме конете си между тях, съпровождани по посока на трите опърпани палатки почти в центъра на лагера. Около нас се спускаше сфера на мълчание, когато преминавахме.

Наредиха ни да спрем пред втората по големина палатка и единият от пазачите ни заговори с мъжа, който се разхождаше отвън. Той няколко пъти поклати глава и посочи с ръка към най-голямата палатка. Разговорът продължи няколко минути, после нашият човек се върна и заприказва с другия пазач, който стоеше от лявата ни страна. Най-накрая кимна и тръгна към мен, докато другият викаше един мъж, седнал край най-близкия лагерен огън.

— Всички офицери са на съвещание в палатката на Покровителя — обясни той. — Ще спънем конете ви и ще ги пуснем да пасат.

Свалете си нещата и ги оставете тук. Ще трябва да почакате, за да се видите с капитана.

Кимнах и се заехме да разтоварваме багажа си, след което разтрихме конете. Потупах Звездин по врата и загледах как едно дребно човече с гърбица го отвежда заедно с жребеца на Ганелон, Огнедишащ змей, при останалите коне. Седнахме на вещите си и зачакахме. Единият от пазачите ни донесе горещ чай и прие да си напълни лулата с моя тютюн. После се оттегли някъде зад гърбовете ни.

Наблюдавах голямата палатка, отпивах от чая си и мислех за Амбър и за един малък нощен клуб на улица Шар в Брюксел на сянката Земя, където толкова дълго бях живял. Сдobiех ли се веднъж с бижутерския прах, който исках да взема оттук, щях да се запътя към Брюксел, за да сключа отново сделка с търговците на оръжие. Поръчката ми щеше да бъде сложна и скъпа, съзnavах аз, защото някой производител на муниции ще трябва да бъде убеден да създаде специална поточна линия. На тази Земя познавах и други търговци, освен „Интерармко“, благодарение на богатия ми военен опит там и по моя оценка за подготовка на цялото оборудване щяха да са ми необходими най-много няколко месеца. Започнах да обмислям детайлите и времето течеше бързо и приятно.

След около час и половина, вероятно, сенките в голямата палатка се размърдаха. Няколко минути по-късно платнището пред отвора ѝ се отметна и мъжете започнаха да се изнизват навън, като поспираха, разговаряха помежду си и хвърляха по някой поглед назад. Последните двама се задържаха на прага и продължиха да разговарят с человека вътре. Останалите се разотидоха по другите палатки.

Двамата на входа тръгнаха ребром навън, все още обърнали глави към вътрешността. Можех да чуя звука на гласовете им, макар и да не долавях какво казваха. Докато те постепенно се измъкваха от палатката, мъжът, с когото разговаряха, също се премести и успях да го зърна за миг. Светлината идваше иззад гърба му и двамата офицери закриваха по-голямата част от гледката, ала все пак забелязах, че е slab и много висок.

Нашите пазачи още не се бяха размърдали, което mi подсказваше, че единият от двамата офицери трябва да е споменатия по-рано капитан. Продължих да наблюдавам, като мислено ги карах да

се отместят и да ми дадат възможност да хвърля по-обстоен поглед на техния началник.

След малко те го направиха и няколко мига по-късно той пристъпи крачка напред.

Отначало не можех да кажа със сигурност дали не бе само никаква игра на светлините и сенките... Но не! Той пак помръдна и за момент го видях по-добре. Дясната му ръка липсваше, от лакътя надолу. Тя беше много дебело превързана и предположих, че загубата трябва да е била претърпяна съвсем нас скоро.

После дългата му лява ръка направи помитащ жест надолу и увисна на известно разстояние от тялото му. В този момент ранената потрепна и същото се случи някъде дълбоко в съзнанието ми. Косата му беше дълга, права и кестенява и като видях начина, по който стисна челюсти...

Той излезе навън, вятърът подхвани плаща, с който беше наметнат и го развя. Мярнах жълтата му риза и кафявите панталони. Самият плащ бе в подобно на пламък оранжево и мъжът подхвани края му с неестествено бързо движение на лявата си ръка и го придърпа така, че да покрие раната.

Рязко се изправих и главата му светкавично се завъртя в моята посока.

Погледите ни се срещнаха и в продължение на няколко мига и двамата замряхме.

Двамата офицери се обърнаха и зяпнаха. Той ги бълсна встани и се запъти към мен. Чух как Ганелон изсумтя и бързо скочи на крака. Пазачите ни също замръзнаха изумени.

Мъжът спря на няколко крачки и погледът на лешниковите му очи се плъзна по мен. Той рядко се усмихваше, но този път успя леко да повдигне ъгълчетата на устата си.

— Елате с мен — нареди и се обърна отново към палатката си.

Ние го последвахме, като оставихме багажа, където си беше.

Той освободи двамата офицери с поглед, спря пред входа на палатката и ни покани с жест да влезем. Тогава ни последва и пусна покривалото да се затвори зад него. Забелязах вътре матрак, малка масичка, пейки, оръжия, походно сандъче. Върху масата имаше газена лампа, както и книги, карти, бутилка и няколко чаши. Още една лампа мъждукаше на сандъчето.

Мъжът сграбчи ръката ми и пак се усмихна.

— Коруин — каза той. — При това още жив.

— Бенедикт — рекох аз. — И все още диша. От дяволски дълго време не сме се виждали.

— Действително. Кой е твоят приятел?

— Името му е Ганелон.

— Ганелон — повтори той и му кимна, но не протегна ръка.

После Бенедикт се приближи към масата и напълни три чаши с вино. Едната подаде на мен, другата на Ганелон, а третата вдигна сам.

— За твое здраве, братко — рече той.

— И за твое.

Пихме.

— Заповядайте, седнете — покани ни с жест към най-близката пейка и сам седна до масата. — Добре дошли в Avalon.

— Благодаря... Покровителю.

Бенедикт направи гримаса.

— Прозвището съм си го заслужил — равно произнесе той, като продължаваше да изучава лицето ми. — Но се питам дали предишният им покровител би могъл да каже същото?

— Това на практика е друга страна — казах аз — но съм убеден, че и той би могъл да го каже.

— Разбира се — вдигна рамене Бенедикт. — Достатъчно сме говорили за това. Кажи къде беше? Какво прави? Защо си дошъл тук? Разважи ми за себе си. Толкова време мина.

Кимнах. За жалост семейният етиケット, както и равновесието на силите, изискваха първо аз да отговоря на въпросите му, преди да задам своите. Той беше по-голям от мен, пък и се бях намесил — макар и несъзнателно — в неговата сфера на влияние. Не че му завиждах за позицията. Той беше един от малкото сред моите роднини, които уважавах и дори харесвах. Просто ме сърбеше езикът да го разпитам първи. Както бе казал, минало бе много време.

А и каква част от цялата история можех да му разкажа сега? Нямах представа на чия страна са симпатиите му. Не желаех да откривам причините за самоналоженото му изгнание от Амбър, като спомена нещо не на място. Трябваше да започна сравнително неутрално и да следя реакциите му, докато напредвам с разказа.

— Все някъде всичко има начало — подкани ме той. — Безразлично ми е в какъв вид ще ми го поднесеш.

— Началото не е само едно — отвърнах аз. — Трудно ми е... Предполагам, че ще се наложи да се върна много назад и да тръгна оттам.

Отпих нова гълтка от чашата си.

— Да — реших. — Така изглежда най-просто... макар че едва неотдавна си спомних голяма част от случилото се. Бяха минали няколко години от победата над лунните ездачи от Генеш и твоето заминаване — започнах, — когато Ерик и аз взехме здравата да се караме. Да, разправиите бяха все за приемствеността при наследяването на престола. Татко пак подхвърляше разни приказки за абдикиране и все още отказваше да назове наследник. Естествено, старите кавги за това чия кандидатура е най-законна се възобновиха. Всички знаем, че ти и Ерик сте по-големи от мен, но докато Файела, майка на нас двамата с Ерик, се е омъжила за татко след смъртта на Климнея, те...

— Достатъчно! — извика Бенедикт, като така силно удари по масата, че тя изпрука.

Лампата подскочи, но по никакво чудо не се обърна. Веднага през входа надникна разтревожен стражник. Бенедикт го изгледа и той се отдръпна.

— Не желая да участвам в нашите забележителни разследвания кой е копеле и кой не — тихо изрече Бенедикт. — Цялата тази гадост стана донякъде причина едно време да се махна от Амбър. Моля те, продължи историята си без отклонения към родословното дърво.

— Ами, добре — прокашлях се аз. — Та, както казвах, няколко пъти се изпокарахме здравата за всички тези неща. Докато една вечер не се ограничихме само с думи. Започнахме да се бием.

— На дуел ли?

— Съвсем не така формално. Пò би подхождало да го нарека спонтанно решение да се убием един друг. Във всеки случай, бихме се дълго и накрая Ерик започна да взима надмощие, като не спираше да ме притиска. С риск да изпреваря събитията, трябва да добавя, че всичко това си го спомних преди около пет години.

Бенедикт кимна, като че ли му беше ясно.

— Мога само да предполагам какво е станало, след като съм паднал в безсъзнание — продължих. — Но Ерик се е въздържал да ме убие лично. Когато се свестих, намирах се на сянката Земя, в един град на име Лондон. По това време там върлуваше чума и аз се бях заразил. Оздравях, без да си спомням нищо, случило се преди Лондон. Живях на този свят сянка векове, като търсех никаква следа за самоличността си. Пропътувах го нашир и надълъж, често като участник в някой военен поход. Завърших много университети, разговарях с мнозина от най-мъдрите мъже, консултирах се с най-известните лекари. Но никъде не успях да открия ключа за моето минало. За мен бе очевидно, че не съм като другите хора и ми струваше много усилия да скривам този факт. Кипях от ярост, защото можех да имам всичко, освен онова, което желаех най-много — моята собствена самоличност, моите спомени. Годините минаваха, но не и този гняв и този копнеж. Чак след една автомобилна катастрофа, причинила ми счупване на черепа, започнаха промените, които доведоха до върщане на първите ми спомени. Това беше горе-долу преди пет години и по ирония на съдбата Ерик е бил отговорен за катастрофата, както имам всички основания да вярвам. Флора очевидно също бе прекарала цялото това време на сянката Земя, за да ме държи под око.

Отново в сферата на догадките, в последния момент Ерик трябва да е задържал ръката си — желаел е смъртта ми, но не е искал следите да водят към него. Затова ме е пренесъл през Сенките до място, където да ме порази внезапна, почти сигурна смърт — несъмнено, за да се върне и да заяви, че сме се скарали и аз съм препуснал напред ядосан, мърморейки нещо от рода, че отново се махам. Този ден бяхме излезли на лов в Гората на Ардън — само ние двамата, заедно.

— Странно ми се вижда — прекъсна ме Бенедикт — двама съперници като вас да предпочетат да ловуват заедно при подобни обстоятелства.

Отпих от виното си и се усмихнах.

— Може би всичко беше малко по-преднамерено, отколкото го изразих. Може би и двамата търсехме възможността да ловуваме заедно... съвсем сами.

— Разбирам — кимна той. — Значи не беше изключено и местата ви да са разменени?

— Ами — поколебах се, — трудно е да се прецени. Не вярвам, че аз щях да стигна толкова далече. Говоря от сегашната си гледна точка, разбира се. Хората се променят, както знаеш. Тогава...? Да, може би щях да постъпя по същия начин с него. Не мога да го кажа със сигурност, но е възможно.

Бенедикт пак кимна и долових как избликът му на гняв преминава в развеселеност.

— За щастие не ми се налага да доказвам собствените си мотиви за каквото и да било — рекох. — Та да продължа с догадките си. Убеден съм, че след това Ерик ме е наглеждал, без съмнение разочарован в началото, че бях оцелял, ала все пак доволен от моята безвредност. Така че уредил Флора да ме държи под око и за известно време всичко вървяло мирно и тихо. После, вероятно, татко абдикирал и изчезнал без да изясни въпроса със своя наследник...

— Дявол да го вземе! — избухна Бенедикт. — Изобщо не е абдикирал. Той направо изчезнал. Една сутрин просто вече не бил в покоите си. Леглото му не било използвано. Нямало никакви обяснения или нареждания. Предишната вечер го видели да влиза в спалнята си, а след това никой не го видял да излиза. И дълго дори това не го сметнали за странно. Отначало само си мислели, че пак се е запиял из Сенките, вероятно да си търси нова жена. Минало много време преди някой да дръзне да го заподозре в нечестна игра или в решение да използва това като нова форма на абдикация.

— Не знаех тези неща — казах аз. — Твоите източници на информация изглежда са били по-близо до източника от моите.

Той само кимна и в мен се надигна вълна от тревожни подозрения по отношение на връзките, които поддържаше с Амбър. Нищо чудно да се окажеше, че в момента е на страната на Ерик.

— Кога за последен път си се връщал там? — опипах почвата аз.

— Преди малко повече от двайсет години — отвърна той, — но поддържам връзка.

Явно с човек, който не бе пожелал да спомене този факт пред мен! Бенедикт сигурно знаеше това, когато ми отговори, така че дали искаше да приема думите му като предупреждение... или като заплаха? Започнах трескаво да разсъждавам. Той, разбира се, притежаваше комплект Фигури. Разтворих ги мислено във ветрило и ги заразглеждах като луд. Рандъм бе заявил, че не знае къде е Бенедикт.

Бранд липсваше от дълго време. Аз имах сведения, че е още жив, затворен на някакво неприятно място и не беше в състояние да докладва за събитията в Амбър. Флора не би могла да е неговата връзка, тъй като тя самата до неотдавна беше в доброволно изгнание в Сенките. Луела живееше в Ребма. Дирдри също беше в Ребма и когато я видях за последен път, бе изпаднала в немилост в Амбър. Файона? Джулиан ми каза, че тя е „някъде на юг“, без да е сигурен точно къде. Кой оставаше тогава?

Самият Ерик, Джулиан, Жерар или Кейн, според моите сметки. Изключих Ерик. Той не би описвал детайлите от не-абдикирането на татко по начин, който би позволил фактите да се възприемат така, както го бе направил Бенедикт. Джулиан подкрепяше Ерик, но не му липсваха и лични амбиции за престола. Той би разпространил всяка информация, която би могла да му донесе някакви облаги. Същото важеше и за Кейн. Жерар, от друга страна, винаги ми бе изглеждал по-загрижен за добруването на самия Амбър, отколкото за това кой седи на трона. Той, обаче, не преливаше от привързаност към Ерик и веднъж бе показал желание да подкрепи мен или Блийс срещу него. Предполагам, че би възприел държането на Бенедикт в течение на нещата като някакъв вид осигуровка за кралството. Да, почти със сигурност беше някой от тях тримата. Джулиан ме ненавиждаше. Кейн нито ме обичаше, нито ме мразеше, а Жерар и аз имахме много хубави общи спомени, които стигаха чак до детските ни години. Щеше да ми се наложи бързо да разбера кой от тях е, а Бенедикт, разбира се, още не беше готов да ми каже, след като не знаеше нищо за настоящите ми мотиви. Чрез връзката си с Амбър той можеше или бързо да ме уязви, или да ми помогне, в зависимост от желанието му и от человека в другия край. Следователно, тя му служеше за меч и щит едновременно и на мен ми стана малко болно, че така скоро бе решил да изтькне пред мен бойното си снаряжение. Предпочетох да си мисля, че неотдавнашното му нараняване го бе накарало да стане извънредно предпазлив, защото определено никога не му бях давал поводи за недоволство. И все пак това ме накара и аз да бъда изключително внимателен, което беше тъжно при първа среща с брат след толкова дълга раздяла.

— Интересно — взех да въртя виното в чашата си аз. — В тази светлина тогава изглежда, че всички са действали прибързано.

— Не всички — поправи ме той.

Усетих, че се изчервявам.

— Извинявай.

Бенедикт рязко кимна.

— Хайде, разказвай по-нататък.

— Е, да продължа с веригата си от предположения. Когато Ерик решил, че тронът е стоял празен достатъчно дълго и е дошло време да предприеме своя ход, сигурно е сметнал и че амнезията ми не е достатъчно надеждна защита и ще е по-добре изцяло да сложи край на моите претенции. Тогава той се погрижил да катастрофирам на онази сянка Земята — злополука, която трябвало да доведе до фатален резултат, но не успяла.

— Каква част от всичко това знаеш? И доколко са само предположения?

— Флора почти си призна — включително и собственото си участие в цялата история, — когато по-късно я разпитах за тези неща.

— Много интересно. Продължавай.

— Ударът по главата направи това, което преди не успя дори Зигмунд Фройд — казах аз. — Паметта ми започна малко по малко да се възвръща, особено след като се срещнах с Флора и видях там най-различни неща, които събуждаха спомени. Дори ми се удава да я убедя, че паметта ми се е възстановила напълно, така че тя говореше открито за всичко. После се появи Рандъм, който бягаше от нещо...

— Бягаше ли? От какво? Защо?

— От някакви странни същества, излезли от Сенките. Така и не разбрах защо.

— Интересно — пак рече той и аз трябваше да се съглася. Често си бях мислил за това, там в моята килия, като се питах защо Рандъм бе нахлул така драматично, преследван от фурии. От момента, в който се срещнахме, до мига, когато се разделихме, постоянно се намирахме под угрозата на някаква опасност; аз бях прекалено зает със собствените си грижи, а той сам не бе дал никакви обяснения за внезапното си появяване. По време на пристигането му, естествено, си бях задавал доста въпроси, но тъй като тогава не бях сигурен дали не става дума за неща, които би трябвало да знам, оставил всичко така. Последвалите събития изместиха това от съзнанието ми чак до по-късно, в килията ми, и досега, в настоящия момент. Интересно? Наистина. Освен това, обезпокоително.

— Успях да заблудя Рандъм за състоянието си — продължих разказа си. — Той беше убеден, че се стремя към престола, когато всичко, към което аз съзнателно се стремях беше връщането на паметта ми. Той се съгласи да ми помогне да се върнем в Амбър и успя да ме заведе дотам. Е, почти успя — поправих се аз. — Стигнахме до Ребма. Дотогава бях казал на Рандъм какво е истинското ми състояние и той предложи отново да мина през Лабиринта, за да си възвърна паметта напълно. Веднага, щом се появи тази възможност, аз се възползвах от нея. Опитът се оказа сполучлив и чрез силата на Лабиринта се прехвърлих в Амбър.

Бенедикт се усмихна.

— А в същото време Рандъм сигурно е бил много нещастен.

— Не може да се каже, че пееше от радост — съгласих се аз. — Той прие да изтърпи присъдата на Мойри, да вземе за съпруга жена по неин избор — едно сляпо момиче на име Вайъли — и да остане там с нея най-малко година. Оставил го в Ребма и по-късно научих, че го е направил. Дирдри също беше там. Бяхме я срещнали по пътя да бяга от Амбър и тримата влязохме в Ребма заедно. И тя остана там.

Допих си виното и Бенедикт кимна към шишето. То беше почти празно, обаче, затова той извади ново от сандъчето си и всички си напълнихме чашите. Поех дълга глътка. Това вино беше по-хубаво от предишното. Сигурно бе от личния му запас.

— В двореца — продължих нататък — се промъкнах до библиотеката, където се сдобих с колода карти. Главно с тази цел бях отишъл там. Ерик ме изненада, преди да съм направил нещо повече и започнахме да се бием, там, в библиотеката. Успях да го раня и предполагам, че щях и да го убия, ако не бяха пристигнали подкрепления и не ми се бе наложило да бягам. Тогава влязох във връзка с Блийс, който ме издърпа при него в някаква Сянка. Останалото сигурно си го научил от твоите източници. Как с Блийс се съюзихме, нападнахме Амбър и загубихме. Той падна от върха на Колвир. Аз му хвърлих моите карти и Блийс ги хвана. Разбрах, че тялото му не е било открито. Но пътят додолу е дълъг — макар да мисля, че тогава приливът вече беше започнал. Не знам дали Блийс е загинал в онзи ден или не.

— И аз не знам — рече Бенедикт.

— Мен ме заловиха и Ерик бе коронясан. Принудиха ме да помагам на коронацията, въпреки известната въздържаност от моя страна. Все пак успях да сложа короната на собствената си глава, преди това копеле — говоря в генеалогично отношение — да си я вземе и да я сложи на своята. После той нареди да бъда ослепен и хвърлен в тъмница.

Бенедикт се наведе напред и заразглежда лицето ми.

— Да — каза той. — Чух за това. Как го направиха?

— С нажежено желязо — отговорих, като неволно потръпнах и подтиснах импулса да докосна очите си. — Загубих съзнание по време на мъчението.

— Очните ябълки бяха ли изгорени?

— Да. Така мисля.

— И колко време ти отне регенерацията?

— Минаха почти четири години, докато започна да виждам, а едва сега зрението ми взе да става нормално. Така че... около пет години общо, бих казал.

Той се облегна назад, въздъхна и слабо се усмихна.

— Добре. Ти ми даваш известна малка надежда. И други от нас са губили части от анатомията си и също са успявали да ги регенерират, разбира се, но аз никога не съм бил лишаван от нещо толкова съществено... досега.

— О, да — съгласих се аз. — Списъкът е много впечатляващ. С години редовно съм го преглеждал. Цяла колекция от отхапани и отсечени парченца, много от които смятам, че са дори забравени, освен от извършителите и от мен: крайчета на пръсти от ръцете и краката, ушни раковини. Убеден съм, че има надежда за ръката ти. Ще ѝ трябва много време, разбира се. — После добавих: — Чудесно е, че умееш да си служиш еднакво добре и с двете.

Бенедикт отново леко се усмихна и отпи една гълтка от виното си. Не, той не беше готов да ми каже какво се бе случило с него.

Пийнах малко вино и аз. Не исках да споменавам за Дуоркин. Смятах да си го задържа като таен коз. Никой от нас не знаеше какви са пълните възможности на този човек, а той очевидно беше луд. Но Дуоркин можеше да бъде манипулиран. Дори татко явно бе започнал да се страхува от него в един момент и го бе затворил. Какво ми каза той, там, в моята килия? Че татко е ограничил свободата му след като

заявил, че е открил начин да унищожи целия Амбър. Ако това не бяха само бълнувания на болен мозък, а истинската причина за пребиваването му там, където беше, то татко се бе показал много повеликодушен, отколкото бих бил аз. Този човек беше прекалено опасен, за да бъде оставен да живее. От друга страна, обаче, татко се бе опитвал да го излекува. Дуоркин спомена за някакви лекари, които той или изплашил, или унищожил като насочил силите си към тях. Повечето от моите спомени за него го представяха като мъдър и мил старец, сильно привързан към татко и останалите членове на семейството. Трябва да е много трудно с лека ръка да убиеш подобен човек, ако все още има някаква надежда. Той беше затворен в жилище, от което би трябало да е невъзможно да се избяга. И все пак, когато един ден му бе доскучало, той просто си бе излязъл. Никой не може да използва Сенките в Амбър, самото отсъствие на Сянка, затова Дуоркин бе направил нещо, което не разбирах, нещо, в което бяха замесени принципите за действие на Фигурите, и бе напуснал затвора си. Преди да се върне там, с ласкателства го убедих да създаде подобен изход и от моята килия, посредством който се пренесох до фара на Кабра, където малко се възстанових и се впуснах в пътуването, отвело ме до Лорейн. Най-вероятно Дуоркин още не беше открит. Както аз разбирах нещата, нашето семейство винаги бе притежавало изключителни способности, но благодарение на него те бяха анализирани и заставени да действат с помощта на Лабиринта и Фигурите. Той често се бе опитвал да разисква тези въпроси, но те бяха изглеждали ужасно абстрактни и скучни за повечето от нас. Ние сме едно много прагматично семейство, дявол да го вземе! Бранд беше единственият, който сякаш проявяваше някакъв интерес. И Файона. Почти бях забравил. Понякога Файона се заслушваше. И татко. Татко знаеше страхотно много неща, които никога не обсъждаше. Той все нямаше време за нас и около него ставаха толкова работи, за които ние нищо не знаехме. Татко сигурно бе не по-малко компетентен от Дуоркин по отношение на заложените принципи. Основната разлика между тях беше начинът, по който ги прилагаха. Дуоркин беше художник. А какъв беше татко всъщност не зная. Той никога не ни поощряваше да се сближим с него, макар да не беше лош баща. Когато се случеше да ни забележи, ставаше много щедър с подаръците и развлеченията. Но иначе поверяваше отглеждането ни на различни хора сред придворните

си. Струва ми, че просто ни търпеше като неизбежни последствия от неговите страсти. Всъщност, аз съм дори изненадан, че семейството ни не е много по-голямо. Ние тринайсетимата, плюс двамата ни братя и сестрата, за които знаех, че сега са мъртви, представлявахме продукцията на родителя ни за близо хиляда и петстотин години. Имало е и още няколко деца, както бях чувал, много преди нас, които не оцелели. Не беше особено голяма цифра за един толкова похотлив монарх, но и никой от нас не се бе оказал кой знае колко плодовит. Веднага, щом станехме способни да се грижим сами за себе си и да пътуваме из Сенките, татко ни окуражаваше да си намерим място, където да се чувстваме щастливи и да се установим там. Такава беше и моята връзка с Avalon, нищо повече. Доколкото знаех, произходът на татко бе известен единствено на него. Никога не бях срещал човек, чиито спомени да се простират до такъв момент в миналото, когато Оберон да не е съществувал. Странно? Човек да не знае къде се е родил баща му, след като е разполагал с векове, в които да задоволи любопитството си? Да, така е. Но той беше потаен, властен, хитър — качества, които всеки от нас притежаваше в известна степен. Искаше да сме добре устроени и задоволени... но не и така надарени, че да представляваме опасност за управлението му. Предполагам, че изпитваше известна тревога и с оправдана предпазливост се стараеше да не научим твърде много за него и за някои отдавна отминали времена. Не вярвам някога действително да се е опасявал, че ще настъпи време, когато той няма да управлява в Амбър. От време на време говореше, на шега или изпълнен с недоволство, за абдикация. Но аз винаги го подозирах, че просто опипва почвата и проверява каква ще бъде реакцията. Трябва да е осъзнавал състоянието на нещата, до което неговата смърт би могла да доведе, но отказващо да повярва, че такова нещо изобщо някога ще се случи. А всъщност никой от нас не знаеше какви са неговите задължения и отговорности, или пък тайните му споразумения. Колкото и да ми е неприятно трябва да призная, че никой от нас на практика не беше годен да заеме трона. Бих желал да обвиня татко за тази наша неспособност, но за жалост прекалено дълго бях общувал с Фройд, за да не се чувствам лично отговорен за подобно положение. Освен това вече започвах да се питам, доколко нашите претенции бяха законни. Ако не е имало абдикация и той наистина беше още жив, тогава най-доброто, на което

можех да се надявам, бе да стана регент. Не бих искал да си представям — особено от позицията на трона — как той се връща и намира нещата в някакъв друг вид. Честно казано аз се страхувах от него и то не без основание. Само глупакът може да не се бои от реална сила, която не разбира. Но независимо дали претендирах за титлата крал или регент, моите права бяха по-големи от тези на Ерик и не се бях отказал от идеята да си ги отстоявам. Ако някоя сила от тъмното минало на татко, която никой от нас всъщност не разбираще, можеше да ми послужи за тази цел, и ако Дуоркин действително беше олицетворение на такава сила, то съществуването му трябваше да остане скрито, докато получех възможност да го използвам в свой интерес.

Дори, запитах се аз, ако силата на която е олицетворение, е в състояние да унищожи самия Амбър и по този начин да заличи всички светове сенки и целият съществуващ живот?

Особено тогава, отговорих си сам. Защото на кой друг можеше да бъде поверена такава сила?

Ние наистина сме много прагматично семейство.

Още малко вино, после се заех с лулата си — почистих я, пак я напълних.

— Това, в общи линии, е моята история — завърших аз, като огледах резултата от труда си, станах и си запалих от лампата. — След като си върнах зрението, успях да избягам, напуснах Амбър, прекарах известно време в една страна на име Лорейн, където се срещнах с Ганелон и после дойдох тук.

— Защо?

Седнах си на мястото и отново го погледнах.

— Защото е подобие на онзи Avalon, в който някога живеех.

Нарочно пропуснах да спомена, че познавах Ганелон от по-рано и се надявах и той да си направи съответните изводи. Тази сянка достатъчно точно приличаше на нашия Avalon, за да е запознат Ганелон с нейната топография и повечето от обичаите й. Колкото и малка да беше стойността на тази информация, струваше ми се разумно да я запазя в тайна от Бенедикт.

Той отмина въпроса, както и си бях мислил, че ще направи и задълба там, където за него беше много по-интересно.

— Как успя да избягаш? — попита.

— Помогнаха ми, разбира се — признах аз, — за измъкването от килията. А излязох ли веднъж... Е, все още се намират тайни проходи, за които Ерик не знае.

— Разбирам — кимна Бенедикт... като се надяваше, естествено, че аз ще продължа и ще спомена имената на помагачите си, но сам той нищо не попита.

Взех да пафкам с лулата си и усмихнат се облегнах назад.

— Хубаво е човек да има приятели — заяви Бенедикт, сякаш се съгласяващ с някаква неизречена моя мисъл.

— Предполагам, че на всеки от нас му се намират по няколко в Амбър.

— Бих искал да мисля, че е така — рече той и добави: — Разбрах, че си оставил отчасти издълбаната врата на килията заключена зад себе си, подпалил си сламеника и си надраскал някакви рисунки по стените.

— Да. Продължителният затвор влияе по някакъв начин на човешката психика. Или поне така стана с мен. Знам, че имаше дълги периоди, в които се чувствах много особено.

— Не ти завиждам за преживяното, братко. Никак. Какви са плановете ти сега?

— Все още неустановени.

— Смяташ ли, че би пожелал да останеш тук?

— Не зная — отговорих. — Какво е положението в Avalon?

— Страната е под мое управление — каза той. Просто съобщаваше факт, не се хвалеше. — Вярвам, че тъкмо съм успял да унищожа единствената сериозна заплаха. Ако съм прав, то предстои умерено спокоен период. Цената беше висока — Бенедикт погледна към остатъка от ръката си, — но се надявам, че си е струвало... което ще се разбере не след дълго, когато нещата се нормализират.

После се зае да ми описва в общи линии същата ситуация, за която вече ни бе рассказал младежът и продължи с историята как са спечелили битката. Щом предводителката им паднала, ездачките се пръснали и побягнали. Повечето от тях също били убити, а пещерите отново били зазидани. Бенедикт бе решил да остави малък отряд на бойното поле да разчисти, докато патрулите му обходят местността в търсене на оцелели.

Изобщо не спомена за срещата между него и тяхната предводителка Линтра.

— Кой уби предводителката им? — попита.

— Аз успях да го направя — рязко махна с отсечената си ръка той, — но се поколебах за миг при първия удар.

Извърнах очи и Ганелон постъпи по същия начин. Когато пак го погледнах, лицето му си бе възвърнало обичайния израз и той бе отпуснал ръка.

— Ние те търсихме. Знаеше ли това, Коруин? Бранд претърси безброй сенки за теб, както и Жерар. Правилно си предположил какво е казал Ерик след изчезването ти в онзи ден. Никой не беше склонен да му повярва, обаче. Многократно опитвахме да те намерим с Фигурата ти, но без резултат. Изглеждаувреденият мозък блокира връзката. Това е интересно. Когато се убедихме, че не отговаряш, започнахме да те смятаме за мъртъв. Тогава Джулиан, Кейн и Рандъм се включиха в издирането.

— Така ли? Наистина? Направо съм смаян. — Бенедикт се усмихна. — О — възкликах тогава аз и също се усмихнах.

Тяхното включване в издирането на този етап означаваше, че не са били загрижени за моето благополучие, а са искали да открият доказателство, че Ерик е извършил братоубийство, за да могат да го елиминират или да го изнудват.

— Аз те търсих в Авалон — продължи той — и мястото ме очарова. Тогава страната беше в жалко състояние и в продължение на няколко поколения работих да възвърна предишното ѝ величие. Докато правех това в твоя памет, обикнах тази земя и хората ѝ. Те започнаха да гледат на мен като на свой покровител и аз взех да се възприемам по същия начин.

Това изявление ме трогна и разтревожи. Дали намекваше, че аз бях объркал ужасно всичко и той бе останал тук, за да сложи ред — както бе почиствал след малкото си братче едно време? Или искаше да каже, че е разbral колко съм обичал тази страна — по-точно мястото съвсем като нея — и се е постарал да помогне за благоденствието ѝ, като нещо, което аз бих желал да се направи? Изглежда бях станал прекалено чувствителен.

— Радвам се да чуя, че сте ме търсили — казах аз — и много се радвам да науча, че ти си защитникът на тази земя. Иска ми се да видя

твоя Авалон, защото той ми напомня за другия, който познавах. Имаш ли никакви възражения, ако ти погостувам?

— Това ли е всичко, което искаш? Да ми гостуваш?

— Нямам нищо друго предвид.

— Не е лошо да знаеш тогава, че спомените за твоята сянка, управлявала някога тази страна, не са от най-добрите. Тук хората не кръщават децата си Коруин, нито аз имам брат с такова име.

— Разбирам — рекох. — На мен ми викат Кори. Можем ли да бъдем стари приятели?

Бенедикт кимна.

— Моите стари приятели са винаги добре дошли на гости тук.

Усмихнах се, макар да ми стана обидно от неговия намек, че е моя вината за плачевното състояние на тази сянка на сянката: аз, който бях почувствал — наистина за секунда — хладния огън от короната на Амбър върху челото си.

Запитах се какво ли щеше да бъде отношението му, ако знаеше за моята роля — принципно погледнато — в предизвикването на нападенията. В този смисъл, предполагам, бях виновен и за загубата на ръката му. Предпочитах, обаче, да върна нещата още една крачка назад и да държа Ерик отговорен за всичко. В края на краищата неговите действия ме подтикнаха да изрека проклятието си.

Все пак се надявах Бенедикт никога да не разбере.

Ужасно ми се искаше да знам каква беше позицията му по отношение на Ерик. Дали ще го подкрепи, дали ще застане на моя страна, или просто ще се дръпне от пътя ми, когато предприема хода си? Сигурен бях, че докато разговаряхме, той се чудеше дали амбициите ми са мъртви или още пушат... и ако е последното, какви са плановете ми за разпалването им. Така че...

Кой ли щеше да повдигне въпроса?

Дръпнах здраво няколко пъти от лулата, довърших си виното, сипах още малко, отново почнах да пафкам. Заслушах се в звуците от лагера, вятъра, стомаха ми...

Бенедикт отпи гълтка вино.

— Какви са по-дългосрочните ти планове — попита той с почти небрежен тон.

Можех да отговоря, че още не съм решил, само се наслаждавам на усещането, че съм свободен, жив и виждам... можех да му кажа, че

това ми стига, засега, че нямам никакви конкретни планове...

И на него щеше да му е ясно, че разправям лъжи. Защото много добре ме познаваше.

Затова казах:

— Знаеш какви са плановете ми.

— Ако се каниш да искаш подкрепата ми, ще ти откажа. Амбър е в достатъчно тежко положение и без ново насилийско поsegателство.

— Ерик е узурпатор.

— Предпочитам да гледам на него само като на регент. В този момент, който и от нас да претендира за трона, ще носи вина за узурпаторство.

— Значи вярваш, че татко е още жив?

— Да. Жив и в опасност. Той направи няколко опита да влезе във връзка с мен.

Успях да запазя лицето си безизразно. Значи излизаше, че не бях единственият. Но ако сега разкажех своята история, тя щеше да прозвучи лицемерно — като противопоставяне или чиста лъжа, — защото при нашия контакт преди пет години, той ме бе поощрил да взема трона. Разбира се, тогава може да е имал предвид регентство...

— Ти не предложи подкрепата си на Ерик, когато той завладя трона. Ще му я дадеш ли сега, когато вече го заема, ако се направи опит да бъде свален оттам?

— Както ти казах, гледам на него като на регент. Не твърдя, че одобрявам това, но не желая да има повече конфликти в Амбър.

— Значи действително ще го подкрепиш?

— Вече казах всичко, което имах да кажа по този въпрос. Ти си добре дошъл на гости в Avalon, но не за да го използваш като място за подготовка на ново нападение над Амбър. Това изяснява ли нещата по отношение на твоите намерения, каквито и да са те?

— Напълно — отговорих аз.

— В такъв случай, още ли искаш да ми гостуваш?

— Не знам. Твоето желание да няма повече конфликти в Амбър важи ли и при противоположни обстоятелства?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако бъда върнат в Амбър пряко волята ми, ще се постараю да възникнат колкото може повече конфликти, за да не допусна повтаряне на предишното ми положение.

Лицето му се изопна и той бавно наведе очи.

— Нямах предвид, че ще те предам. Мислиш ли, че съм изцяло лишен от чувства, Коруин? Няма да допусна отново да бъдеш затворен, ослепен... или дори по-лошото. Винаги си добре дошъл тук и можеш да оставиш страховете си, редом с амбициите, на границата.

— Тогава все още бих искал да ти гостувам. Не разполагам с армия, нито съм дошъл тук да я събирам.

— При това положение от все сърце те каня да останеш.

— Благодаря ти, Бенедикт. Макар че не очаквах да те намеря тук, радвам се, че стана така.

Той поруменя леко и се усмихна.

— И на мен ми е приятно — рече. — Аз първият ли съм, когото виждаш... след като избяга?

Кимнах.

— Да, и съм любопитен да науча как се оправят останалите. Някакви големи събития?

— Никой не е умрял — отвърна той.

И двамата се засмяхме, а аз разбрах, че ще трябва сам да открия новите семейни клюки. Струваше си да опитам, обаче.

— Смятам да остана още известно време на бойното поле — подхвърли Бенедикт — и да пообикалям с патрулите, докато се убедя, че никой от нашествениците не е останал. Може да мине и една седмица, преди да се оттеглим.

— Така ли? Значи това не беше пълна победа?

— Надявам се да е била пълна, но никога не поемам ненужни рискове. Струва си да остана още малко, за да съм сигурен.

— Разумно — кимнах аз.

— ... освен ако не желаеш много силно да останеш в лагера, не виждам никаква причина да не продължиш към града, където да се запознаеш по-отблизо с нещата. Държа няколко резиденции около Avalon. Мисля, че малкото имение, което имам предвид за теб, ще ти хареса. Не е далеч от града.

— Вече копнея да го видя.

— Утре сутрин ще ти дам карта и писмо до иконома ми.

— Благодаря ти, Бенедикт.

— Аз ще дойда веднага, щом свърша тук — обеща той, — а междувременно по този път всеки ден ще минават куриери. Чрез тях

ще поддържам връзка с теб.

— Чудесно.

— Е, намери си тогава някъде на земята удобно местенце. Сигурен съм, че няма да пропуснеш сигнала за закуска.

— Рядко ми се случва — рекох. — Можем ли да пренощуваме там, където си оставихме багажа?

— Разбира се — каза той и всички си допихме виното.

Като излизахме от палатката му, аз вдигнах доста високо покривалото пред входа и успях да го навия няколко сантиметра, докато го държах пред себе си. Бенедикт ни пожела лека нощ и се обърна, като оставил покривалото да падне зад гърба му, без да забележи пролуката направена от мен в единия му край.

Постлах си одеалото доста далече вдясно от вещите ни, така че да съм обърнат с лице към палатката на Бенедикт, отидох при багажа и започнах да се ровя в него. Ганелон ме изгледа с любопитство, но аз само му кимнах и направих знак с очи към палатката. Той погледна натам, също ми кимна и се зае да постила собственото си одеало още по-надясно.

Прецених разстоянието с поглед, отидох при него и казах:

— Знаеш ли, това място тук повече ми харесва. Имаш ли нещо против да се сменим? — и за по-голяма яснота, смигнах.

— Все ми е едно — вдигна рамене той.

Лагерните огньове бяха угаснали или вече гаснеха и повечето от войниците си бяха легнали. Часовоите не ни обръщаха внимание. В лагера беше съвсем тихо и по небето нямаше никакви облаци, които да замъглат светлината от звездите. Бях уморен и миризмите от пушека и влажната земя приятно гъделичкаха ноздрите ми, като ми напомняха за други места и моменти подобни на тези.

Ала вместо да затворя очи, аз си нагласих по-удобно багажа, облегнах гърба си на него, напълних си пак лулата и я запалих.

На два пъти се донамествах, докато той се разхождаше из палатката си. Веднъж изчезна от полезрението ми и остана скрит за няколко мига. После по-отдалечената светлина се премести и разбрах, че е отворил сандъчето си. След това отново се появи пред погледа ми, разчисти масичката, дръпна се пак назад за миг, върна се и седна в предишното си положение. Придвижих се така, че да виждам добре лявата му ръка.

Бенедикт прелистваше някаква малка книга или преглеждаше нещо с горе-долу такива размери.

Може би, карти?

Естествено.

Бих дал много, за да зърна Фигурата, която най-после избра и задържа пред себе си. Бих дал много, за да разполагам с Грейсуондир до себе си, в случай, че внезапно в палатката се появеше друг човек, използвайки не този вход, през който шпионирах. Дланите и стъпалата ме засърбяха, готови за битка или за бягство.

Но Бенедикт остана сам.

Той поседя неподвижен около четвърт час и когато най-накрая се размърда, то беше само, за да върне картите някъде в сандъчето си и да намали осветлението.

Часовоите продължаваха монотонните си обиколки, а Ганелон започна да похърква.

Изсипах съдържанието на лулата и се обърнах настрани.

Утре, казах си аз. Ако утре се събудя тук, всичко ще бъде наред...

V

Дъвчех стръкче трева и гледах как се върти колелото на мелницата. Лежах по корем върху отсрещния бряг на потока, подпрял глава на ръцете си. Сред пръските над пенещата се вода се бе образувала малка дъга, а от време на време по някой капка успяваше да стигне чак до мен. Равномерният плясък и скърцането на колелото заглушаваха всички други звуци в гората. Днес край мелницата нямаше никой и аз я съзерцавах, защото не бях виждал подобна на нея от векове. Въртенето на колелото и шумът на водата ме караха не само да се отпусна. Те ми действаха почти хипнотично.

Това беше третият ни ден в имението на Бенедикт и Ганелон бе отишъл в града да търси развлечения. Предния ден бях ходил с него и бях научил каквото ме интересуваше за момента. Сега нямах време за разглеждане на забележителностите. Трябаше да мисля и действам бързо. В лагера не бяха възникнали трудности. Бенедикт се бе погрижил да ни нахранят, след което ни бе дал картата и писмото, както беше обещал. На сутринта бяхме потеглили и около обяд вече се намирахме в къщата. Бяха ни посрещнали добре и след като се настанихме в предоставените ни помещения, се отправихме към града, където прекарахме остатъка от деня.

Бенедикт възнамеряваше да остане още няколко дни в лагера. Трябаше да приключи със задачите, които си бях поставил, преди да се е върнал. Така че ми предстоеше пътуване през Сенките. Нямаше закога да се мотая по пътищата, нужно бе да си спомня точните сенки и не след дълго да потегля.

Щеше да е приятно да поостана в тази страна, толкова подобна на моя Авалон, ала желанието ми да постигна целта си вече бе започнало да се превръща в мания. Макар да осъзнавах състоянието си, това не значеше, че мога да го контролирам. Познатите гледки и шумове ме разсеяха само за кратко, после отново се върнах към моите планове.

Би трявало всичко да мине гладко, както аз го виждах. Това единствено пътуване щеше да разреши наведнъж два проблема, ако успеех да го направя незабелязано. Щях да отсъствам цялата нощ, но го бях предвидил и вече бях инструктиран да ме прикрива.

Колелото равномерно проскърцваше, а главата ми кимаше в такт. Изхвърлих всичко друго от съзнанието си и започнах да се съсредоточавам върху спомена за точната структура на пясъка, цвета му, температурата, ветровете, соления мириз на въздуха, облаците...

Тогава заспах и сънувах, но не мястото, което търсех.

Присъни ми се голяма рулетка и върху нейното колело бяхме всички — братята ми, сестрите ми, аз, както и други, които познавах или бях познавал — издигахме се и падахме, всеки в неговия строго определен сектор. До един крещяхме на рулетката да спре на нашия отрязък и ожесточено ръкомахахме, когато стигнеме до върха и отново тръгвахме надолу. Колелото бе започнало да забавя хода си и аз тъкмо се издигах. Пред мен висеше с главата надолу един светлокос младеж и крещеше молби и предупреждения, които потъваха в какофонията от гласове. Лицето му потъмня, сгърчи се, превърна се в нещо прекалено ужасно за гледане и аз отсякох въжето, което го държеше за глезена. Той падна и изчезна от погледа ми. Колелото се въртеше все по-бавно, докато се приближавах към върха и тогава видях Лорейн. Тя жестикулираше, отчаяно ми правеше знаци и ме викаше по име. Наведох се към нея и съвсем ясно я видях. Прииска ми се да съм с нея и да ѝ помогна. Но колелото продължи да се върти и тя се скри от полезрението ми.

— Коруин!

Опитах се да не обръщам внимание на вика ѝ, защото бях почти на върха. Той долетя отново, но аз се съсредоточих и се пригответих да скоча нагоре. Ако нещо не ми попречеше, смятах да направя опит да спра това проклето чудо, дори ако падането от него означаваше пълния ми крах. Напрегнах се за скока. Още едно изщракване...

— Коруин!

Рулетката стана неясна, пак се появи, избледня и аз отново се намерих загледан в мелничното колело, а викът кънтеше в ушите ми, като се смесваше, загубваше и потъваше в шума на потока.

Замигах и прокарах пръсти през косата си. Няколко глухарчета се посипаха по раменете ми, а някъде зад гърба ми се чу кикот.

Бързо се обърнах и зяпнах.

Тя стоеше на десетина крачки от мен — висока, стройна девойка с тъмни очи и ниско подстригана кестенява коса. Беше облечена с жакет за фехтовка, в дясната си ръка държеше рапира, а в лявата — маска. Гледаше към мен и се смееше. Зъбите й бяха бели, равни и мъничко по-дълги, отколкото трябваше. Малкото й носле и горната част на добре загорелите й бузи бяха покрити с лунички. От нея се излъчваше жизненост, която бе по-привлекателна от обикновената хубост. Особено, може би, когато се гледа през опита на много години.

Тя ме поздрави с рапирата си.

— En garde^[1], Коруин!

— Коя си ти, дявол да го вземе? — попитах аз и чак тогава забелязах жакета, маската и рапирата на тревата до мен.

— Никакви въпроси, никакви отговори — отсече тя. — Не и преди да сме се фехтували.

Девойката нагласи маската върху главата си и зачака.

Станах и вдигнах жакета. Виждах, че ще е по-лесно да се съглася, отколкото да споря с нея. Фактът, че ми знаеше името ме беспокоеше, а и колкото повече мислех за това, толкова по-позната ми изглеждаше. Най-добре да й угодя, реших аз, като се напъхах в жакета и го закопчах.

Вдигнах рапирата и си сложих маската.

— Добре — рекох, направих кратък поздрав и пристъпих напред.
— Добре.

Тогава тя се приближи и започнахме. Оставих я първа да нападне.

Атаката й беше много бърза. Отвърнах й с два пъти по-голяма скорост, но девойката успя да парира и продължи с равностойна бързина. Взех бавно да отстъпвам, като я увличах със себе си. Тя се засмя и се устреми напред с умели удари. Биеше се чудесно и си го знаеше. Искаше да покаже на какво е способна. На два пъти едва не проби защитата ми, все по един и същи начин — ниско отдолу, — което никак не ми хареса. Веднага, щом се отвори възможност след това, я спрях, като наведох рапирата й и тя тихо изруга, без да се ядосва, сякаш само да признае поражението и пак се хвърли към мен. Обикновено не обичам да се фехтувам с жени, независимо колко ги бива, но този път установих, че ми е приятно. Умението и грацията, с

които провеждаше атаките си ми доставяха удоволствие и се улових, че разсъждавам за ума, който стоеше зад този стил. Първоначално възнамерявах бързо да я изтощя, да приключка двубоя и да я разпитам. Сега осъзнах, че желая битката да продължи.

Не можеше да се каже, че лесно се уморява. Нямаше нужда да проявявам загриженост в това отношение. Загубих представа за времето, докато нападахме и отстъпвахме по брега на потока, а рапирите ни равномерно звънтяха. Изглежда бе минало доста, обаче, преди тя да отстъпи назад и да вдигне оръжие във финален поздрав. После си свали маската и отново ми се усмихна.

— Благодаря! — каза задъхана.

Отвърнах на поздрава и махнах клетката за птици от лицето си. Извърнах се и започнах да се боря с копчетата на жакета, когато, без да я усетя, тя приближи до мен и ме целуна по бузата. Не ѝ се налагаше да застава на пръсти при това. За миг се смутих, но се усмихнах. Преди да съм успял да кажа нещо, девойката ме бе хванала за ръката и ме теглеше към посоката, от която бяхме дошли.

— Донесла съм кошница за пикник — съобщи тя.

— Чудесно. Гладен съм. Освен това съм любопитен...

— Ще ти кажа всичко, което пожелаеш да чуеш — заяви момичето весело.

— Започни тогава с твоето име.

— Дара — отвърна тя. — Кръстена съм Дара, на баба ми.

При тези думи ме погледна, като че ли очакваше някаква реакция. Никак не ми се искаше да я разочаровам, но просто кимнах и повторих името, а после я попитах:

— Защо ме нарече Коруин?

— Защото така се казваш. Познах те.

— Как?

Девойката пусна ръката ми.

— Ето я — възклика тя, като посегна зад близкото дърво и вдигна кошницата, оставена върху изскочилите му навън корени. — Надявам се мравките да не са я нападнали.

Запъти се към едно сенчесто местенце до потока и постла на земята покривка.

Закачих екипа за фехтовка на близкия храст.

— Като гледам, доста работи си понесла със себе си — отбелязах.

— Конят ми е ей там — посочи с глава тя по течението на потока.

После отново се зае да оправя покривката и да изпразва кошницата.

— Защо си го оставила там?

— За да се промъкна по-тихо до теб, разбира се. Ти веднага щеше да се събудиш, ако беше чул шум от конски копита.

— Вероятно си права — съгласих се аз.

Тя се престори на дълбоко замислена, но не издържа и се разкимоти.

— Ама първия път не ме усети. Още...

— Първия път ли? — попитах, като видях, че точно това иска.

— Да. Едва не те прегазих малко преди това. Така беше заспал.

Когато видях кой си, върнах се за кошницата и екипите за фехтовка.

— Аха. Разбирам.

— Ела сега и седни — покани ме Дара. — Би ли отворил бутилката?

Тя постави една бутилка до моето място и се зае внимателно да разопакова два кристални бокала, които после сложи в средата на покривката.

Приближих се и седнах.

— Това са едни от най-хубавите кристални чаши на Бенедикт — забелязах аз и отворих бутилката.

— Да. Внимавай да не ги обърнеш, докато наливаш... и мисля, че не бива да се чукаме с тях.

— И аз така смятам — съгласих се и сипах от виното.

Дара вдигна своята чаша.

— За срещата между стари приятели.

— Какви стари приятели?

— Ние с теб.

— За първи път те виждам.

— Не бъди толкова прозаичен — рече тя и отпи.

Вдигнах рамене.

— За срещата между стари приятели.

След това Дара започна да се храни и аз последвах примера ѝ. Тя така се наслаждаваше на атмосферата на тайнственост, която бе създала, че се стараех да я поддържам, просто за да ѝ доставя удоволствие.

— Хм, къде ли може да съм те срещал? — започнах да гадая. — Дали не беше в някой пищен кралски двор? Или в нечий хarem...

— Може би в Амбър? — подхвърли тя. — Ти беше...

— В Амбър ли? — прекъснах я аз, като навреме си спомних, че държа кристалния бокал на Бенедикт и ограничих емоционалния си изблиг само в гласа. — Въщност, коя си ти?

— ...ти беше толкова красив, остроумен, обожаван от всички дами — продължи Дара, — а аз — едно свито мишле, което ти се възхищаваше отдалеч. Сиво, невзрачно грозно патенце — което, бързам да отбележа, се превърна в бял лебед, — влюбено до уши в теб...

Измърморих нещо средно вулгарно и тя се разсмя.

— Не беше ли така? — попита.

— Не — взех си аз още едно парче месо и малко хляб. — Постскоро беше в онзи публичен дом, където си натъртих гърба. Бях пиян онази нощ...

— Не си забравил! — извика Дара. — Там работех само вечер. През деня обяздвах коне.

— Предавам се — казах аз и си сипах още вино.

Най-дразнещото беше, че тя действително ми се виждаше дяволски позната. Но от външния ѝ вид и от поведението ѝ съдех, че не може да е на повече от седемнайсет. А това до голяма степен изключваше вероятността пътищата ни някога да се пресичали.

— Бенедикт ли те научи да се фехтуваш? — попитах.

— Да.

— Какъв ти е той?

— Любовник, разбира се — отвърна тя. — Отрупва ме с кожи и бижута... и се фехтува с мен.

Дара пак се засмя.

Продължих да изучавам лицето ѝ.

Да, възможно бе...

— Чувствам се засегнат — заявих накрая.

— Защо? — попита тя.

— Бенедикт не сподели с мен.

— Какво?

— Ти си негова дъщеря, нали?

Дара се изчерви, ала поклати глава.

— Не — отрече тя. — Но си близо до истината.

— Внучка?

— Ами... нещо такова.

— Опасявам се, че не разбирам.

— Той обича да му викам дядо. На практика, обаче, Бенедикт е баща на моята баба.

— Ясно. Има ли у вас и други като теб?

— Не, аз съм единствената.

— Ами майка ти и... баба ти?

— Те са мъртви, и двете.

— Как са умрели?

— Насилствена смърт. И двата пъти се е случило, докато той се е намирал в Амбър. Предполагам, че затова не се е връщал там вече от доста време. Не му се иска да ме оставя без закрила... макар да знае, че мога да се грижа сама за себе си. И ти видя, че мога, нали?

Кимнах. Това обясняваше някои неща, едно от които бе причината Бенедикт да стои тук като Покровител. Налагаше му се да я държи някъде, а естествено не искаше да я води в Амбър. Сигурно не желаеше и никой от нас да знае за съществуването й. Тя лесно можеше да бъде използвана като оръжие срещу него. Едва ли той би си позволил да ми я представи с такава готовност.

Следователно:

— Не вярвам Бенедикт да ти е разрешил да идваш тук и предполагам, че много ще се ядоса, ако разбере какво си направила.

— И ти си същия като него! Аз съм голям човек, дявол да го вземе!

— Да си ме чула да го отричам? Но ти наистина трябваше да си някъде другаде, нали?

Вместо да отговори, Дара пак започна да се храни. И аз се заех със същото. След няколко неудобни минути, прекарани в дъвчене, реших да подхвания нова тема.

— Как ме позна? — попитах.

Тя прегълътна, пийна си малко вино, усмихна се.

— Виждала съм те на картичка, разбира се.

— Каква картичка?

— Върху едни карти — обясни тя. — Когато бях съвсем малка, често играехме с тях. Така опознах всичките си роднини. Ти и Ерик сте другите двама майстори на меча, така знам. Затова и...

— Ти имаш колода с Фигурите? — прекъснах я аз.

— Не — въздъхна Дара. — Той не иска да ми даде... а знам, че има няколко.

— Така ли? Къде ги държи?

Тя присви очи и ги прикова в моите. Проклятие! Не трябваше да проявявам чак толкова явен интерес.

— Почти винаги носи един комплект със себе си — рече тя — и нямам представа къде държи останалите. Защо? Не иска ли да ти ги покаже?

— Не съм го молил. Знаеш ли какво е предназначението им?

— Имаше определени неща, които не биваше да правя, когато играехме с тях. Предполагам, че могат да се използват по някакъв специален начин, но той никога не ми е казвал как. Те са много важни, нали?

— Да.

— Така си и мислех. Бенедикт винаги е много внимателен с тях. Ти имаш ли своя колода?

— Да, но в момента съм я дал назаем.

— Разбирам. А ти се иска да използваш картите за нещо много сложно и злокобно.

Вдигнах рамене.

— Искам да ги използвам, но за съвсем скучни и несложни цели.

— Какви, например?

Поклатих глава.

— Щом Бенедикт не желае все още да познаваш функциите им и аз няма да ти ги кажа.

Дара се нацупи.

— Ти се страхуваш от него.

— Изпитвам огромно уважение към Бенедикт, без да говорим за привързаността ми към него.

Тя се засмя.

— Той по-добре ли се бие от теб, по-умел ли е с меча?

Извърнах поглед. Сигурно се бе върнала от някое доста отдалечено място, където новината още не бе стигнала. Всички хора от града, които бях срешинал, вече знаеха за ръката на Бенедикт. Подобни вести се разпространяваха много бързо. Никак не ми се искаше да съм първият, който ще й я съобщи.

— Мисли си каквото искаш — казах й аз. — А ти къде беше?

— В селото. Горе, в планината. Дядо ме заведе там при едни негови приятели, семейство Тисайс. Познаваш ли Тисайсови?

— Не, не ги познавам.

— И преди съм ходила там — продължи тя. — Той винаги ме води при тях, когато тук има някакви неприятности. Тяхното населено място няма име. Аз му викам просто селото. То е много странно — и хората, и селището. Там сякаш... ни боготворят. Отнасят се с мен, като че ли съм нещо свято и никога не ми казват онова, което искам да науча. Не е далече, но планините са различни, небето е друго — всичко! — и изглежда няма път за връщане, озова ли се веднъж там. Опитвала съм да се върна сама и преди, ала единственото, което постигах, бе да се загубя. Дядо всеки път трябваше да идва да ме търси, а после пътят ставаше съвсем лесен. Тисайсови следват всички негови инструкции по отношение на мен. Те се държат с него все едно е някакъв бог.

— За тях той е точно такъв.

— Нали каза, че не ги познаваш.

— Не ми е и необходимо. Познавам Бенедикт.

— Как го прави той? Кажи ми?

Поклатих глава.

— Как го направи ти? — попитах я аз. — Как успя да се върнеш тук този път?

Дара си допи виното и ми протегна чашата. Напълних я и когато вдигнах очи, главата ѝ бе наклонена към дясното рамо, веждите ѝ бяха смиръщени, а погледът ѝ се рееше някъде в далечината.

— Всъщност, не знам — дръпна чашата си тя и машинално отпи от нея. — Не съм съвсем сигурна как подхождих сега... — Лявата ѝ ръка взе да си играе с ножа и накрая го вдигна. — Бях направо бясна, полудяла бях от яд, че отново ме отнесе там като багаж. Казах му, че искам да остана и да се бия, но той ме метна на коня си и след малко се озовахме в селото. Не знам как. Не яздихме дълго, а изведнъж

пристигнахме. Познавам цялата тази околност. Тук съм родена и тук съм израснала. Яздила съм навсякъде по тия места, на стотици километри във всички посоки. Никога не съм успява да открия селото, когато съм тръгвала да го търся. А докато яздехме, сякаш мина съвсем малко време и изведнъж пак се намерихме при Тисайсови. Но вече съм по-голяма с няколко години и по-добре се ориентирам в обстановката. Взех твърдо решение да се върна сама.

Тя започна да човърка земята до себе си с върха на ножа, като изглежда не забелязваше какво прави.

— Изчаках да се стъмни — продължи Дара — и се заех да изучавам звездите, за да определя посоката. Изпълни ме чувство за нереалност. Звездите бяха съвсем различни. Не познавах никое от съзвездията. Върнах се пак вътре и се замислих над това. Бях леко уплашена и не знаех какво да правя. Прекарах следващия ден в опити да измъкна повече информация от Тисайсови и другите хора в селото. Но всичко беше като в лош сън. Те или бяха глупави, или нарочно се стараеха да ме объркат. Не само че нямало никакъв начин да стигна оттам дотук, но те и представа си нямали къде е това „тук“, а не били особено сигурни и по отношение на понятието „там“. Същата вечер отново разглеждах звездите, за да се убедя, че очите не са ме излъгали и вече почти бях готова да им повярвам.

Дара започна да движки ножа напред-назад, като подравняваше и заглаждаше разровената пръст. После взе да рисува по нея.

— Следващите няколко дни непрестанно опитвах да намеря обратния път — пак подхвана разказа си тя. — Смятах да тръгна по оставените от нас следи и да се върна по тях, но в един момент те просто изчезваха. Тогава направих единственото, което успях да измисля. Всяка сутрин потеглях в различна посока, яздех до обяд и се връщах обратно. Не попадах на нищо, което да ми изглежда познато. Това направо ме побъркваше. Всяка нощ заспивах все по-ядосана и разстроена от този обрат на събитията... и все по-твърдо решена да открия свой собствен път назад към Avalon. Трябваше да покажа на дядо, че вече не може да се отнася с мен като с дете и да очаква аз да ми рувам послушно.

После, след около седмица, започнаха да ми се явяват сънища. Нещо като кошмари. Сънувал ли си някога как бягаш, бягаш и не отиваш никъде? Това беше нещо такова... тази горяща паяжина. Само

дете изобщо не беше паяжина, нямаше никакъв паяк и освен това не гореше. Но аз бях хваната вътре и се въртях из нея. Ала в действителност не се движех. Описанието ми не е съвсем точно, но не знам как иначе да ти обясня. И трябваше непрекъснато да опитвам — всъщност, аз го исках — да мина през нея. Когато се събуджах, чувствах умора, като че ли наистина съм ходила до капване цяла нощ. Това продължи много време и всеки път ставаше все по-силно, по-дълго и по-реално.

Накрая, тази сутрин, се събудих и сънят още танцуващ в главата ми. Тогава разбрах, че ще успея да се върна вкъщи. Потеглих, все още полузаспала и този път не обръщах внимание на околността. Минах цялото разстояние без изобщо да спирам, като непрекъснато мислех за Avalon... а докато яздех всичко ми се виждаше все по-познато и близко. И се озовах отново тук. Едва тогава почувствах, че се събуддам напълно. Сега селото, Тисайсови, онова небе, онези звезди, горите, планините — те ми се струват като сън. Никак не съм сигурна, че бих могла да намеря пътя натам. Не е ли странно? Можеш ли да ми обясниш какво е станало?

Надигнах се и заобиколих останките от обяда ни. После седнах до нея.

— Спомняш ли си как изглеждаше горящата паяжина, която всъщност нито беше паяжина, нито гореше?

— Да... донякъде.

— Дай ми този нож — помолих я аз.

Тя ми го подаде.

С върха му започнах да допълвам драскулките ѝ по земята, продължавах едни линии, изтривах други, добавях трети. През цялото време Дара не пророни нито дума, но наблюдаваше всяко мое движение. Щом свърших, оставил ножа и дълго и мълчаливо зачаках.

Накрая тя тихо промълви:

— Да, точно така изглеждаше. — Вдигна очи от рисунката и погледна към мен: — Откъде знаеш? Откъде знаеш какво съм сънуvalа?

— Ти си сънуvalа нещо, което е заложено в гените ти. Защо и как, не знам. Но това показва, че действително си дъщеря на Амбър. Ти си се движила през Сенките. Онова, което си сънуvalа е Великия

лабиринт на Амбър. С неговата сила родените с кралска кръв властват над сенките. Разбиращ ли за какво говоря?

— Не съм сигурна — поколеба се тя. — Мисля, че не. Чувала съм дядо да проклина сенките, но никога не съм проумявала какво има предвид.

— Значи не знаеш къде всъщност се намира Амбър?

— Не. Той все извърта. Разказвал ми е за Амбър и за семейството, но не знам дори посоката, в която е Амбър. Знам само, че е далече.

— Амбър е във всички посоки — казах аз — или в която посока човек избере. Трябва единствено...

— Да! — прекъсна ме Дара. — Бях забравила, пък и мислех, че той просто си играе на тайнственост или си прави шега с мен, но Бранд каза съвсем същото преди много време. Какво означава то, обаче?

— Бранд! Кога е идвал Бранд тук?

— Преди години — отвърна тя. — Когато бях малко момиченце. Идваше често. Аз много го обичах и безмилостно му досаждах. Той ми разказваше приказки, учеше ме на разни игри...

— Кога си го виждала за последен път?

— Ами... преди осем, девет години, според мен.

— Срещала ли си и някой от другите?

— Да. Неотдавна Джулиан и Жерар идваха тук. Само преди няколко месеца.

Изведнъж се почувствах много несигурен. Бенедикт определено бе премълчал доста неща. По-добре да ме беше измамил, отколкото да ме държи в пълно неведение за всичко това. Тогава щеше да е по-лесно да се разсърдя, когато открия истината. Проблемът с Бенедикт беше, че той бе прекалено честен, за да излъже. Предпочиташе да не каже нищо. Усещах, обаче, че ме грози опасност и разбрах, че не мога да отлагам повече, налагаше се да действам с най-голямата възможна бързина. Да, трябваше да се сдобия веднага с камъните. И все пак, имаше още какво да се научи тук, преди да се заема с тях. Времето не стигаше... по дяволите!

— За първи път ли ги виждаше? — попитах я аз.

— Да, и се почувствах много обидена. — Тя замълча и въздъхна.

— Дядо не ми позволи да споменавам, че сме роднини. Той ме

представи като негова повереница. И отказа да ми обясни защо.
Проклятие!

— Сигурен съм, че е имал основателни причини.

— О, и аз така мисля. Но това не те кара да се чувстваш по-добре, когато цял живот си чакал да се запознаеш с роднините си. Ти знаеш ли защо се отнесе така с мен?

— За Амбър настъпиха тежки времена и нещата ще стават още по-лоши, преди да започнат да се оправят. Колкото по-малко хора знайт за твоето съществуване, толкова по-нищожна е вероятността да бъдеш замесена и да пострадаш. Направил го е само, за да ти спести неприятности.

Тя издаде презрителен звук.

— Нямам нужда от подобна закрила. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Ти се фехтувах добре — уверих я аз, — ала за жалост животът е по-сложен от обикновено дуелиране по правилата.

— Знам. Не съм дете. Но...

— Няма „но“! Той е направил това, което щях да направя и аз, ако беше моя. Освен това така предпазва и себе си. Изненадан съм, че е позволил на Бранд да научи за теб. Сигурен съм, че ще побеснее, ако разбере, че съм те видял.

Главата ѝ рязко се вдигна и Дара ме погледна с разширени очи.

— Но ти не би направил нещо, с което да ни навредиш — възклика тя. — Ние сме... родници.

— Откъде знаеш, дявол да го вземе, защо съм дошъл тук и какво си мисля? Може току-що сама да си сложила въжето на вратовете и на двама ви!

— Не говориши сериозно, нали? — попита Дара, като бавно вдигна лявата си ръка и я задържа между нас.

— Не знам — отговорих ѝ аз. — Едва ли щях да ти говоря всичко това, ако имах никакви лоши намерения, нали?

— Да... предполагам.

— Смятам да ти кажа нещо, което Бенедикт е трябвало да те научи много отдавна. Никога не вярвай на роднина. Това е много по-лошо, отколкото да се довериш на непознат. При непознатия има вероятност да не ти се случи нищо лошо.

— Наистина ли го мислиш?

— Да.

— Като включваш и себе си?

Усмихнах се.

— Разбира се, че това не се отнася за мен. Аз съм самата честност, доброта, милосърдие и благородство. Вярвай ми във всичко.

— Добре — кимна тя и аз се разсмях. — Ще ти вярвам — настоя
Дара. — Ти няма да ни причиниш зло. Знам това.

— Разкажи ми за Жерар и Джулиан — помолих, като се чувствах неловко, както винаги, при такава проява на спонтанна вяра. — Какъв беше поводът за тяхното посещение?

Дара помълча малко, все още изучавайки ме, после заяви:

— Аз вече ти казах доста неща, нали? Прав си. Човек трябва да бъде по-предпазлив. Смятам, че е твой ред да говориш.

— Добре. Започваш да се учиш как трябва да се отнасяш с нас. Какво искаш да знаеш?

— Къде, всъщност, се намира селото? И Амбър. Те по нещо си приличат, нали? Какво имаше предвид, когато каза, че Амбър е във всички посоки или в която, човек избере? Какво са сенките?

Изправих се на крака и погледнах надолу към нея. Протегнах ѝ ръка. Тя изглеждаше много млада и малко повече от леко изплашена в този момент, но поглеждаше ми.

— Къде...? — попита, докато ставаше.

— Насам — поведох я към мястото, на което бях спал и откъдето бях наблюдавал водопада и воденичното колело.

Дара понечи да каже нешто, но аз я спрях.

— Гледай. Само гледай.

Постояхме загледани в шумящата, пенеща се вода и въртящото се колело, докато аз настройвах съзнанието си. После ѝ рекох:

— Ела — хванах я за лакътя и я поведох към гората.

Тръгнахме между дърветата, а един облак скри слънцето и сенките станаха по-дълбоки. Крясъците на птиците добиха остри нотка, от земята започна да се надига влага. На всяко следващо дърво, покрай което минавахме, листата ставаха по-дълги и по-широки. Когато слънцето се появи отново, светлината му беше по-жълта, а зад един завой на пътеката попаднахме на увиснали пълзящи растения. Крясъците на птиците сега бяха по-дрезгави и по-многобройни. Пътеката започна да се изкачва и аз я преведох през оголения кремък

до една височинка. Иззад нас сякаш се носеше далечен, едва доловим тътен. Синевата на небето беше някак различна, когато излязохме на открито и идването ни изплаши голям, кафяв гущер, който се припичаше на слънце върху една скала. Взехме още един завой покрай купчина камъни и Дара възклика:

— Не знаех, че всичко това е тук. Никога преди не съм идвала насам.

Не казах нищо, защото бях зает с разместването на Сенките.

Отново се озовахме сред гората, но сега пътеката водеше нагоре през нея. Дърветата бяха тропически гиганти, между които растяха папрати и се долавяха нови звуци — излайване, съскане, жужене. Докато се изкачвахме, тътенът около нас стана по-силен, чак земята започна да потреперва от него. Дара стискаше силно ръката ми, без да говори, но погълъщаше всичко с очи. Там, където от клоните капеше влага, имаше локви и големи, плоски бледи цветя. Температурата се бе повишила значително и ние започвахме да се потим. Тътенът прerasна в мощен рев и когато след известно време отново излязохме от гората, звукът приличаше на грохот от гръмотевици. Поведох я към края на урвата и й посочих гледката долу.

Водопадът се спускаше най-малко от триста метра и бълскаше по реката като чук по наковалня. В подножието му се образуваха водовъртещи, изскачаха пръски, събираще се пяна. Срещу нас, на около километър разстояние, отчасти скрито зад дъга и мъгла от водни пръски, като остров, плеснат там от някой титан, бавно се въртеше огромно колело, массивно и блестящо. Високо над него из въздушните течения се рееха гигантски птици, подобни на летящи кръстове.

Останахме дълго на мястото си. Да се разговаря бе невъзможно, а и така беше по-добре. След време, когато тя се обърна да ме погледне, присвила въпросително очи, аз кимнах и посочих към гората. Отдръпнахме се от ръба и тръгнахме обратно в посоката, от която бяхме дошли.

Връщането ни представляваше същия процес обърнат наопаки и на мен ми беше доста по-лесно. Когато пак стана възможно да се разговаря, Дара продължи да мълчи, очевидно вече разбрала, че аз участвам в промените, които ставаха около нас.

Заговори едва щом стигнахме до нашия поток и видяхме пред нас да се върти малкото мелнично колело.

— Онова място като селото ли беше?

— Да. Сянка.

— И като Амбър?

— Не. Амбър хвърля Сенки. Те могат да бъдат оформени във всянакъв вид, ако знаеш как. Онова място е сянка, твоето село е сянка... и тази страна е сянка. Всяко място, което можеш да си представиш, съществува някъде сред Сенките.

— ... А ти, дядо и останалите знаете как да стигате до тези сенки, като избирате онова, което желаете?

— Да.

— Значи и аз съм направила същото, за да се върна от селото?

— Да.

На лицето ѝ се изписа постепенно проумяване. Почти черните ѝ вежди се свиха, ноздрите ѝ се разшириха от вълнение.

— Аз също мога да го правя... — промълви тя, после възклика:

— Мога да отида навсякъде, да направя всичко, което поискам!

— Умението е заложено в теб — уточних аз.

Тогава Дара ме целуна, внезапно и импулсивно, завъртя се в кръг, а косата ѝ се развя над тънкото вратле, докато се опитваше да обхване всичко с поглед.

— Значи мога да направя всичко — заключи тя и спря да се върти.

— Има ограничения, опасности...

— Такъв е животът. Как да се науча да използвам това умение?

— Ключът е Великия лабиринт в Амбър. Трябва да минеш през него, за да овладееш способностите си. Той е очертан върху пода на една зала под двореца на Амбър. Много е голям. Тръгва се от външния край и се върви до центъра му без спиране. Усеща се значително съпротивление и напредването е сериозно изпитание. Ако спреш или се опиташ да напуснеш Лабиринта, преди да си го минала целия, той ще те убие. Ала стигнеш ли до центъра, ще получиш власт над Сенките и ще можеш съзнателно да ги управляваш.

Дара изтича към останките от пикника ни и заразглежда лабиринта, който бяхме нарисували на земята.

Последвах я по-бавно. Като се приближих, тя заяви:

— Трябва да отида в Амбър и да мина през него!

— Сигурен съм, че Бенедикт възнамерява да те заведе там някой ден.

— Някой ден ли? — възмути се тя. — Сега! Трябва да мина през него сега! Защо той никога не ми е говорил за тези неща?

— Защото още не можеш да го направиш. Условията в Амбър са такива, че ще бъде опасно и за двама ви, ако твоето съществуване стане известно там. Амбър е забранена зона за теб, засега.

— Не е честно! — изгледа ме ядосано Дара.

— Разбира се, че не е. Но в момента така стоят нещата. Недей обвинява мен.

Последните думи ме накараха да изпитам неудобство. Естествено, че част от вината беше моя.

— Май щеше да е по-добре, ако не ми бе разказал всичко това, след като нищо не мога да направя.

— Положението не е чак толкова лошо. Обстановката в Амбър пак ще се нормализира... не след дълго.

— Как ще науча за това?

— Бенедикт ще знае. Тогава сам ще ти каже.

— Той не смята за нужно да ми казва нищо!

— А защо, мислиш, се държи така? Само, за да те дразни ли? Знаеш колко добър е бил с теб, колко е загрижен за теб. Когато моментът настъпи, той ще бъде на твоя страна.

— Ами ако не е? В такъв случай ще ми помогнеш ли ти?

— Ще направя каквото е по силите ми.

— А как да те намеря? За да ти кажа.

Усмихнах се. Бяхме стигнали дотук, без изобщо да насиливам разговора. Нямаше нужда да й обяснявам действително важните неща. Щях да й кажа само колкото можеше да ми е от полза по-късно...

— С картите, семейните Фигури. Те са нещо повече от порив на сантименталност. Чрез тях ние можем да общуваме. Вземи моята, вгледай се в нея, съсретоточи се, опитай се да прогониш всички други мисли от съзнанието си, представи си, че наистина съм пред теб и тогава започни да ми говориш. Ще видиш, че действително е така и аз ти отговарям.

— Точно тези неща дядо ми каза да не правя, когато играя с картите!

— Естествено.

— Как става това?

— Ще ти обясня друг път — обещах аз. — Услуга за услуга. Забрави ли? Аз ти разказах за Амбър и за Сенките, сега ти ми опиши посещението на Жерар и Джулиан.

— Добре — съгласи се тя. — Само че няма кой знае какво за казване. Една сутрин, преди пет или шест месеца, дядо просто спря по средата на работата си. Точно подрязваше дърветата в овощната градина — той обича да прави това сам — и аз му помагах. Беше се качил на стълба и се протягаше напред, когато изведнъж замря, отпусна ножиците и няколко минути остана неподвижен. Помислих, че просто си почива и продължих да събирам отрязаните клончета. Тогава го чух да говори — не да си мърмори под нос, а да приказва все едно водеше разговор с някого. Отначало помислих, че се обръща към мен и го попитах какво има. Той, обаче, не ми обърна внимание. Сега, като знам за Фигурите, разбирам, че сигурно е разговарял с някой от тях. Вероятно, с Джулиан. Все едно, после дядо доста бързо слезе от стълбата, каза ми, че трябва да замине за ден или два и тръгна към къщата. Но преди още да се е отдалечил кой знае колко, отново се върна. Тогава ми обясни, че ще идват Джулиан и Жерар и мен ще ме представи като своя повереница, осиротялата дъщеря на негов верен поданик. Скоро след това тръгна на път, като водеше със себе си два допълнителни коня. Бе препасал и меча си.

Върна се посред нощ и ги доведе и двамата със себе си. Жерар беше почти в безсъзнание. Левият му крак бе счупен, а цялата лява половина на тялото му беше зле натъртена. Джулиан също изглеждаше доста пострадал, но нямаше нищо счупено. Те останаха при нас почти месец и бързо се възстановиха. После взеха назаем два коня и си тръгнаха. Оттогава не съм ги виждала.

— Какво обяснение дадоха за нараняванията си?

— Казаха само, че са претърпели злополука. Не желаеха да разговарят с мен по този въпрос.

— А къде е станало това? Споменаха ли нещо?

— На черния път. Чух ги няколко пъти да говорят за него.

— Къде е този черен път?

— Не знам.

— Те какво разправяха за него?

— Често го проклинаха. Това беше всичко.

Като погледнах надолу, видях, че в бутилката е останало малко вино. Доразлях го в чашите и й подадох едната.

— За срещата между стари приятели — вдигнах наздравица и се усмихнах.

— ... За срещата — съгласи се тя и отпихме.

Дара се зае да разчиства и аз й помогнах, като предишното чувство, че е необходимо да побързам, отново започна да ме завладява.

— Колко време трябва да чакам, преди да се опитам да вляза във връзка с теб? — попита тя.

— Три месеца. Дай ми три месеца.

— Къде ще бъдеш тогава?

— В Амбър, надявам се.

— Колко дълго ще останеш тук?

— Не много. Всъщност, точно сега трябва да предприема едно малко пътуване. Утре, обаче, ще се върна. След това ще остана само още няколко дни.

— Иска ми се да можеше да останеш по-дълго.

— И на мен ми се иска. Сега, след като те срещнах.

Дара се изчери и се престори, че цялото й внимание е заето с подреждането на кошницата. Взех екипите за фехтовка.

— Сега в имението ли се връщаши? — попита тя.

— Отивам в конюшнята. И веднага тръгвам на път.

Девойката вдигна кошницата.

— Да вървим заедно тогава. Конят ми е натам.

Кимнах и я последвах по пътеката.

— Предполагам — рече тя, — че ще е най-добре да не споменавам пред никого за нашата среща, особено пред дядо?

— Това би било разумно.

Ромоленето и бълбукането на потока, който се спускаше към реката, тръгнала по своя път към морето, постепенно загълхваше, докато се стопи съвсем и известно време се чуваше само проскърцването на прикованото към брега мелнично колело.

[1] „Ан гард“ — Заеми стойка, термин от фехтовката — Б.ред. ↑

VI

Равномерният и непрекъснат ход е по-важен от бързината, през по-голямата част от времето. Докато има постоянно променящи се стимули, за които съзнанието да се закачи, може да се осигури успоредно на тях движение. Започне ли то веднъж, скоростта е въпрос на лична преценка.

Така че аз се движех бавно, но непрекъснато, като използвах личната си преценка. Нямаше смисъл излишно да уморявам Звездин. Бързите промени са достатъчно трудни за хората. Животните, които не ги бива толкова в самоизмамите, ги понасят още по-мъчно и понякога дори напълно пощуряват.

Пресякох потока по едно дървено мостче и известно време язех покрай брега. Възнамерявах да заобиколя самия град, но да се придържам към общата посока на водния път, докато стигна морския бряг. Преваляше пладне. Пътеката беше сенчеста и прохладна. Грейсуондир висеше на хълбока ми.

Язех на запад и скоро стигнах до хълмовете, които се издигаха там. Въздържах се от промени в сенките, преди да съм се озовал на място, откъдето можех да виждам целия град, който представляваше най-голямото струпване на население в тази страна, толкова подобна на моя Авалон. Градът носеше същото име и в него живееха и работеха няколко хиляди души. Някои от сребърните кули липсваха и потокът пресичаше града под малко по-различен ъгъл, някак по на юг, като се разширяваше или беше разширен изкуствено осмократно дотам. От ковачниците и гостоприемниците се издигаше дим, който лекият южен ветрец разнасяше; по тесните улички се движеха хора — пеша, на коне, с каруци, с файтони, влизаха и излизаха от магазини, къщи, ханове; ята птици се въртяха, спускаха се, пак се издигаха около местата, където имаше вързани коне; във въздуха безшумно се вееха няколко ярки флаги; водата блещукаше и над всичко висеше марания. Намирах се прекалено далеч, за да чувам звуците — гласове, дрънчене, тропот, скърцане, — освен като един общ шум. И макар че оттук не

можех да различа никаква определена миризма, ако още бях сляп щях да знам, след като подушех въздуха, че се намирам близо до град.

Докато го гледах от височината, започна да ме завладява носталгия при спомена за отдавна изчезналата Сянка със същото име, където животът ми беше толкова по-спокоен и щастлив, отколкото бе сега.

Но когато човек е живял така дълго като мен, естествено развива тези качества на съзнанието, които помагат да се освобождава от наивните чувства, веднага щом се появят и по принцип не обича да се поддава на сантиментални пристъпи.

Онези дни бяха минало и с всичко това беше свършено, а сега мисълта за Амбър ме владееше изцяло. Обърнах се и продължих на юг, обзет от още по-твърда решимост да успея. Амбър, аз не забравям...

Слънцето се бе превърнало в искряща, огнена точка над главата ми, а ветровете започваха да свирят около мен. Небето ставаше все по-жълто и зноино, докато заприлича на опънала се от хоризонт до хоризонт пустиня. Хълмовете добиваха по-скалист вид, успоредно със спускането ми към полите им, осияни с причудливи, изваяни от вятъра скулптури в мрачни цветове. Когато се озовах в подножието им, застигна ме пясъчна буря, която ме принуди да увия главата си с плаща и да присвия до крайност очи. Звездин изцвили, изпръхтя няколко пъти и продължи напред. Пясък, скали, ветрове, още по-оранжево небе, подобни на слюда облаци, към които слънцето се насочваше...

После дълги сенки, утихване на вятъра, тишина... Само потропването на копитата по камъните и шумът от дишането ни... Сумрак, облаците се струпват и слънцето се скрива зад тях... Гръм разтърсва стените на деня... Неестествена видимост на отдалечените обекти... Студено, синьо и електрическо усещане във въздуха... Отново гръм...

Ромолящата стъклена завеса на приближаващия отдясно дъжд... Сини, назъбени линии сред облаците... Температурата пада, ние неотменно продължаваме, светът вече е едноцветен декор...

Гонг на гръмотевица, бяла светкавица, завесата настъпва към нас... Двеста метра... Сто и петдесет... Достатъчно!

Долният ѝ край оре, набраздява, разпенва... Влажен мириз на земя... Изцвилване на Звездин... Галопиране...

Тънички струйки вода пълзят надолу, попиват в земята...
Покрити с мехурчета локви кал... Потоци дъжд... Навсякъде около нас
ручеи, плискане...

Височина отпред и мускулите на Звездин се напрягат и отпускат,
напрягат се и се отпускат под мен, докато той прескача ручеите и
пороите, гмурка се в напредващата, мътна стена и се озовава на
склона. Под копитата му изскачат искри, докато се изкачва нагоре,
шумът от гърголещия, образуващ водовъртежи потоп под нас
прераства в постоянен рев...

Още по-нависоко, тук е сухо, спираме за момент да изстискам
краишата на плаща си... Долу, зад нас и вдясно, сиво, брулено от
бурята море се плиска в подножието на скалата, върху която сме
застанали...

Вече сме навътре в сушата, запътени към ливади с детелина и
настъпващата вечер, грохотът на прибоя зад гърба ни...

Преследваме падащи звезди... Небето притъмнява на изток и
предвещава нощ и безмълвие...

Разчиствам небето и звездите грейват по-ярко, оставям само
няколко малки перести облачета...

По следите ни с вой се втурва глутница от червенооки неща...
Сянка... Зеленооки... Сянка... Жълтооки... Сянка... Няма ги...

Само мрачни върхове с поли от сняг са се набълскали един до
друг край мен... Замръзнал сняг, сух като прах, се вдига на вълни от
поривите на ледения вятър там, горе. Прахообразен сняг, подобен на
брашно... Спомени, за италианските Алпи, за каране на ски... Вълни
от сняг се блъскат в каменните откоси... Бял огън сред нощния
въздух... Краката ми бързо замръзват в мокрите ботуши... Звездин е
объркан и пръхти, колебливо прави всяка крачка и клати глава, сякаш
не вярва на очите си...

Много сенки отвъд скалите, по-полегати склонове, по-мек вятър,
по-малко сняг...

Пътят криволичи, пътят лъкатуши, води към топлината...
Надолу, надолу, надолу в нощта, под променящите се звезди...

Снеговете от преди един час са далеч назад, сега сме сред
общирна равнина, осияна с храсти... Ношните птици се полюляват във
въздуха, кръжат над някаква мърша, издават дрезгави крясъци на
протест при нашето минаване...

Отново забавяме ход, малко по-топъл вятър бразди покритата с трева равнина... Рев от излязъл на лов хищник... Като сянка пробягва подобно на сърна животно... Звездите заемат местата си, измръзналиите ми крака се съживяват...

Звездин рязко спира, изправя се на задни крака и побягва от някаква невидима опасност... Минава дълго време, докато се успокои и още по-дълго продължава да трепери...

Непълна луна хвърля сребърни сполуви лъчи по върховете на далечни дървета... От влажната почва се издига фосфоресцираща мъгла... В слабата светлина танцуват нощи пеперуди...

Теренът се издига и се спуска, сякаш планините местят крака... Всяка звезда се сдобива с двойник... Около бледата луна се появява ореол... Равнината и въздухът над нея се изпълват с летящи сенки...

Земята изпъшка и замира, както спира ненавит часовник... Стабилност... Бездействие... Звездите и луната отново се сливат с душите си...

Тръгваме покрай сгъстяващите се дървета, на запад... Усещане за спяща джунгла: бълнуване на змии под влажна растителност...

Все по на запад... Някъде там има река с просторни, чисти брегове, по които лесно ще стигна до морето...

Шум от копита, рязка промяна на сенките... Нощният въздух гали лицето ми... Зървам светещи същества върху високи, тъмни стени, с блестящи кули зад тях... Лъхват ме ухания... Гледките плуват пред очите ми... Сенки...

Звездин и аз сме се слели като кентавър под една обща кожа от пот... Поемаме въздуха и го издишваме заедно, в общо експлозивно усилие... Носи се гръм при минаването ни, ноздрите ни се разширяват победоносно... Погльщаме разстоянието...

Смея се, лъхва ни мириз на река, дърветата са съвсем близо от лявата ни страна...

После сме сред тях... тих крясък, пълзящи растения, широки листа, капчици влага... Осветена от луната паяжина, потрепвачи сенки в нея... порест торф, фосфоресциращи гъбички по падналите дървета...

Открыто пространство... Полюляване на висока трева...

Още дървета...

Отново мириса на река...

Звуци, по-късно... Звуци... Далечно ромолене на вода...

По-близо... най-после стигаме... Небето се извива и се надвесва над нея, дърветата също... Чиста, студена, лъха на свежест... Приближаваме до брега, спираме... Течението се носи бавно и спокойно...

Скачам от седлото... Нагазваме в плитчините... Пия... Звездин потапя глава и започва да смуче като помпа, издухва пръски през ноздрите си... Влизам до колене, плискам се... Водата капе от косата ми, стича се по ръцете ми... Звездин обръща глава като чува смеха ми...

После пак тръгваме надолу покрай реката, чисти, спокойни, отпуснати... След това направо, руслото се разширява, течението е по-бавно...

Гората става по-гъста, пак опредява...

Напредваме равномерно, уверено, без бързане...

Слаба светлина на изток...

Вече се спускаме надолу, дърветата стават все по-малко...
Появяват се скали и мракът отново е пълен...

Отначало слаб полъх на море, който веднага изчезва... Трополим напред, сред нощния студ... Пак солен мирис за миг...

Скали и никакви дървета... Стръмен, открит, мрачен склон...
Все по-стръмен...

Пробляване между отвесните канари... Откъртени камъчета се сриват във вече бурно устремената напред вода, плясъкът им е заглушен от ревящото ехо... Навлизаме дълбоко в разширяващото се дефиле...

Надолу, надолу...

Още по-нататък...

Сега небето на изток отново избледнява, склонът става по-полегат... Пак солен полъх, този път по-сilen...

Глина и пясък... Завой, стръмнина, просветляване...

Кротко, полека, забавяме ход...

Вятърът и светлината, вятърът и светлината... Подминаваме скален масив...

Дръпнах юздите.

Под мен лежеше голият морски бряг, където по безкрайните редици дюни, брулени от югозападните ветрове, се надигаха облачета

пяськ, които отчасти замъгляваха далечните очертания на мрачното утринно море.

Загледах как зората хвърля розови отблъсъци върху водната повърхност. Тук-там разместването на пясьците по брега бе оголило тъмни петна чакъл. Назъбени скални масиви отстъпваха под ударите на прибоя. Между мен и огромните дюни — високи по трийсет метра, — наред това зловещо място лежеше разровено и надупчено поле от натрошени скалисти парчета и чакъл, което точно в този момент се измъкваше от ада или нощта сред първите утринни зари и започваше да се изпълва със сенки.

Да, всичко беше наред.

Слязох от коня и загледах как слънцето принуждаваше мината да се събуди за новия мрачен и тежък ден. Светлината му имаше точно този сувор бял цвят, който бях търсил. Това беше нужното място, същото, каквото го бях видял преди десетилетия по време на изгнанието ми в сянката Земя. Никакви булдозери, машини за пресяване или добре владеещи метлата негри; никакви свръхмерки за сигурност. Никакви рентгени, ограждения с бодлива тел или въоръжена охрана. Всички тези неща липсваха тук. Да. Защото тази Сянка никога не бе познавала сър Ърнест Опънхаймър и никога не бе създавала Обединени диамантени мини на Югозападна Африка, нито правителство, което да одобри тяхното владение над всички мини по тези брегове. Пред мен беше пустинята Намиб, на около шестстотин километра северозападно от Кейптаун — една ивица от дюни и скали, с ширина от три-четири до петнайсет километра, която се простираше по тази забравена от Бога брегова линия в продължение на близо петстотин километра, покрай обърнатата към морето страна на планините Рихтерсвeld, в чиято сянка сега стоях. Тук, за разлика от всички други нормални мини, диамантите се търкаляха по пяська все едно бяха птичи курешки. Разбира се, аз си бях донесъл гребло и сито.

Разопаковах провизиите и си пригответих закуска. Предстоеше ми горещ, изпълнен с прахоляк ден.

Докато работех сред дюните, мислех за Дойл от Авалон — дребничкия бижутер с рядка косица, тухленочервен цвят на лицето и липоми по бузите. Бижутерски прах? За какво ми бил толкова

бижутерски прах — достатъчен за цяла армия бижутери за десет живота напред. Вдигнах рамене. Какво го интересува него, след като мога да си платя? Ами, ако за този материал била намерена някаква нова употреба и от това се правели добри пари, човек трябвало да е глупак... С други думи, няма да може да ме снабди с такова количество до една седмица? През цепнатините на усмивката му се изпълзнаха къси, ръбати изкисквания. Една седмица? Изключено! Разбира се, че не! Та това е смешно, и дума не може да става! ... Разбирам. Е, много благодаря. Нищо чудно неговият конкурент малко по-нагоре на същата улица да е способен да ми осигури праха, както и да се заинтересува от няколкото необработени диаманта, които очаквам да получа тези дни... Диаманти ли съм казал? Момент. Той самият също винаги се интересувал от диаманти... Да, но за жалост нямал достатъчно от бижутерския прах. Вдигната ръка. Може да се бил изказал малко прибързано по отношение на възможностите си да осигури полирация материал. Всъщност количеството го притеснило. Ала от съставките имало в изобилие и формулата била съвсем проста. Да, нямало сериозна причина да не се измисли нещо. До една седмица, при това. А сега, за диамантите...

Още преди да напусна магазина му, нещо беше измислено.

Срещал съм много хора, които смятат, че барутът избухва, което, разбира се, не е вярно. Той гори много бързо и осигурява въздушно налягане, което изхвърля куршума от гилзата и го запраща в дулото на оръжието, след като барутът е бил възпламенен от взривителя, който всъщност избухва, когато ударникът се бълсне в него. Аз, с типичната за семейството ни предвидливост, бях експериментирал с редица експлозиви през годините. Разочароването ми при откритието, че барутът отказва да се възпламени в Амбър и че всички експлозиви, които пробах, бяха също толкова негодни, се смекчаваше само от мисълта, че и никой друг от роднините ми не можеше да използва огнестрелни оръжия там. Много по-късно, при едно мое посещение в Амбър, когато лъсках купената за Дирдри гравюра, открих тази чудесна способност на бижутерския прах от Avalon, като хвърлих използваната кърпа в близката камина. За щастие, прашецаът по нея беше малко и аз бях сам в помещението.

От този прах ставаше великолепен експлозив, готов за взривители. А като се смесеше с подходящо количество инертен

материал, вършеше работа и на мястото на барута.

Запазих тази ценна информация за себе си, като предчувствах, че един ден тя може да се използва в решаването на някои основни проблеми в Амбър. За съжаление, Ерик успя да се отърве от мен, преди този ден да е настъпил и откритието ми потъна в забрава, заедно с всичките ми останали спомени. Когато най-после паметта ми се проясни, плановете ми съвсем набързо бяха обединени с тези на Блийс, който вече подготвяше нападение над Амбър. Предполагам, че всъщност той не се нуждаеше наистина от мен, а ме прие, за да ме държи под око. Ако тогава го бях снабдил с огнестрелни оръжия, той щеше да стане непобедим и аз нямаше да му бъда необходим. И най-вече, ако успееше да завладее Амбър, каквито бяха плановете му, положението щеше да се окаже още по-сложно, като се има предвид, че тази огромна окупационна сила и предаността на офицерите щяха да бъдат негови. При такова развитие на събитията, на мен щеше да ми се наложи да използвам някакви по-ефективни оръжия, за да възстановя равновесието. Например, бомби и картечници.

Ако поне един месец по-рано си бях възвърнал паметта, нещата щяха да изглеждат съвсем различно. Вероятно щях да седя на трона в Амбър, вместо да се пържа тук, потънал в прахоляк, с предстоящо ми ново пътуване през Сенките и цял куп проблеми за разрешаване след него.

Изплюх пяська от устата си, за да не се задавя, докато се смеех. По дяволите, човек сам си създава възможностите. Имах по-важни неща, за които да мисля, от това какво е можело да стане. За Ерик...

Аз помня този ден, Ерик. Бях във вериги и ме принудиха да коленича пред трона. Вече се бях коронясал, за да ти се подиграя и бях бил за това. Втория път, когато короната се озова в ръцете ми, аз я хвърлих по теб. Но ти я хвана и се усмихна. Радвам се, че поне тя не пострада, след като не успя да навреди на теб. Толкова е красива... Цялата сребърна, със седемте си високи върха и покрита с изумруди, по-хубави от всякакви диаманти. Двата огромни рубина над слепоочията... В този ден ти я сложи на главата си, аргантен и самодоволен. Пъrvите думи, които произнесе след това, бяха прошепнати на мен, още преди да е замряло ехото на виковете: „Да живее кралят!“ Помня всяка от тези думи. „Очите ти се насладиха на най-прекрасната гледка, която ще видят някога“ — рече ти. После:

„Стража! — извика. — Отведете Коруин в ковачницата и му изгорете очите! Нека запомни тази церемония като последното, които е видял през живота си! После го хвърлете в мрака на най-дълбоката тъмница в подземията на Амбър, където името му да бъде забравено!“

— Сега ти управляваш в Амбър — казах на глас. — Но аз имам очи и нито съм забравил, нито съм забравен.

Не, помислих си аз. Възползвай се от кралската си власт, Ерик. Стените на Амбър са високи и здрави. Стой зад тях. Обгради се с безполезната стомана на мечовете. Зарови се като мравка зад прикритието на крехкия ти дом. Ти знаеш, че никога няма да си в безопасност, докато съм жив, а аз ти казах, че ще се върна. Вече идвам, Ерик. Ще донеса със себе си пушки от Avalon, ще разбия вратите ти и ще помета защитниците ти. После отново ще стане като предишния път, за кратко, преди твоите хора да дойдат и да те спасят. Тогава успях да пролея само няколко капки от кръвта ти. Този път ще я пролея цялата.

Намерих още един голям диамант, някъде към шестнайсетия поред и го мушнах в торбичката на кръста си.

Слънцето вече залязваше, а аз си мислех за Бенедикт, Джулиан и Жерар. Каква беше връзката? Каквато и да беше, не ми харесваше никаква комбинация на интереси, която включваше Джулиан. Нямах нищо против Жерар. Когато пренощувахме в лагера, бях предположил, че Бенедикт разговаря точно с него и спокойно бях потънал в сън. Но в случай, че той бе съюзник с Джулиан, в мен започваше да се надига беспокойство. Ако имаше някой, който да ме мрази повече дори и от Ерик, то това беше Джулиан. Научеше ли той къде съм, щях да се намирам в голяма опасност. Все още не бях готов за подобен сблъсък.

Предполагах, че на този етап Бенедикт можеше да намери морално оправдание да ме предаде. В края на краищата той знаеше, че каквото и да направех — а беше сигурен, че кроя нещо — то щеше да доведе до сражения в Амбър. Разбирах, и дори споделях чувствата му. Той бе загрижен за благоденствието на кралството. За разлика от Джулиан, Бенедикт беше принципен човек и никак не ми се искаше да съм скаран с него. Надявах се моят преврат да бъде бърз и безболезнен, като изваждане на зъб с упойка и не след дълго двамата

да бъдем на една и съща страна. Сега, след срещата си с Дара, желаех това и заради нея.

Бенедикт бе премълчал твърде много неща, за да се чувствам спокоен. Нямаше как да разбера дали наистина възнамеряваше да остане в лагера цяла седмица, или дори в този момент не помагаше на силите в Амбър да ми заложат капан, да ме вкарат в тъмница, да изкопаят гроба ми. Трябаше да побързам, не биваше да се бавя излишно в Avalon.

Завиждах на Ганелон, в който и вертеп или кръчма да се наливаше, биеше или да ходеше по жени, по които и хълмове да бе излязъл на лов. Той се бе приbral у дома. Дали да не го оставех да се забавлява в Avalon, въпреки предложението му да дойде с мен в Амбър? Не, след заминаването ми щяха да го отрупат с въпроси... или дори да го измъчват, ако и Джулиан участваше. А после щяха да го пратят в изгнание, да го прогонят от страната, която той смяташе за своя, ако изобщо го пуснеха. Тогава, без съмнение, Ганелон отново щеше да стане разбойник и на третия път сигурно щеше да си плати за греховете. Не, щях да удържа на обещанието си. Той щеше да дойде с мен, ако все още го желаеше. В случай, че бе променил решението си, е... завиждах му и за перспективата да е разбойник в Avalon. Би ми харесало да остана по-дълго там, да яздя с Дара по хълмовете, да пътувам из страната, да плавам по реките...

Замислих се за момичето. Това, че знаех за съществуването му някак променяше нещата. Не бях сигурен точно как. Въпреки преобладаващите омраза и враждебност между нас, ние, амбъритите сме много привързани към семействата си хора — винаги горим от желание да чуем новини един за друг, да се ориентираме за позицията на всеки в постоянно променящата се обстановка. Сигурно поне неколцина от нас са загинали, когато са поспрели да чуят някоя клюка. Понякога ми се струва, че приличаме на компания от подлички стари дами в санаториум, които непрекъснато тайно злословят една за друга.

Все още не можех да вмести Дара в общата картина, може би защото и тя самата не знаеше къде ѝ е мястото. О, скоро щеше да го научи. Веднага, щом съществуването ѝ станеше известно, щяха да ѝ осигурят първокласно опекунство. Сега, след като я бях накарал да осъзнае колко е необикновена, беше само въпрос на време кога и тя ще се включи в играта. Чувствах се малко като змията изкуайлка, заради

някои моменти от разговора ни в горичката... но, дявол да го вземе, тя имаше право да ги знае! И без това рано или късно щеше да ги научи, а колкото по-скоро станеше това, толкова по-навреме щеше да си осигури собствени средства за защита. Всичко беше за нейно добро.

Не бе изключено, разбира се — дори беше доста вероятно — майка й и баба й да са прекарали живота си в неведение за своето потекло...

И докъде ги бе довело това? Умряха от насилствена смърт, бе казала тя.

Питах се, дали бе възможно да ги е достигнала дългата ръка на Амбър, изскочила от Сенките? И дали тя няма отново да нанесе удар?

Бенедикт можеше да бъде не по-малко жесток, коварен и подъл, от който е да е от нас, ако пожелаеше. Дори и по-жесток. Той щеше да се бори, за да защити своята кръв и без съмнение би убил някой от нас, ако сметнеше, че е необходимо. Сигурно бе решил, че като пази съществуването й в тайна и държи няя самата в неведение, ще успее да я защити. Нямаше да се зарадва, като откриеше какво съм направил и това беше още един повод по-бързо да изчезвам. Но аз не ѝ бях разказал тези неща от проклетия. Исках тя да оцелее, а ми се струваше, че той не постъпва правилно. Когато се върнеш, Дара щеше да е имала време да обмисли казаното. Щеше да ме затрупа с въпроси и аз щях да се възползвам от тази възможност най-обстойно да я предупредя и да ѝ дам напътствия.

Изскърцах със зъби.

Зашо беше нужно всичко това. Когато аз започнах да управлявам в Амбър, нещата щяха да станат различни. Трябваше да станат...

Зашо не можеше да се измисли средство, с помощта на което да се променя човешката природа? Дори след изтриването на всичките ми спомени и целият ми нов живот в нов свят, аз си бях останал същия стар Коруин. Всъщност, точно затова и не губех надежда.

На едно тихо местенце край реката измих от себе си праха и потта, като междувременно си мислех за черния път, където бяха пострадали моите братя. Още много неща трябваше да науча.

Докато се кърех, и за миг не оставях Грейсуондир далеч от ръката ми. Всеки от нас умее да намира другите и през Сенките, стига следата да е още топла. В случая успях да се изкъпя необезпокояван,

макар че по обратния път на три пъти използвах Грейсуондир срещу същества по-малко опасни от братя.

Но това можеше да се очаква, след като значително бях ускорил хода си...

Все още беше тъмно, ала скоро щеше да съмне, когато влязох в конюшнята на брат ми. Погрижих се за Звездин, който бе доста неспокоен — говорех му и го галех, докато го изтривах, а после му донесох обилно количество храна и вода. Конят на Ганелон, Огнедишащ змей, ме поздрави от отсрещната стена. Измих се на помпата в задния край на конюшнята, като си мислех къде бих могъл да подремна.

Имах нужда от малко почивка. Няколко часа сън щяха да свършат работа, ала не исках да заспивам под покрива на Бенедикт. Нямаше да допусна така лесно да ме хванат и макар често да казвах, че искам да умра в леглото, това, което имах предвид бе на стари години да ме смачка слон, докато правя любов.

Нямах нищо против да пийна от алкохола му, обаче, при това се нуждаех от нещо силно. Къщата беше тъмна, промъкнах се тихо и се запътих към барчето.

Сипах си един коняк, гаврътнах го, налях си нов и се приближих до прозореца. Виждаше се много надалеч. Къщата бе построена върху склона на хълм и Бенедикт добре се бе погрижил за околността.

— „Лежи под луната безкрайният път — задекламирах аз, изненадан от звука на собствения си глас. — Сияе луната самотна...“

— Така е, така е, Коруин, момчето ми — чух да казва Ганелон.

— Не те видях, че си тук — тихо рекох аз, без да се извръщам от прозореца.

— Защото седя съвсем неподвижно.

— Много ли си пиян?

— Изобщо не съм... засега. Но ако си така добър да ми сипеш едно питие...

Обърнах се.

— Защо не си налееш сам?

— Боли ме, като се движа.

— Добре.

Отидох и напълних една чаша, след това му я занесох. Ганелон бавно я вдигна, благодари ми с кимване и отпи.

— Ох, така е по-добре! — въздъхна той. — Може да притъпи малко усещането.

— Ти си се бил — заключих аз.

— Да — отвърна той. — И то неведнъж.

— Тогава понеси раните си като войник и не ме карай да ти съчувствам.

— Но аз победих!

— Боже! Къде остави труповете?

— О, не беше чак толкова сериозно. Въщност едно момиче ме докара до това състояние.

— Значи си е струвало парите.

— За нищо подобно не става дума. Опасявам се, че ще изпаднем в неудобно положение.

— Ние ли? Защо?

— Не знаех, че тя е стопанката на къщата. Прибрах се във весело настроение и реших, че е някоя прислужница...

— Дара? — напрегнато попитах аз.

— Аха, същата. Шляпнах я по задника и я мляснах един, два пъти... — Ганелон простена. — Тогава тя ме сграбчи. Вдигна ме от земята и ме задържа над главата си. После ми обясни, че е стопанката на къщата. И ме пусна... Аз тежа сто и петнайсет килограма, човече, а пътят надолу беше дълъг.

Той отпи нова глътка, а аз се разсмях.

— И тя така се смееше — мрачно продължи Ганелон. — Помогна ми да стана и се държа любезно. Естествено, аз се извиних... Този твой брат трябва да е страхотно мъжествен. Никога не съм срещал толкова силно момиче. Като си помисля какво би могла да направи с един мъж... — в гласа му се прокрадваше благоговение. Той бавно поклати глава и си допи коняка. — Изпитах истински страх... да не говорим за неудобството.

— Тя прие ли извиненията ти?

— О, да. Държа се много великодушно. Каза ми да забравя цялата история и обеща тя да направи същото.

— Тогава защо не си в леглото?

— Останах да те изчакам. Предполагах, че може да се прибереш доста късно. Исках да те хвана, преди да си легнал.

— Е, направи го.

Ганелон се надигна полека, без да изпуска чашата си.

— Хайде да излезем навън — предложи той.

— Добра идея.

На път за навън взе и гарафата, за което също си помислих, че е добра идея и двамата тръгнахме по градинската алея зад къщата. Найнакрая Ганелон се настани върху стара каменна пейка под един огромен дъб, където напълни чашите ни и отпи от своята.

— Мм, твоят брат разбира и от пие — призна той.

Седнах до него и си натъпках лулата.

— След като й казах, че съжалявам и й обясних кой съм, известно време си поприказвахме — рече Ганелон. — Щом разбра, че съм заедно с теб, тя взе да ме разпитва за най-различни неща, свързани с Амбър, сенките, теб и цялото ти семейство.

— Ти каза ли й нещо? — попитах, докато си палех лулата.

— И да исках, не бих могъл. Не знаех нито един от отговорите.

— Хубаво.

— Тя ме накара да се замисля, обаче. Струва ми се, че Бенедикт не споделя много с нея и напълно го разбирам. Мисля, че трябва да внимаваме какво говорим в нейно присъствие, Коруин. Прекалено е любопитна.

Кимнах и пуснах няколко кълба дим.

— За това си има причина. Много сериозна причина. Но се радвам, че си си държал езика зад зъбите, дори след като си пил. И ти благодаря, че ми каза.

Той вдигна рамене и отпи от чашата.

— Хубавият пердах действа отрезвяващо. Освен това твоето благополучие е и мое благополучие.

— Така е. Тази версия на Avalon допада ли на твоя вкус?

— Версия ли? Та това си е моят Avalon. Наистина тук живее вече ново поколение, но иначе мястото си е същото. Днес ходих до Полето на тръните, където убедих шайката на Джек Хейли да постъпи на служба при теб. Мястото си е същото.

— Полето на тръните — повторих аз, обзет от спомени.

— Да, това е моят Авалон — продължи той — и аз ще се върна тук да прекарам старините си, ако оцелеем в Амбър.

— Още ли искаш да дойдеш с мен?

— Цял живот съм мечтал да видя Амбър... или поне откакто за първи път чух за него. От твоите уста, в едни по-щастливи времена.

— Не си спомням изобщо какво съм ти говорил. Трябва да е било хубава история.

— И двамата бяхме страшно пияни в онази нощ и не усещахме как минава времето, докато ти разказваше — понякога със сълзи на очите — за величествената планина Колвир и зелените и златни кули на града, за булевардите, кейовете, терасите, цветята, фонтаните... Не усещахме как минава времето, но прекарахме така цялата нощ, защото преди да се доберем с олюяване до леглата си, утрото бе настъпило. Боже! Мога направо да нарисувам карта на Амбър! Трябва да го видя, преди да умра.

— Не си спомням тази нощ — бавно произнесох аз. — Трябва да съм бил много, много пиян.

Ганелон се изкикоти.

— Имахме хубави моменти тук едно време — рече той. — А и хората още ни помнят. Но само онези, които са много възрастни... и голяма част от историите им са неверни. И все пак, дявол да го вземе, кое ли събитие остава неизопачено след толкова години?

Не му отговорих, само пушех, потънал в спомени.

— ... и всичко това ме накара да си задам някой и друг въпрос.

— Казвай.

— Твоето нападение над Амбър няма ли да постави на карта отношенията ти с Бенедикт?

— Ужасно ми се иска да знаех отговора на този въпрос. Мисля, че да, първоначално. Но аз би трябвало да приключка с хода си, преди той да е успял да стигне до Амбър, в отговор на нечие отчаяно повикване. Имам предвид да стигне до Амбър с подкрепления. Той самият може да се озове там за секунди, ако някой от другия край му помога. Но от това не би имало особена полза. Не. Вместо да разкъсва Амбър на части, той ще предпочете да подкрепи онзи, който може да запази целостта му. Сигурен съм. Успея ли веднъж да сваля Ерик от трона, желанието на Бенедикт ще бъде войната веднага да спре и той

няма да възрази срещу моето управление, само и само да ѝ се сложи край. Ала няма да одобри начина по начало, разбира се.

— Точно това имах предвид. Няма ли после като резултат между вас да останат никакви лоши чувства?

— Не вярвам. Всичко е въпрос само на политика, а ние с него сме израснали заедно и винаги сме се разбирали по-добре един с друг, отколкото който и да е от нас с Ерик.

— Разбирам. Но тъй като ние с теб сме заедно в тази работа, а сега изглежда Авalon е на Бенедикт, интересуваше ме какви чувства би изпитвал към мен, ако един ден се върна тук. Дали ще ме мрази, задето съм ти помогал?

— Много се съмнявам. Никога не е бил такъв човек.

— Нека да отидем тогава малко по-далеч. Господ ми е свидетел, че имам опит във воденето на война и ако успеем да завладеем Амбър, той ще разполага с изобилие от доказателства за този факт. Като се има предвид състоянието на ръката му и всичко останало, смяташ ли, че би решил да ме вземе за гарнизонен командир в своята армия? Толкова добре познавам тази страна. Бих могъл да го отведа до Полето на тръните и да му опиша онази битка. Дявол да го вземе! Бих му служил вярно... така вярно, както на теб. — После Ганелон се усмихна. — Извинявай. По-вярно, отколкото служих на теб.

Разсмях се и отпих една гълтка.

— Положението е деликатно. Идеята, разбира се, ми допада. Но се опасявам, че никога няма да спечелиш пълното му доверие. Ще изглежда като твърде очевиден номер от моя страна.

— Проклета политика! Нямах това предвид! Единственото, което умея, е да бъда войник, а така обичам Авalon!

— Вярвам ти. Но дали той ще ти повярва?

— Щом е с една ръка, той ще има нужда от способен човек до себе си. Би могъл...

Започнах да се смея, ала бързо се спрях, защото звукът от смеха ми веднага се понесе надалече. Освен това не исках да засегна чувствата на Ганелон.

— Съжалявам — рекох. — Моля те да ме извиниш. Ти просто не разбираш. Не разбираш какъв е всъщност човека, с когото разговаряхме онази нощ в палатката. Може да ти се е видял съвсем обикновен... и осакатен при това. Но не е така. Аз се страхувам от

Бенедикт. Той не прилича на никое друго същество в Сенките или действителността. Той е най-големият майстор във владеенето на оръжията в Амбър. Можеш ли да си представиш какво означава едно хилядолетие? Ами няколко? Проумяваш ли какво представлява човек, който в продължение на един толкова дълъг живот почти всеки ден се е занимавал с оръжия, тактики, стратегии? Не се заблуждавай, само защото го виждаш в едно малко кралство, начело на малобройна войска и с добре гледана овощна градина в задния двор. Всичко, измислено от военната наука, е в главата му. Той неведнъж е пътувал от сянка в сянка и е наблюдавал вариантите на една и съща битка, при съвсем леко променени обстоятелства, с цел да провери теориите си на практика. Бенедикт е командалвал толкова огромни армии, че би могъл с дни да гледаш похода им и пак да не видиш края на колоните. Въпреки неудобствата, които му причинява загубата на ръката, не бих желал да се бия с него нито с оръжие, нито с голи ръце. За щастие, той няма амбиции да се възкачи на трона, иначе досега да е там. А в такъв случай, щях мигновено да се откажа от всичките си планове и да го призная за законен монарх. Аз се страхувам от Бенедикт.

Ганелон се умълча задълго. Напълних си отново чашата, защото гърлото ми беше пресъхнало.

— Естествено, не съзнавах всичко това — рече накрая той. — Ще бъда щастлив, ако просто ми позволи да се върна в Avalon.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против. Познавам го.

— Дара ми каза, че днес е получила новини от него. Щял да съкрати престоя си в лагера. Вероятно утре ще бъде тук.

— Проклятие! — скочих аз. — В такъв случай трябва да побързаме. Надявам се Дойл да е приготвил материала. На сутринта ще идем при него и ще ускорим нещата. Искам да се махна оттук, преди Бенедикт да се е върнал!

— Значи си взел красавците?

— Да.

— Може ли да ги погледна?

Развързах торбичката от пояса си и му я подадох. Той я отвори, извади няколко камъка, сложи ги на отворената си лява длан и започна бавно да ги обръща насам-натам.

— Не са кой знае какво, доколкото мога да видя на тази светлина. Чакай! Нещо проблясна! Не...

— Не са шлифовани, затова. В ръцете си държиш цяло състояние.

— Удивително. — Той ги пусна отново в торбичката и я завърза.

— Толкова лесно го направи.

— Не беше чак толкова лесно.

— И все пак, вижда ми се някак нечестно, толкова бързо да се събере цяло състояние.

Подаде ми я обратно.

— Ще се погрижа да ти осигура състояние, когато свършим — обещах. — То ще ти послужи донякъде като компенсация, ако Бенедикт не ти предложи служба.

— Сега, като знам кой е, по-твърдо от всякога съм решил един ден да работя за него.

— Ще видим какво може да се направи.

— Добре. Благодаря ти, Коруин. Как ще стане заминаването ни?

— От теб искам да отидеш и да си починеш малко, защото смяtam да те вдигна рано. Опасявам се, че на Звездин и Огнедишащ змей няма да им допадне идеята с впрягането, но се налага да вземем една от каруците на Бенедикт и с нея да отидем в града. Преди това аз ще се опитам да пусна тук една хубава димна завеса, за да прикрия нашето внезапно заминаване. После ще забързаме към бижутера Дойл, ще вземем тогава и с най-голяма скорост ще потеглим из Сенките. Колкото по-голяма преднина успеем да вземем, толкова по-трудно ще му бъде на Бенедикт да ни последва. Ако сме с половин ден пред него в Сенките, за него ще стане практически невъзможно да ни намери.

— А защо по начало ще иска чак толкова да ни търси?

— Той не ми вярва изобщо... и е прав. Сега изчаква аз да предприема хода си. Знае, че тук има нещо, от което се нуждая, но няма представа какво. Иска да научи, за да предпази Амбър от евентуалната нова заплаха. Веднага, щом проумее, че сме си тръгнали завинаги, ще разбере, че съм взел каквото ми е трябвало и ще тръгне след нас.

Ганелон се прозя, протегна се и си довърши коняка.

— Да — рече тогава той. — Най-добре сега да поспим, за да сме във форма за гонитбата. Сега, като ми разказа повечко за Бенедикт, вече не ме учудва толкова онова другото, за което исках да ти кажа... макар че пак ме притеснява.

— Какво друго?

Той се изправи, вдигна внимателно гарафата, после посочи надолу по алеята.

— Ако продължиш нататък, отминеш живия плет, който бележи края на този чифлик и навлезеш в горичката малко по-надолу — а след това продължиш още около двеста крачки — ще стигнеш до една падинка вляво, на около метър и половина по-ниско от пътеката, където расте малка групичка фиданки. Сред нея, утъпкан и покрит с паднали листа, има пресен гроб. Открих го, докато се разхождах през деня и спрях там, долу малко да си почина.

— Как разбра, че е гроб?

Ганелон се ухили.

— Когато в една дупка има трупове, обикновено така я наричат. Беше съвсем плитка и аз поразрових наоколо с пръчка. Вътре има четири трупа — на трима мъже и на жена.

— Отдавна ли са умрели?

— Напротив. Според мен, преди не повече от няколко дни.

— Както ги намери ли ги остави?

— Аз не съм глупак, Коруин.

— Извинявай. Но ти ме разтревожи с тази история. Абсолютно нищо не разбирам.

— Очевидно са причинили някакви неприятности на Бенедикт и той им го е върнал тъпкано.

— Възможно е. Как изглеждат? От какво са умрели?

— Във външния им вид няма нищо особено. На средна възраст.

Гърлата им са прерязани... с изключение на единия, който е намушкан в корема.

— Странно. Да, хубаво е, че скоро си тръгваме. Имаме си достатъчно свои проблеми, за да се забъркваме и в местните.

— Съгласен съм. Затова, хайде да си лягаме.

— Ти върви. Аз още не съм напълно готов.

— Послушай собствения си съвет и легни да поспиш — рече той и се обърна към къщата. — Недей да седиш и да се тревожиш.

— Няма.

— Лека нощ, тогава.

— До сутринта.

Загледах го как се връща по алеята. Прав беше, разбира се, но още не бях готов да предам съзнанието си на съня. Премислих отново плановете си, за да съм сигурен, че няма нещо, което да не съм догледал, довърших си коняка и оставил чашата върху пейката. После станах и тръгнах да се разхождам, а зад мен оставаше следа от тютюнев дим. Луната продължаваше да огрява слабо околността и до утрото имаше поне няколко часа. Твърдо бях решил да прекарам остатъка от нощта на открито и смятах да си намеря хубаво местенце за дремване.

Естествено, запътих се надолу по алеята и се озовах сред групичката фиданки. Като поразместих листата, видях следите от неотдавнашно разкопаване, но не бях в настроение да се занимавам с ексхумация на лунна светлина и приех с пълна готовност думите на Ганелон за онова, което бе намерил. Дори не бях сигурен защо отидох там. Заради някакво патологично любопитство, предполагам. Все пак, поне се отказах от идеята да легна някъде наоколо.

Запътих се към северозападния край на градината, като търсех място, което да не се вижда от къщата. Живият плет беше висок, а тревата бе избуяла, мека и ухаеше приятно. Постлах плаща си, седнах на него и си събух ботушите. Протегнах крака върху хладната трева и въздъхнах.

Още малко, помислих си аз. Сенки — диаманти — оръжие — Амбър. Вече съм на път. Преди година гниех в тъмницата и толкова често пресичах напред и назад границата между здравия разум и лудостта, че едва не я изтрих. Сега бях свободен, силен, целенасочен и разполагах с готов план. Сега отново бях заплаха и то много по-смъртоносна от преди. Този път не бях обвързан с ничии чужди планове. Сам носех отговорността за своя успех или провал.

Усещането беше чудесно, каквito бяха и тревата, и погълнатия алкохол, който сега се разливаше из тялото ми и ме стопляше с приятния си огън. Изчистих си лулата, прибрах я, протегнах се, прозях се и се пригответих да поспя.

Изведнъж долових помръдане в далечината, надигнах се на лакът и съсредоточих вниманието си натам. Не се наложи да чакам дълго. По пътеката бавно се движеше някаква фигура, от време на време поспирала и пак тихо продължаваше. Под дървото, където бяхме седели с Ганелон, изчезна и дълго време не се появи. После

направи още няколко крачки, спря и сякаш се загледа в моята посока. След което тръгна към мен.

Докато минаваше край близкия храст и излизаше от сенките, лицето й изведнъж бе огряно от лунната светлина. Очевидно съзнавайки това, тя се усмихна по посока към мен, забави крачка с приближаването си, спря съвсем, когато ме достигна.

— Явно къщата не ти допада, принц Коруин — каза Дара.

— Напротив — рекох. — Просто нощта е толкова прекрасна, че изкуши любителя на природата в мен.

— Нещо трябва да те е изкушило и миналата нощ — подхвърли тя, — въпреки силния дъжд. — Дара се настани до мен върху плаща ми. — И нея ли прекара на открито?

— Бях навън — отвърнах, — но не спах. Всъщност, не съм си лягал, откакто се видяхме миналия път.

— Къде беше?

— На брега, пресявах пясък.

— Звучи угнетително.

— Така си и беше.

— Много време мислих, след нашето пътуване сред Сенките.

— Мога да си представя.

— И аз не съм спала кой знае колко. Затова те усетих като се прибра, после те чух да разговаряш с Ганелон и когато той се върна сам, разбрах, че си останал някъде тук.

— Правилно.

— Знаеш, че трябва да отида в Амбър. И да мина през Лабиринта.

— Знам. Ще го направиш.

— Само че скоро, Коруин. Скоро!

— Ти си млада, Дара. Има много време.

— По дяволите! Цял живот съм чакала... без дори да знам за това! Няма ли някакъв начин да отида сега?

— Не.

— Защо? Ти би могъл да ме преведеш бързо през сенките до Амбър и да ми дадеш възможност да мина през Лабиринта...

— Ако не ни убият на секундата, за известно време може да извадим късмет с две съседни килии... или диби... преди да ни екзекутират.

— За какво? Ти си принц в този град. Имаш право да постъпваш, както желаеш.

Разсмях се.

— Аз съм изгнаник, драга. Ако се върна в Амбър, ще бъда екзекутиран, в случай, че щастието ми се усмихне. Ако ли не, може да ми се случи нещо много по-лошо. Но като имам предвид как се развиха нещата последния път, мисля, че ще побързат да ме убият. Подобно любезно гостоприемство без съмнение ще бъде оказано и на онези, които ме придружават.

— Оберон не би постъпил така.

— При достатъчно голямо предизвикателство, смяtam, че не би се поколебал. Но не става дума за него. Оберон вече го няма, а на трона седи мой брат Ерик, който се е провъзгласил за крал.

— Кога е станало това?

— Преди няколко години, според мерките за време в Амбър.

— А той защо ще иска да те убие?

— За да ми попречи да го убия аз, разбира се.

— А ти ще го направиш ли?

— Да. И то скоро.

Тя се вгледа в очите ми.

— Защо?

— За да заема трона. По право той е мой. Ерик е узурпатор. Аз неотдавна избягах от него, след мъчения и няколко години затвор. Той, обаче, допусна грешка, като си позволи лукса да ме остави жив, за да се наслаждава на моето нещастие. Изобщо не е предполагал, че ще се освободя и ще се върна да го предизвикам отново. Честно казано, и аз не го вярвах. Но при положение, че ми провървя да получа втора възможност, ще имам грижата да не направя същата грешка като него.

— И все пак той ти е брат.

— Повярвай ми, едва ли някой съзнава това по-добре от нас двамата с Ерик.

— Кога очакваш да постигнеш... целта си?

— Както ти казах онзи ден, ако успееш да се снабдиш с Фигурите, влез във връзка с мен след около три месеца. В случай, че не можеш, а всичко стане както съм го замислил, аз ще те намеря още в самото начало на управлението си. Ще имаш твоя шанс да минеш през Лабиринта, преди да е изтекла една година.

— Ами ако се провалиш?

— Тогава ще трябва да почакаш по-дълго. Докато Ерик се увери, че нищо не го заплашва, а Бенедикт го признае за крал. За момента Бенедикт не желае да го направи. Той не е стъпвал в Амбър от много отдавна и Ерик смята, че не е между живите. Появи ли се сега, ще му се наложи да вземе страна — или с Ерик, или срещу него. Ако го подкрепи, продължителното владичество на Ерик ще бъде гарантирано — а Бенедикт не иска да носи отговорността за това. Ако пък тръгне срещу него, ще се стигне до сражения... а той не желае да е отговорен и за тях. Самият Бенедикт не се стреми към короната. Единствено, като не се появява на сцената изобщо, може да запази относителното спокойствие, което цари в момента. Появи ли се без да вземе нечия страна — вероятно на него би му се разминало дори това, — ще е равносилно на отказ да признае кралската власт на Ерик и пак ще доведе до неприятности. А да се появите двамата заедно, означава направо да се предаде, защото Ерик ще му окаже натиск чрез теб.

— Излиза, че ако ти загубиш, може и никога да не стъпя в Амбър!

— Просто ти описвам положението, както аз го виждам. Несъмнено има много фактори, които не са ми известни. Прекалено дълго съм бил извън играта.

— Ти трябва да спечелиш! — заяви тя. После изведнъж попита:

— А дядо би ли подкрепил теб?

— Съмнявам се. Но ситуацията ще бъде съвсем различна. Аз знам за неговото съществуване, както и за твоето. Няма да искам подкрепата му. Стига ми да не застане срещу мен. И ако съм бърз, ефикасен и победя, той ще стои настрани. Няма да му хареса, че съм узнал за твоето съществуване, но като види, че не ти желая злото, всичко ще бъде наред.

— А защо ти да не ме използваш? Това ми се вижда най-логичното в случая.

— Вярно е. Но открих, че те харесвам — признах аз, — така че и дума не може да става за това.

Дара се разсмя.

— Омаяла съм те!

Усмихнах се.

— По един свой деликатен начин, с рапира в ръка, да.

Изведнъж, тя стана съвсем сериозна.

— Дядо се връща утре. Твой човек Ганелон каза ли ти?

— Да.

— Как ще се отрази това на плановете ти?

— Смятам да съм изчезнал яко дим, още преди да се е появил.

— А той какво ще направи?

— Първо страшно ще се ядоса, задето си тук. После ще иска да научи как си успяла да се върнеш и колко си ми разказала за себе си.

— Какво да му отговоря?

— Кажи му истината за това как си се върнала обратно. Така ще го накараш малко да се позамисли. Колкото до положението ти тук, твоята женска интуиция те е предупредила, че не можеш да ми имаш доверие и ти си се представила по същия начин, както пред Джулиан и Жерар. А пък ние с Ганелон сме поискали една каруца назаем и сме се отправили към града, като сме казали, че ще се върнем късно вечерта.

— Къде ще отидете всъщност?

— За кратко, в града. Но после няма да се върнем. Искам да натрупаме колкото е възможно повече преднина, защото той е способен да ме проследи из Сенките до известно разстояние.

— Ще го задържа колкото мога заради теб. Нямаше ли да се видиш с мен преди да заминеш?

— Смятах да проведа този разговор с теб сутринта. Ти просто ме изпревари с безсънието си.

— Тогава се радвам за това... безсъние. Как ще завладееш Амбър?

Поклатих глава.

— Не, скъпа Дара. На всички принцове, които кроят коварни планове, им се налага да пазят по някоя и друга малка тайна. Това е една от моите.

— Изненадана съм, че има толкова много недоверие и интриги в Амбър.

— Защо? Същите конфликти съществуват навсякъде, под различни форми. Те са и тук, около теб, винаги, защото всички светове са образ и подобие на Амбър.

— Трудно ми е да го разбера...

— Един ден всичко ще ти стане ясно. Остави нещата дотук засега.

— Кажи ми тогава друго. След като по някакъв начин умее да изменям сенките, дори без да съм минала през Лабиринта, разкажи ми по-подробно как го правиш ти? Искам да се науча.

— Не! — възпротивих се аз. — Не ти разрешавам да си играеш със Сенките, докато не станеш готова. Това е опасно дори за човек, минал през Лабиринта. А да го правиш сега е безразсъдство. Първия път си имала късмет, но не се опитвай да го направиш отново. Аз дори ще ти помогна, като не ти кажа нищо повече по този въпрос.

— Добре! — рече тя. — Извинявай. Предполагам, че ще мога да почакам.

— И аз така мисля. Нали не ми се сърдиш?

— Не. Какъв смисъл има? — Дара се засмя. — Сигурно знаеш какво говориш. Радвам се, че толкова те е грижа за мен.

Тя се протегна и ме докосна по бузата. Обърнах се към нея, а лицето ѝ бавно започна да се приближава към моето, вече сериозно, с полуутворени устни и почти затворени очи. Докато се целувахме, усетих как ръцете ѝ се плъзват около врата и раменете ми и моите намериха подобно положение около нейните. Изненадата ми премина в сладостна тръпка, отстъпи пред разливащите се топлина и възбуда.

Ако някога Бенедикт научеше, едва ли щеше само да ми се разсърди...

VII

Каруцата монотонно проскърцваше, а слънцето вече бе слязло ниско на запад, макар че все още изливаше горещите си потоци дневна светлина върху нас. Отзад, между сандъците, Ганелон похъркваше и аз му завиждах за шумното занимание. Той спеше вече от няколко часа, а на мен ми бе трети ден без почивка.

Бяхме се отдалечили на около двайсет километра от града и пътувахме на североизток. Дойл не беше подготвил поръчката ми изцяло, но ние с Ганелон го убедихме да затвори магазина и да ускори производството. Това стана причина да загубим още няколко часа безценно време. Тогава бях прекалено възбуден, за да поспя, а сега не можех да го направя, защото проправях пътя ни през Сенките.

Отблъснах умората и вечерта, и извиках няколко облака да ми правят сянка. Движехме се по сух, дълбоко разоран, глинест път. Той беше в грозен оттенък на жълтото и хрущеше под нас, докато напредвахме. От двете му страни отпуснато висяха кафяви треволяци, а дърветата бяха ниски и изкорубени, с дебела, влакнеста кора. Минахме покрай няколко оголени шисти.

Бях платил на Дойл добре за материала, като освен това купих една красива гривна, която поръчах да отнесе на Дара на следващия ден. Диамантите бяха в кесията на колана ми, Грейсуондир висеше близо до ръката ми. Звездин и Огнедишащ змей поддържаха бърз и равномерен ход. На път бях да осъществя плановете си.

Питах се дали Бенедикт вече се е върнал. Питах се колко ли време ще остане в заблуда за местонахождението ми. В никакъв случай не бях вън от опасност. Той беше способен да ни проследи на голямо разстояние през Сенките, а ние оставяхме много ясна следа. Нямах голям избор, обаче. Каруцата ми беше необходима, принудени бяхме да търпим настоящата скорост и не бях в състояние да се справя с нова бърза смяна на Сенките. Движех се през тях бавно и внимателно, като съзнавах добре колко притъпени са сетивата ми и влиянието на нарастващата умора. Разчитах общото натрупване на разстояние и

промени да издигне бариера между Бенедикт и мен, и се надявах скоро тя да стане непреодолима.

През следващите три километра намерих сили да се върна от късен следобед към пладне, но задържах времето облачно, защото имах нужда единствено от светлина, а не и от горещина. После успях да уловя лек ветрец. Той увеличаваше опасността от дъжд, но рискът си струваше. Човек не може да има всичко.

Вече се борех с обземащата ме дрямка и много се изкушавах да събудя Ганелон и просто да добавя повече километри към разстоянието, като го оставя да кара, докато аз поспя. Но се страхувах да го направя на толкова ранен етап от пътуването ни. Все още оставаха много неща за вършене.

Имах нужда от дневна светлина, ала исках и по-хубав път, вече ми беше писнато от тази проклета жълта глина, налагаше се да направя нещо и с облаците, а трябваше да мисля и за посоката...

Разтърках очи, няколко пъти поех дълбоко въздух. Всичко започваше да се обърква в главата ми, а равномерното потропване на конските копита и скърцането на каруцата неусетно ме унасяха. Вече почти не усещах друсането и клатушкането. Поводите висяха хлабаво в ръцете ми, а веднъж дори заключах и ги изпуснах. За щастие конете изглежда добре съзнаваха какво се очаква от тях.

След известно време поехме надолу по дълъг, полегат склон, който ни отведе до късна сутрин. Дотогава небето бе потъмняло съвсем и ми трябваха няколко километра и пет, шест завоя на пътя, за да разпръсна поне донякъде облачната покривка. Ако се разразеше буря, много бързо щяхме да се озовем сред кална река. Потреперах при тази мисъл, оставил небето на мира и се концентрирах отново върху пътя.

Стигнахме до разнебитен мост, прехвърлен над пресъхнало речно корито. От другата му страна пътят беше по-равен и по-малко жълт. Докато напредвахме по него, той ставаше все по-тъмен, по-гладък и по-твърд, а тревата отстрани вече беше зелена.

Тогава, обаче, започна да вали.

Известно време се борих с дъжда, решен да не се отказвам от тревата и тъмния, лесен път. Главата ме болеше, но след половин километър капките оредяха и отново се показа слънцето.

Слънцето... о, да, слънцето.

Продължавахме напред и накрая пътят започна да се спуска със завои сред раззеленени дървета. Навлязохме в прохладна долина, където прекосихме още едно мостче, под което течеше тясна ивичка вода. Аз вече бях увил края на юздите около ръката си, защото не преставах да клюмам. Машинално, почти без да мисля, изменях по нещо, избирах посоката...

Сред гората вдясно от мен птиците радостно оповестяваха настъпването на деня. По тревата и листата блестяха капчици роса. Въздухът захладня, а лъчите на утринното слънце се провираха край клоните на дърветата...

Но пробуждането на тази сянка не можеше да заблуди тялото ми и аз с облекчение чух, че Ганелон най-после се размърдва и ругае. Ако не беше станал сам, след малко щеше да ми се наложи да го събудя.

Достатъчно бях направил. Дръпнах леко юздите, конете схванаха идеята и спряха. Запънах спирачката, тъй като все още се спускахме надолу и напипах едно шице с вода.

— Хей! — извика Ганелон, докато пиех. — Остави една капка и за мен!

Подадох му бутилката.

— Ела сега да ме смениш — казах му аз. — Трябва малко да поспя.

Той пи в продължение на половин минута, след което изпръхтя от удоволствие.

— Добре — отвърна, преметна се през задния край и скочи на земята. — Почакай само миг. Естествени нужди.

Ганелон свърна от пътя, а аз се преместих в каруцата, проснах се на мястото, където бе лежал и подложих сгънатия си плащ за възглавница.

След малко го чух да се покатерва отпред и усетих друсането, когато освободи спирачката. Той изцъка с език и леко плясна с юздите.

— Сутрин ли е? — извика назад към мен.

— Да.

— Боже! Спал съм цял ден и цяла нощ!

Засмях се.

— Не, аз поразместих малко Сенките. Спал си само шест или седем часа.

— Нищо не разбирам. Няма значение, вярвам ти. Къде сме сега?

— На около трийсет километра североизточно от Авалон и на близо двайсет от имението на Бенедикт. Освен това сме навлезли сред Сенките.

— Какво трябва да правя?

— Просто продължавай да следваш пътя. Необходима ни е преднина.

— Бенедикт още ли може да ни настигне?

— Мисля, че да. Затова и не смея да дам почивка на конете.

— Добре. Трябва ли да следя за нещо конкретно?

— Не.

— Кога да те събудя?

— Никога.

После той се умълча и докато чаках съзнанието ми да бъде погълнато от съня, аз се размислих, естествено, за Дара. Целия ден бях мислил за нея, на приливи и отливи.

Това, което стана между нас, изобщо не влизаше в сметките ми и бе съвсем неочеквано за мен. Дори не я бях възприемал като жена, докато не се озова в ръцете ми и не промени мнението ми по този въпрос. Миг по-късно гръбначните ми нерви взеха надмощие и доведоха почти всички функции на главния мозък до първични рефлекси, както веднъж ми бе казал Фройд. Не можех да обвинявам за това алкохола, тъй като не бях пил много, а и той не ми оказваше особено влияние. Защо изобщо трябваше да търся извинение? Защото се чувствах малко гузен, затова. Роднинската ни връзка беше прекалено далечна, за да ме притеснява. Не тя бе причината. Не смятах и че съм се възползвал от неопитността на Дара, защото тя е знаела какво прави, когато е тръгнала да ме търси. Самите обстоятелства ме караха да поставям под въпрос мотивите си, дори при този развой на събитията. Още първия път, когато говорих с нея и я заведох на онази разходка сред Сенките, се стремях към нещо повече от обикновено спечелване на нейното доверие и приятелство. Опитвах се да прехвърля част от предаността и привързаността ѝ към Бенедикт върху себе си. Исках я на моя страна като възможен съюзник в лагера, който можеше да се окаже вражески. Надявах се, че ще сумея да я използвам, ако възникне необходимост, когато работата загрубее. Всичко това беше вярно. Но не исках да повярвам, че съм постъпил накрая така с нея, само в резултат на тези подбуди. Подозирах, че и те

са играли известна роля, обаче, и това ме караше да се чувствам доста подъл. Защо? През живота си нерядко бях вършил неща, които мнозина биха сметнали за много по-лоши и не се бях измъчвал заради тях. Сега упорито избягвах и не исках да призная това, но всъщност знаех отговора. Бях се влюбил. Всичко беше толкова просто. Чувството ми се различаваше от приятелството, което изпитвах към Лорейн, с неговия елемент на уморено от света разбиране между двама ветерани, както и от неочекваното физическо привличане, което бе избухнало за кратко между Мойри и мен, преди да мина за втори път през Лабиринта. В случая беше съвсем различно. Познавах я толкова бегло, че почти нямаше логика. Аз бях мъж, който имаше векове зад гърба си. И все пак... не се бях чувствал така от векове. Бях забравил усещането. Не исках да се влюбвам в нея. Не сега. Може би по-късно. А най-добре — никога. Тя изобщо не ми подхождаше. Беше дете. Всичко, което ще иска да прави, всичко, което за нея ще е ново и вълнуващо, аз вече ще съм го изживял. Не, изобщо не беше за мен. Не ми бе работа да се влюбвам в нея. Не биваше да го допускам...

Ганелон си тананикаше някаква неприлична песничка, доста фалшиво. Каруцата се друсна и проскърца, когато пътят започна да се изкачва по хълма. Слънцето огря лицето ми и покрих очи с лакът. Някъде тогава забравата се спусна над мен и ме взе в прегръдките си.

Когато се събудих, минаваше пладне и се чувствах мръсен. Хубаво се напих с вода, после отлях малко в ръка и си разтърках очите. Сресах се с пръсти. Огледах се наоколо.

Всичко беше покрито със зеленина, малки групички дървета и ширнали се поляни, покрити с висока трева. Все още се движехме по черен път, доста твърд и относително гладък. Небето беше ясно, като се изключат няколко малки облачета и слънцето се сменяше със сянка на почти равни интервали. Подухваше лек ветрец.

— Отново си между живите. Чудесно! — възклика Ганелон, когато се покатерих на капрата и седнах до него. — Конете взеха да се уморяват, Коруин, а и на мен ми се иска малко да си поопъна краката. Освен това съм ужасно гладен. А ти?

— И аз. Отбий на онова сенчесто местенце вляво и там ще поспрем.

— Ще ми се да продължим още малко напред — рече той.
— Има някаква конкретна причина ли?
— Да. Искам да ти покажа нещо.
— Давай тогава.

Клатушкахме се още почти километър и стигнахме до участък на пътя, който ни поведе в по-северна посока. Не след дълго се заизкачвахме по един хълм и когато го превалихме, видяхме следващия, който беше дори още по-висок.

— Докъде смяташ да продължаваме така? — попитах аз.
— Нека се качим и на онзи хълм — отвърна Ганелон. — Оттам може да се вижда.
— Добре.

Конете с мъка преодоляваха стръмния склон на втория хълм и аз слязох да помогна с бутане отзад. Когато най-после стигнахме върха, се чувствах още по-мърсен от смесената с прахоляк пот, но затова пък отново бях напълно буден. Ганелон дръпна юздите и запъна спирачката. После се покатери на капрата и застана прав, обърнат наляво, засенчил очи с ръка.

— Ела тук горе, Коруин — извика оттам.
Качих се при него и той протегна ръка да ми помогне. След това посочи напред и аз проследих жеста му.

На около километър от нас, наляво и надясно докъдето ми стигаше погледът, минаваше широка черна ивица. Ние се намирахме на няколкостотин метра по-високо от нея и виждахме почти цял километър от дълчината ѝ. Напряко беше към двеста, триста метра и макар да виждах оттук две извивки, ширината изглеждаше еднаква навсякъде. В ивицата растяха дървета и те бяха абсолютно черни. Забелязваше се и известно движение. Не можех да определя от какво. Нищо чудно да беше просто вятърът, който разлюляваше черната трева по края. Но освен това се долавяше и някакво течение, като че ли там струеше плътна, черна река.

— Какво е това? — попитах аз.
— Надявах се ти да ми кажеш — отвърна Ганелон. — Помислих си, че е резултат от магиите, които правиш със сенките.

Поклатих бавно глава.

— Наистина много ми се спеше, но щях да си спомням, ако бях предизвикал появата на нещо толкова странно. Как разбра, че ще го

видим там?

— Минахме покрай него няколко пъти, докато спеше, после пътят пак се отдалечаваше. Не ми харесаха усещанията, които предизвика в мен. Видяха ми се много познати. Не ти ли напомня за нещо?

— Да. Определено. За съжаление.

Той кимна.

— Това е нещо като онзи проклет Кръг в Лорейн. На него ми прилича.

— Черният път... — измърморих аз.

— Какво?

— Черният път — повторих. — Не знаех какво има предвид, когато тя го спомена, но сега започвам да разбирам. Тази работа изобщо не ми харесва.

— Пак ли лоша полицбя?

— Опасявам се, че е така.

Ганелон изруга.

— Дали ще ни създаде някакви проблеми сега?

— Не вярвам, ала не съм сигурен.

Той слезе от капрата и аз го последвах.

— Хайде тогава да нахраним конете — предложи, — пък да се погрижим и за наште stomasi.

— Добре.

Ганелон хвана юздите и потеглихме. Намерихме си удобно местенце в подножието на хълма.

Почивахме си почти час, като си говорехме предимно за Авалон. Не обсъждахме повече черния път, макар че аз доста си мислех за него. Трябваше да му хвърля поглед по-отблизо, естествено.

Когато бяхме готови да продължим, поех отново юздите. Конете, поотпочинали донякъде, се движеха с добра скорост.

Ганелон седеше от лявата ми страна, все още в приказливо настроение. Едва сега започвах да разбирам колко много бе означавало за него това странно прибиране у дома. Той бе посетил много от старите си убежища, използвани в дните му на разбойник, както и четири полесражения, където се бе изявил след постъпването си на официална служба. В много отношения спомените му ме трогнаха.

Този човек беше такава смесица от добро и зло. Трябвало е да се роди амбърит.

Километрите се изнизваха бързо и ние тъкмо отново се доближавахме до черния път, когато усетих познатия мисловен натиск. Подадох юздите на Ганелон.

— Дръж! Карай!

— Какво има?

— После! Просто карай!

— Бързо ли?

— Не. Нормално. И недей да говориш за малко.

Затворих очи и отпуснах глава в ръцете си, като изпразних съзнанието си и издигнах стена около него. Няма никой вкъщи. Обедна почивка. Край на приемното време. Частна собственост. Влизането забранено. Нарушителите се наказват. Внимание, зло куче. Опасност от срутване. Хълзгав път. Ремонт...

Натискът отслабна, после пак се появи, с пълна сила и аз отново го блокирах. Последва трета вълна. Спрях я и нея.

След това опитите престанаха.

Въздъхнах и разтърках очи.

— Вече всичко е наред.

— Какво стана?

— Някой искаше да влезе във връзка с мен по един много специален начин. Почти съм сигурен, че беше Бенедикт. Вероятно току-що е открил едно, две неща, които могат да предизвикат в него желание да ни спре. Сега пак ще карам аз. Страхувам се, че скоро ще тръгне по следите ни.

Ганелон ми подаде юздите.

— Какви са шансовете ни да му избягаме?

— Вече са доста големи. Мисля, че се отдалечихме достатъчно.

Веднага, щом спре да ми се вие свят, ще поразместя още малко Сенките.

Подкарах каруцата напред. Пътят се въртеше и извиваше, успоредно с черната ивица на места, а на други я доближаваше съвсем. Накрая се озовахме само на няколкостотин метра от нея.

Ганелон дълго я изучава мълчаливо, после каза:

— Прекалено много ми напомня за онова друго място. Тънките езичета мъгла, които близкат всичко, усещането, че нещо винаги се

движи, някъде в обсега на периферното ти зрение...

Прехапах устни. Започнах силно да се потя. Опитвах да се отдалеча от черния път и долавях някакво съпротивление. Не беше същото като чувството за монолитна непоклатимост, което човек изпитва, когато иска да тръгне през Сенките от Амбър. Това бе нещо съвсем различно. Беше усещане за... неизбежност.

Движехме се през Сенките добре. Слънцето се изкачваше все понагоре в небето и пак се гласеше да стане пладне — тъй като никак не ми допадаше мисълта да се намираме по здрач в близост до тази черна лента, — небето загуби част от синевата си, дърветата около нас се източиха по-високи и в далечината се появиха планински върхове.

Дали този път не минаваше през всички Сенки?

Сигурно. Щяха ли иначе Джулиан и Жерар да попаднат на него и той дотолкова да ги заинтригува, че да решат да го изследват?

За нещастие се страхувах, че този път до голяма степен е свързан с мен.

Проклятие!

Дълго карахме покрай него, като през цялото време постепенно го приближавахме. Скоро ни разделяха само трийсет метра. Двайсет...

... И, както бях предполагал, че ще стане, пътищата накрая се пресякоха.

Дръпнах юздите. Напълних лулата си и я запалих. Пушех и изучавах препятствието. Звездин и Огнедишащ змей очевидно не одобряваха черната повърхност, която пресичаше пътя ни. Те цвилеха и се опитваха да се дръпнат встрани.

Ако искахме да се придържаме към пътя, трябваше да прекосим по диагонал едно дълго парче от черната ивица. Освен това част от терена бе скрит от погледа ни от серия ниски, каменисти хълмчета. По края на черната площ растеше гъста трева и тук-там в подножието на хълмчетата също имаше петна от нея. В ниските места се стелеше непрогледна мъгла. Небето, погледнато през атмосферата над това зловещо място, беше по-тъмно, със зацепан, мръсноват оттенък. Тишината, която тегнеше отгоре, извикваше представата за някакво невидимо същество, замръзнало със затаен дъх.

Тогава прозвуча писък. С женски глас. Дали не беше старият като света номер с изпадналата в беда девойка?

Дойде някъде отдясно, иззад онези хълмове. Цялата работа намирисваше. Но знаеше ли човек? Можеше и да е наистина.

Хвърлих юздите на Ганелон и скочих на земята, като междувременно измъкнах Грейсуондир.

— Отивам да видя какво става — казах аз и се втурнах надясно, като прескох крайпътната канавка.

— Връщай се бързо.

Промуших се през някакви храсти и се изкатерих по каменистия склон. Проправих си път през още по-гъстия храсталак от другата страна и се заизкачвах по следващия, по-висок хълм. Докато напредвах, писъкът се чу отново, а този пътолових и други звуци.

После стигнах върха и оттам можех да виждам доста надалече.

Черната площ започваше на около петнайсет метра под мен, а сцената, която видях, се разиграваше на петдесет метра по-навътре.

Гледката беше черно-бяла, ако се изключеха пламъците. Някаква жена, цялата в бяло, с пусната черна коса, дълга до кръста, беше завързана за едно от черните дървета, а около краката ѝ бяха струпани димящи клони. Шестима космати мъже албиноси, почти напълно голи и продължаващи да се събличат, се въртяха около нея, като ломотеха и се кикотеха, ръчкаха жената и огъня с пръчките, които държаха и постоянно се попипваха по слабините. Пламъците бяха достатъчно високи, за да подпалят дрехите на жената и те вече пушеха. Дългата ѝ рокля беше скъсана и раздърпана, така че можех да видя хубавите ѝ, чувствени форми, макар димът да я обвиваше по начин, който ми пречеше да зърна лицето ѝ.

Втурнах се напред, навлязох в черната ивица, прескох високите, полюляващи се треви, хвърлих се сред групата, обезглавих най-близкия мъж и пронизах още един, още преди те да са разбрали, че съм ги нападнал. Останалите се обърнаха и взеха да ме заплашват с пръчките си, като крещяха нещо, докато ги размахваха към мен.

Грейсуондир ги сечеше на големи парчета и накрая всички изпаднаха и останаха неподвижни. Кръвта им беше черна.

Извърнах се, без да дишам и разритах една част от огъня. После се приближих до жената и срязах въжетата. Тя се свлече в ръцете ми и захлипа.

Едва тогава забелязах лицето ѝ... или по-скоро, че нямаше такова. На главата ѝ имаше плътна маска от слонова кост, овална и

гладка, без човешки черти, само с две малки триъгълни цепки за очите.

Дръпнах я от пушека и труповете. Тя се беше вкопчила в мен, задъхана, отпусната с цялата си тежест. След като изчаках достатъчно, според мен, направих опит да се освободя. Но тя не искаше да ме пусне и се оказа изненадващо силна.

— Всичко е наред — измърморих обичайната за подобни случаи глупост, но жената не реагира.

Тя продължаваше да притиска тялото си в моето и взе да го потърква в груба ласка с доста смущаващ резултат. С всеки миг я пожелавах все по-силно. Улових се, че галя косата ѝ, както и останалата част от нея.

— Всичко е наред — повторих. — Коя си ти? Защо искаха да те изгорят? Кои се те?

Тя не отговори. Вече бе спряла да хлипа, но все още се задъхваше, макар и по различен начин.

— Защо носиш тази маска?

Посегнах към нея и жената дръпна глава назад.

Това не ми изглеждаше особено важно в момента. Въпреки че здравият разум ме убеждаваше в нелепостта на бликаналото чувство, аз бях безпомощен като боговете на епикурейците. Желаех я и бях готов да я имам.

Тогава чух Ганелон да вика името ми и се опитах да погледна натам.

Но тя не ми позволи. Нейната сила ме смая.

— Дете на Амбър — прозвуча полупознатия ѝ глас, — ние ти дължим това, заради всичко, което ни даде и сега целият ще бъдеш наш.

Гласът на Ганелон отново долетя до мен, като редеше какви ли не ругатни.

Напрегнах всичките си сили да се освободя от прегръдката на жената и успях да я разхлабя. Стрелнах ръка към лицето ѝ и дръпнах маската.

Тя разгневено извика, когато се освободих и заедно с падането на маската прозвучаха пет последни, загълъхващи думи:

— Амбър трябва да бъде унищожен!

Зад маската нямаше лице. Там нямаше абсолютно нищо.

Дрехата й се свлече и увисна празна в ръцете ми. Тя — или то — бе изчезнало.

Обърнах се светкавично и видях, че Ганелон се бе проснал в края на черната ивица, с неестествено извити крака. Мечът му бавно се издигаше и падаше, но не можех да видя по какво удряше. Затичах се към него.

Черната трева, която бях прескочил, се бе увила около глезните и коленете му. Докато той замахваше, нови стръкове се протягаха нагоре, сякаш за да хванат ръката с меча му. Той бе успял отчасти да освободи десния си крак и аз се впуснах да довърша започнатото.

Застанах зад него така, че тревата да не може да ме достигне и захвърлих маската, която едва тогава осъзнах, че все още стискам в ръка. Тя падна на земята отвъд края на черната площ и мигновено започна да пуши.

Хванах Ганелон под мишниците и взех да го тегля навън. Тревата се съпротивляваше яростно, но накрая успях да го освободя. Вдигнах го на ръце, прескочих последните участъци черна трева, които ни отделяха от по-хрисимата й, зелена разновидност извън черния път.

Ганелон стъпи на крака и продължи тежко да се обляга на мен, като се олюяваше и се тупаше по бедрата.

— Безчувствени са — обясни той. — Краката ми са заспали.

Помогнах му да стигне до каруцата. Там прехвърли тежестта си върху нея и започна да се разтъпква.

— Усещам иглички — обяви Ганелон. — Започват да се съживяват... Оох!

Най-после с куцукане стигна до капрата, аз му помогнах да се покатери и седнах до него.

Той въздъхна.

— Сега съм по-добре. Започват да влизат във форма. Онази трева направо изсмука силата от тях. Както и от цялото ми тяло. Какво се случи?

— Нашата лоша поличба се постара да се сбъдне.

— Какво ще правим сега?

Хванах юздите и освободих спирачката.

— Ще го пресечем — реших аз. — Трябва да науча повече за този път. Дръж меча си под ръка.

Ганелон изсумтя и постави оръжието си върху коленете. На конете не им хареса идеята да продължат напред, но след като леко ги пляснах по хълбоците, потеглиха.

Навлязохме в черната площ и все едно гледахме кадри от Втората световна война. Всичко изглеждаше някак далечно, потискащо, мрачно. Дори скърцането на колелата и конският тропот звучаха приглушено, сякаш идваха от по-далече. В ушите ми започна слабо, настойчиво звънене. Тревата по края на пътя се люлееше, когато минавахме покрай нея, макар че се придържахме на почетно разстояние. Минахме през няколко струпвания на мъгла. Тя нямаше мириз, но всеки път дишането ни се затрудняваше. Когато доближихме първия хълм, започнах промените, които трябваше да ни преведат през Сенките.

Заобиколихме хълма.

Нищо.

Черният, отвратителен пейзаж си оставаше непроменен.

Тогава се ядосах. Измъкнах Лабиринта от паметта си и го задържах пламтящ в съзнанието си. Отново се заех с промените.

Главата моментално ме заболя. Болката се стрелна от челото към задната част на главата ми и увисна там като нажежена жица. Но това само раздуха гнева ми и ме накара още по-яростно да тласна черния път към нищото.

Гледката се разлюля пред очите ми. Мъглата се сгъсти, затъркаля се на валма по пътя. Очертанията станаха неясни. Пляснах с юздите. Конете запрепускаха по-бързо. Главата ми започна да тупти, чувствах я като че ли всеки момент ще се пръсне.

Вместо нея, за миг, светът около мен се пръсна...

Земята потрепера, разпука се на места, но всъщност ставаше нещо повече. Всичко сякаш конвултивно се тресеше и разпукването не представляваше просто разкъсани пукнатини в почвата.

Все едно някой бе ритнал изведенъж крака на маса, върху която хлабаво беше подредена картична мозайка. В целия пейзаж се появиха празници; тук, зелени клони; там, проблясък на вода, късче синьо небе, пълна чернота, бяло нищо, фасада на тухлена сграда, лица зад прозорец, огън, отрязък осияно със звезди небе...

Конете вече галопираха, а аз правех всичко възможно да не започна да крещя от болка.

Ромон от смесени звуци — животински, човешки, механични — се изля върху нас. Струваше ми се, че чувам как Ганелон ругае, но не можех да бъда сигурен.

Помислих си, че ще припадна от болката, ала бях решен, изпълнен с инат и ярост, да не се предавам преди това. Съсредоточих се върху образа на Лабиринта като умиращ в молитвата си към своя Бог и вложих цялата си воля в желанието да унищожа черния път.

В този момент напрежението спадна и видях, че конете лудо се носят напред по зелено поле. Ганелон поsegна да хване юздите, но аз ги дръпнах сам и завиках на конете, докато не спряха.

Бяхме пресекли черния път.

Веднага се обърнах и погледнах назад. Черният път беше неясен и полюляващ се като гледан през развълнувана вода. Пътеката, по която го бяхме пресекли, обаче, стоеше ясна и неподвижна, подобна на мост или бент, а тревата по края й беше зелена.

— Сега беше по-зле от оня път, когато ме отведе с теб в земята на моето изгнание.

— И аз така мисля — казах и заговорих нежно на конете, докато накрая успях да ги убедя да се върнат на пътя и да продължат по него.

От тази страна светът беше по-ярък, а дърветата, които скоро ни обградиха, бяха огромни борове. Из въздуха се носеше свежото им ухание. Сред тях се мяркаха катерички и птици. Почвата беше потъмна, по-плодородна. Явно се намирахме на по-голяма височина от онази, по която се движехме преди да пресечем черния път. Доволен бях, че действително имаше промяна... и то в посоката, която желаех.

Пътят ни направи завой, върна се малко назад, после се изправи. От време на време зървяхме черния път. Той беше вече далече назад от дясната ни страна. Все още се движехме почти успоредно на него. Очевидно пресичаше всички Сенки. Доколкото можехме да видим оттук, отново се бе върнал изцяло към зловещото си нормално състояние.

Главоболието ми премина и на сърцето ми стана по-леко. Намирахме се доста високо и пред очите ни се разкриваше обширна гледка с хълмове и гори, която ми напомни за едно приятно пътуване през Пенсилвания преди години.

Протегнах се и попитах:

— Как са ти краката сега?

— Добре — отвърна Ганелон, извърнат назад. — Виждам много надалече, Коруин...

— Да?

— Гледам, че един конник препуска с всичка сила към нас.

Станах и се обърнах. Сигурно съм изпъшкал, когато се тръшнах обратно на седалката и грабнах юздите.

Той все още беше твърде далече, за да съм съвсем категоричен — от другата страна на черния път. Но кой друг би могъл да бъде, втурнал се с такава скорост по следите ни?

Изругах на глас.

Приближавахме се към билото на хълма. Обърнах се към Ганелон и му казах:

— Пригответи се за ново втурване в Сенките.

— Бенедикт ли е?

— Предполагам. Много време загубихме там. Той умее да се движи ужасно бързо — особено през Сенките, — когато е сам като сега.

— Смяташ ли, че все още можеш да му се изплъзнеш?

— Скоро ще разберем. Съвсем скоро при това.

Подвикнах на конете и пак изплюях с юздите. Когато стигнахме билото, в лицата ни лъхна лден вятър. Тръгнахме по хребета, а сянката на една канара от лявата ни страна затъмни небето. Когато излязохме от нея, небето остана тъмно, а фини кристалчета сняг ни зажилиха по лицата и ръцете.

След малко отново се спускахме надолу и снеговалежът прerasна в заслепяваща виелица. Вятърът пищеше в ушите ни, а каруцата скърцаше и се олюяваше. Стараех се да я държа изправена. Навсякъде около нас вече имаше преспи и пътят беше побелял. Дъхът ни излизаше на облачета, а по скалите и дърветата проблясваше лед.

Движение и временно объркане на сетивата. Само това ни трябваше...

Препускахме напред, а вятърът ни брулеши, хапеше, крещеше ни. Преспите започнаха да покриват пътя.

Взехме един завой и се измъкнахме от бурята. Светът все още беше като залят с глазура и от време на време се мяркаше по някоя снежинка, но слънцето се бе изтръгнало от облаците и сипеше лъчите си върху земята, а ние за пореден път се спускахме надолу...

... Минахме през падналата мъгла и излязохме на голо, каменисто плато, по което нямаше сняг...

... Свихме надясно и отново си върнахме слънцето, после закриволичихме през долина, разположена между високи, безизразни стени от синьосив камък...

... А далече вдясно, черният път продължаваше да ни придружава.

Заляха ни вълни горещина и от почвата се заиздига пара. Сред врящите локвички, които изпълваха кратерите, се пухаха мехури и добавяха изпаренията си към влажния въздух. Земята беше осеняна с мазни петна като пръснати с шепа стари, бронзови монети.

Конете препускаха, вече полупобеснели, а на пътя ни започнаха да бликат малки гейзери. Край нас изригваха горещи струи вода и се разливаха във вдигащи пара, мазни ручеи. Небето имаше цвят на мед, а слънцето приличаше на печена ябълка. Вятърът беше запъхтяно куче с лош дъх.

Земята потреперваше, далече от лявата ни страна някаква планина бе проточила върха си към облаците и плюеше огън по тях. От време на време ни оглушаваше пукащ тъпанчетата тръсък и ударните вълни бълскаха по телата ни. Каруцата се олюляваше и вибрираше.

Земята продължаваше да трепери, а ветровете налиха с почти ураганна сила, докато бързахме към редица черновърхи хълмове. Излязохме от каквото бе останало от пътя, когато той зави в друга посока и продължихме, с друсане и подскачане, през самата равнина. Хълмовете все повече приближаваха, очертанията им танцуваха в развиднелия се въздух.

Обърнах се, когато усетих ръката на Ганелон върху рамото си. Той викаше нещо, но не можех да го чуя. Тогава ми показа назад и аз проследих жеста му. Не видях нищо друго освен онова, което бях очаквал. Вятърът беше бурен и носеше прах, отломки, пепел. Вдигнах рамене и пак насочих вниманието си към хълмовете.

В подножието на най-близкия хълм се появи по-тъмно място. Обърнах конете натам.

То растеше пред нас, докато теренът отново се спускаше — вход на огромна пещера, прикрит от завеса непрестанно свличащи се прах и малки камъчета.

Изплющях с камшика във въздуха, прелетяхме последните петшестстотин метра и се втурнахме вътре.

Веднага започнах да успокоявам конете и ги оставил да преминат в тръс.

Продължавахме да се спускаме надолу, завихме зад един ъгъл и се озовахме в широка сводеста зала. От дупки високо горе струеше светлина, висяха сталактити и капеха в потръпващи зеленикави локвички. Земята и тук трепереше, а слухът ми изглежда се възвръщаше, защото видях как едър сталагмит се прекърши и чух слабото издрънчаване от падането му.

Минахме над дълбока, черна бездна по мост, който трябва да е бил от варовик, защото се разпадна след нас и изчезна.

Отгоре ни се сипеха дребни камъчета, а понякога се срутваше и по-едро парче скала. По ъглите и в пукнатините просветваха петна от зелени и червени лишиei, забелязваха се разноцветни рудни жили. Големи кристали и плоски цветя от блед камък допринасяха за влажната, странна красота на това място. Минавахме през зали, подобни на наниз от мехурчета и следвахме разпенените струи на буен поток, докато не изчезна в дълбока черна дупка.

Една дълга, извита галерия отново ни поведе нагоре и до мен долетя слабия и ехтящ глас на Ганелон:

— Струва ми се, че мярнах някаква движеща се точка... може да е била ездач... на върха на планината... само за миг... докато бяхме отвън.

Прекосявахме малко по-светла зала.

— Ако е бил Бенедикт, няма да му е лесно да ни последва — извиках аз и се чу тътен, когато нови струи камъчета се посипаха зад нас.

Продължавахме напред и нагоре, докато накрая в далечината започна да се очертава изход, през който прозираха късчета ясно синьо небе. Тракането на копитата и шумът от колелата на каруцата взеха да възвръщат нормалното си звучене, придружено от долитащото до нас echo. Трусовете престанаха, над главите ни взеха да се стрелкат малки птички, а светлината се усили и стана почти ярка.

Нова извивка на пътя и отпред се показва изходът — широк, нисък отвор към деня. Трябаше да наведем глави, като минавахме под назъбения му горен край.

Каруцата се друсна през изпъкнал ръб от обрасла с мъх скала и се озовахме върху покрития с чакъл път, който се проточваше като окосена просека по хълма, провираше се между гигантските дървета и изчезваше между тях, долу, в ниското. Подканих с викове конете да продължат напред.

— Много са уморени вече — отбеляза Ганелон.

— Знам. Скоро ще трябва да си починат, по един или по друг начин.

Чакълът хрущеше под колелата ни. Откъм дърветата се носеше приятен аромат.

— Забеляза ли го? Ей там, в далечината, вдясно?

— Какво... — започнах аз, като извърнах глава, след което завърших: — Оо!

Проклетият черен път продължаваше да ни съпътства, на около километър разстояние.

— През колко ли Сенки минава? — измърморих.

— Както изглежда, през всички — подхвърли Ганелон.

Бавно поклатих глава.

— Надявам се да не е така.

Спускахме се по склона под синьо небе и златно слънце, което се движеше на запад по нормалния начин.

— Почти се страхувах да изляза от пещерата — заговори след малко Ганелон. — Не знаех какво ще има от тази страна.

— Конете нямаше да издържат още дълго. Трябваше да намаля темпото. Ако действително сме видели Бенедикт, неговият кон вероятно е бил още по-уморен. Той го пришпорваше яростно. И след това се е сблъскал с всичко онова... сигурно се е отказал.

— Може да е свикнал — предположи Ганелон, докато с хрущене взимахме един десен завой и пещерата се изгуби от поглед.

— Винаги съществува такава възможност — рекох отсъстващо, като си мислех пак за Дара и се питах какво ли прави в този момент.

Пътят ни равномерно се спускаше надолу и от време на време правех по някоя лека промяна. Постепенно завивахме все по-надясно и аз изругах, когато осъзнах, че се приближаваме към черния път.

— Да го вземат дяволите! Настойчив е като застрахователен агент! — възкликах и усетих как гневът ми прераства в нещо като омраза. — Когато му дойде времето, смятам да унищожа това чудо!

Ганелон си замълча. Той надигна шишето с водата и дълго пи. После ми го подаде и аз направих същото.

След известно време се добрахме до равен терен и пътят продължи да се извива при всеки най-дребен повод. Това позволяваше на конете да забавят ход и щеше да попречи на евентуално преследващ ни ездач.

Около час по-късно започнах да се успокоявам и спряхме да похапнем. Тъкмо бяхме свършили, когато Ганелон — който не сваляше поглед от хълма — се изправи и засенчи очи.

— Не — скочих и аз на крака. — Отказвам да повярвам.

От изхода на пещерата бе изскочил самотен ездач. Видях го как спря за миг, а после продължи надолу по следите ни.

— Какво ще правим сега? — попита Ганелон.

— Давай да си съберем нещата и пак да потегляме. Можем поне още малко да отложим неизбежното. Необходимо ми е време да помисля.

Качихме се отново на каруцата и продължихме без да бързаме напред, макар че умът ми препускаше с всичка сила. Трябваше да има някакъв начин да го спра. За предпочитане, без да го убивам.

Но не можех да измисля нищо.

Ако се изключеше черният път, който пак ни съпровождаше съвсем отблизо, ние се придвижвахме в един чудесен следобед през прекрасно място. Срамота беше да развалим всичко с проливане на кръв, особено ако тя се окажеше моята собствена. Дори като знаех, че може да държи меча само с лявата ръка, пак се страхувах да се изправя срещу него. Ганелон нямаше да ми бъде от полза. Бенедикт едва ли щеше и да го забележи.

Направих лека промяна, когато взехме следващия завой. Мигове по-късно до ноздрите ми достигна слаба миризма на пушек. Лекичко промених отново сянката.

— Бързо се приближава! — съобщи Ганелон. — Току-що видях... Там има пушек! Пламъци! Горски пожар!

Засмях се и погледнах назад. Половината склон на хълма бе погълнат от пушека и оранжевите пламъци препускаха през зеленото, като пукането им едва сега долетя до ушите ми. По собствено усмотрение, конете ускориха ход.

— Коруин! Ти ли...?

— Да! Ако склонът беше по-стръмен и нямаше дървета, щях да опитам с лавина.

Небето моментално се изпълни с птици. Все повече се приближавахме до черния път. Огнедишащ змей вирна глава и изцвили. По муцунаата му имаше пяна. Той се опита да побегне, после се изправи на задни крака и размаха предните във въздуха. Звездин зацвили изплашено и се затегли надясно. Дръпнах силно юздите, възстанових контрола си и реших да ги пусна малко да потичат.

— Той пак е по петите ни! — извика Ганелон.

Изругах и се впуснахме в галоп. След известно време пътят ни тръгна успоредно на черната ивица. Препускахме по прав участък и хвърления назад поглед ми разкри, че целият хълм гореше, а пътят се спускаше като грозен белег през средата му. И тогава видях ездача. Той почти бе преполовил склона и се движеше напред като на дерби в Кентъки. Боже! Що за кон беше това! Взех да се питам коя ли Сянка го бе родила.

Задърпах юздите, отначало леко, после все по-силно, докато накрая започнахме да забавяме ход. Намирахме се само на стотина метра от черния път и бях забелязал, че недалеч напред имаше едно място, където разстоянието намаляваше почти до десет метра. Успях да накарам конете да спрат, когато стигнахме дотам и те останаха на място разтреперани. Подадох юздите на Ганелон, измъкнах Грейсуондир и слязох от каруцата.

Защо пък не? Мястото беше хубаво, открито, равно и може би онази черна, опустошена ивица земя, в пълен контраст с цветовете на живота и растежа непосредствено до нея, събуждаше някакъв патологичен инстинкт в мен.

— Какво ще правим сега? — попита Ганелон.

— Не можем да се отървем от него и ако мине през огъня, ще ни настигне до няколко минути. Няма смисъл да бягаме повече. Ще го посрещна тук.

Ганелон нави юздите около единия стърчащ край на каруцата и поsegна към меча си.

— Не — спрях го аз. — Не можеш да повлияеш на изхода от битката по никакъв начин. Слушай какво искам от теб: закарай каруцата по-нататък по пътя и чакай там с нея. Ако всичко се развие както аз го искам, ще продължим напред. Ако ли не, веднага се предай

на Бенедикт. Той преследва мен, а и ще бъде единственият, който ще може да те отведе обратно в Avalon. Ще го направи, сигурен съм. Поне ще се върнеш в родината си по този начин.

Ганелон се поколеба.

— Действай — подканих го. — Направи, каквото ти казах.

Той погледна надолу към земята. Разви юздите. Вдигна очи към мен.

— Успех — пожела ми накрая и подкара конете напред.

Отдалечих се от пътя, заех позиция пред една малка групичка млади дръвчета и зачаках. С Грейсуондир в ръка погледнах веднъж към черния път, после вперих очи в далечината.

Не след дълго конникът се появи отсреща, близо до линията на огъня, обграден отвсякъде от пламъци, дим и падащи горящи клони. Нямаше съмнение, че е Бенедикт — със завързана върху част от лицето му кърпа, вдигнал остатъка от дясната си ръка да предпазва очите си, приближаваше като някакъв призрачен беглец от ада. Той се хвърли през дъжд от искри и пепел, излезе на открито и препусна надолу по пътя.

Скоро можех да чуя тропота от копитата на коня му. По-изискано щеше да бъде, ако приберях меча в ножницата, докато го чаках. Но се опасявах, че ако го направя, няма да имам възможност да го извадя отново.

Взех да се питам как ли ще държи меча си Бенедикт и какъв вид ще е той. Прав? Извит? Дълъг? Къс? Той можеше да ги използва всичките с еднаква лекота. Беше ме учи да се бия...

Сигурно щеше да е не само изискано, но и разумно да прибера Грейсуондир. Той можеше да поиска първо да поговорим... а по този начин аз си търсех белята. Но докато звукът от копитата се приближаваше, осъзнах, че ме е страх да го направя.

Изтрих още веднъж дланта си, преди Бенедикт да е изникнал пред мен. Той бе забавил на завоя и вероятно ме видя в същия миг, в който го видях и аз. Яздеше право срещу мен, все по-бавно. Но не приличаше на човек, който има намерение да спре.

Усещането беше почти мистично. Не знам как иначе да го опиша. Съзнанието ми надбяга времето, докато той се приближаваше и аз се чувствах като че ли разполагам с цяла вечност да наблюдавам този мъж, който ми беше брат. Дрехите му бяха мръсни, лицето — черно,

осакатената му дясна ръка — вдигната. Огромният звяр, който яздеше, беше черен на червени петна, с буйни червени грива и опашка. Ала наистина беше кон, очите му се въртяха, по муцуната му бе избила пяна, а дишането му бе такова, че сърцето да те заболи. Тогава забелязах, че Бенедикт носи меча си окачен на гърба и горната част стърчеше над дясното му рамо. Забавяйки ход, без да откъсва очи от мен, той изостави пътя, дръпна веднъж юздата и я пусна, като продължи да насочва коня с колене. Лявата му ръка замахна над главата му в жест, наподобяващ поздрав и сграбчи дръжката на меча. Той изскочи от ножницата без никакъв звук, описа красива дъга и зае позиция за съмъртоносен удар. Приличаше на самотно крило от тъмна стомана с острие, което блестеше като огледална нишка. В този момент Бенедикт беше толкова величествен, че почти ме разчува. И преди бях виждал този дълъг меч, закривен като коса. Само че тогава се биехме заедно срещу общия враг, който бях почнал да смяtam за непобедим. Бенедикт бе доказал, че греша. Сега, като видях същото оръжие вдигнато срещу мен, завладя мя такова усещане за собствената ми уязвимост, каквото не бях изпитвал никога преди. Сякаш някакво було падна от света и аз внезапно проумях напълно понятието смърт.

Мигът отлетя. Отстъпих назад към горичката. Бях застанал там, за да използвам дърветата като предимство. Навлязох на три-четири метра сред тях и направих две крачки вляво. Конят се извъртя в последния възможен момент. Изпръхтя и изцвили, с разширени влажни ноздри. Зави, а изпод копитата му излетяха туфички мъх. Ръката на Бенедикт замахна с неуловима за окото скорост, като език на жаба, и острието на меча премина през една фиданка около десет сантиметра в диаметър. Дръвчето остана право за миг, после бавно се стовари на земята.

Той скочи от коня и се втурна към мен. Бях изbral горичката и по тази причина, да го накарам да се бие с мен на място, където дългият меч ще бъде възпрепятстван от клони и стволове.

Но той напредваше, размахваше оръжието почти нехайно и дърветата падаха около него, когато минаваше. Ex, само да не беше толкова дяволски изкусен. Само да не беше Бенедикт...

— Бенедикт — казах аз с нормален глас, — тя вече е голяма и може сама да взима решения.

Ала той с нищо не показа, че ме е чул. Просто продължи да се приближава, размахал този огромен меч на всички страни. Острието направо звънеше, като разсичаше въздуха, после глухо се врязваше в някое дърво, почти без да забавя движението си.

Вдигнах Грейсуондир и го насочих към гърдите му.

— Не се приближавай повече, Бенедикт. Не искам да се бия с теб.

Той наведе меча си за нападение и произнесе само една дума:

— Убиец!

Ръката му леко трепна и в същото време оръжието ми беше отбито силно встрани. Парирах неговия удар, Бенедикт с лекота се справи с атаката ми и отново настъпи към мен.

Този път дори не си направих труда да нападам. Просто отбих, отстъпих и се скрих зад едно дърво.

— Нищо не разбирам — извиках и наведох меча му, който мина през ствola и едва не ме намушка. — Не съм убивал никого напоследък. Още по-малко пък в Avalon.

Ново глухо врязване и едно дърво започна да пада към мен. Махнах се от пътя му, парирах и отстъпих.

— Убиец — повтори Бенедикт.

— Не разбирам за какво говориш.

— Лъжец!

Тогава се запънах и престанах да отстъпвам. По дяволите! Нямаше никакъв смисъл да умирам за нещо, което не бях извършил! Взех да нападам все по-бързо, като търсех незащитени места. Нямаше такива.

— Поне ми кажи! — извиках аз. — Моля те!

Но той изглежда бе приключил с приказките. Продължи да ме притиска и отново трябва да отстъпя. Все едно се биех с ледник. Убедих се, че съвсем е полудял, ала от това не ми стана по-леко. При всеки друг безумната ярост би довела до изгубване на известен контрол в боя. Но Бенедикт бе изковал рефлексите си през вековете и искрено вярваш, че дори премахването на мозъчната му кора не би накарало неговите движения да загубят съвършенството си.

Той методично ме караше да отстъпвам, аз криволичех между дърветата, Бенедикт ги отсичаше и продължаваше да напредва. Допуснах грешката да атакувам и едва успях да спра ответния му удар

на сантиметри от гърдите си. Преборих се с първата вълна на паниката, която ме заля, когато видях, че ме изтиква към края на горичката. Скоро щяхме да бъдем на открито и дърветата повече нямаше да го бавят.

Вниманието ми бе така съсредоточено върху него, че не разбрах какво се готови, докато то не стана.

Ганелон изскочи със силен вик отнякъде, метна се изтазад върху Бенедикт и прикова ръката с меча му към тялото.

Дори да бях искал, обаче, не получих възможност да го убия. Той беше прекалено бърз, а и Ганелон не познаваше силата му.

Бенедикт се извъртя надясно, като постави Ганелон помежду ни и в същото време замахна с остатъка от дясната си ръка и го удари в лявото слепоочие. После освободи лявата си ръка, хвана Ганелон за колана, вдигна го във въздуха и го запрати към мен. Докато аз отстъпвах встрани, той си взе отново меча от мястото, където беше паднал близо до краката му и отново ме нападна. Едва имах време да хвърля един поглед на Ганелон, който се бе свлякъл на купчина на около десет крачки зад гърба ми.

Парирах и възстанових отстъплението си. Беше ми останал само един номер и ме натъжи мисълта, че ако той не успее, Амбър ще бъде лишен от законния си монарх.

Не знам защо, но е по-трудно да се биеш срещу левак и това също беше пречка. Ала се налагаше да проведа малък експеримент. Трябваше да науча нещо, дори с цената на известен рисков.

Направих голяма крачка назад, като излязох за миг от обсега на Бенедикт, после се наведох напред и атакувах. Движенията ми бяха съвсем точно премерени и много бързи.

Неочакваният резултат, който сигурно поне отчасти се дължеше на късмет, беше, че пробих защитата му, макар да пропуснах целта. За миг Грейсуондир се стрелна напред и закачи лявото ухо на Бенедикт. Това леко го забави за няколко мига, но не достатъчно, за да има значение. От друга страна го накара да подсили защитата си. Продължих настоятелно атаката си, без какъвто и да е нов успех. Бях го резнал мъничко, но кръвта течеше от ухото му и пръскаше наоколо, по няколко капки на интервали. Това можеше да ми подейства дори разсейващо, ако си позволя да му обърна внимание.

Тогава направих онова, от което се страхувах, но се налагаше да пробвам. Оставил се леко разкрит, само за миг, като знаех, че той веднага ще нанесе удар, насочен към сърцето ми.

Бенедикт го направи и аз отбих в последния момент. Не ми се искаше да мисля колко близо бе стигнал този път.

После започнах отново да се защитавам и да отстъпвам към края на горичката. Като парирах и вървях назад, минах покрай мястото, където бе паднал Ганелон. Още петнайсетина крачки продължих да се бия в защита, безпомощно.

След което отново се разкрих.

Той се хвърли веднага, както бе направил и първия път и аз пак успях да го спра. Бенедикт започна още по-усилено да настъпва, като ме изтласкваше към края на черния път.

Там го удържах и взех да се измествам към мястото, което си бях избрали. Трябваше да устоя само още няколко мига, да го наглася...

Бяха много тежки мигове, но аз се биех яростно и се подготвях.

Тогава се разкрих отново по същия начин.

Знаех, че ще постъпи както и преди, десният ми крак бе в позиция малко зад левия и приклекнах, когато го направи. Отбих съвсем леко меча му настрани и скочих заднешком върху черния път, моментално протягайки докрай ръка напред, за да обезкуражава евентуален замах към главата ми.

Бенедикт реагира, както се бях надявал. Отби меча ми, пристъпи напред...

... и попадна върху мястото с черна трева, което бях прескочил.

В първия момент не посмях да погледна надолу. Просто продължих да се бия и дадох възможност на растенията да си свършат работата.

Необходими им бяха само няколко мига. При следващия си опит да направи крачка, Бенедикт осъзна, че нещо става. Видях как по лицето му първо се изписа изненада, после то отрази усилията му. Разбрах, че тревата го е хванала.

Съмнявах се, обаче, че ще успее да го задържи дълго, затова действах незабавно.

Заобиколих отдясно, извън обсега на оръжието му, прескохих тревата и се озовах пак от другата страна на черния път. Бенедикт направи опит да се обърне, но стръковете трева се бяха увили около

краката му чак до коленете. Той се олюя за миг, но възстанови равновесието си.

Придвижих се зад него, откъм дясната му страна. Един лесен удар и с Бенедикт беше свършено, но сега, естествено, нямаше никаква нужда да го нанасям.

Той извъртя ръка зад гърба си и обърна глава, насочил меча си към мен. Същевременно взе да освобождава левия си крак.

Но аз имитирах удар отляво и когато посегна да го отбие, ударих го с плоската част на Грейсуондир по врата.

Това го смая и успях да се приближа достатъчно, за да забия лявата си ръка в стомаха му. Бенедикт леко се сви, аз бълснах ръката му с меча и отново го ударих по врата, този път с юмрук, силно. Той падна в безсъзнание. Измъкнах меча от ръката му и го хвърлих встрани. Кръвта от лявото му ухо се стичаше надолу като някаква екзотична обица.

Оставил Грейсуондир, хванах Бенедикт под мишниците и го изтеглих навън от черния път. Тревата здравата се съпротивляваше, но с големи усилия успях да го освободя.

Ганелон вече се бе изправил на крака. Той се приближи с куцукане, застана до мен и загледа надолу към Бенедикт.

— Боже, какъв човек! — възклика Ганелон. — Какъв човек само! Какво ще правим с него?

Вдигнах Бенедикт на ръце и се изправих.

— Ще го отнеса до каруцата като начало — рекох. — Ще вземеш ли мечовете?

— Добре.

Тръгнах нагоре към пътя, а Бенедикт продължаваше да е в безсъзнание... което беше добре, защото не исках да го удрям отново, ако можех да го избягна. Поставих го до едно голямо дърво край пътя близо, до каруцата.

Прибрах мечовете в ножниците, когато Ганелон дойде и го изпратих да вземе от въжето, с което бяха прикрепени сандъците. Докато той се занимаваше с тях, претърсих Бенедикт и намерих онova, което ми трябваше.

После го завързах за дървото, а Ганелон доведе коня му. Привързахме и него към близкия храст, върху който окачих и меча на Бенедикт.

Накрая се качих върху капрата на каруцата, а Ганелон се настани до мен.

— Смяташ просто да го оставиш там ли? — попита той.

— Засега — отвърнах.

Потеглихме нагоре по пътя. Не се обърнах да погледна назад, но Ганелон го направи.

— Още не е помръднал — съобщи той. После добави: — Никога не ми се беше случвало някой просто така да ме вдигне и да ме хвърли. С една ръка при това.

— Ето защо ти казах да чакаш при каруцата, а не да се биеш с Бенедикт, ако ме победи.

— Какво ще стане с него сега?

— Ще се погрижа да го освободят. След малко.

— Значи да не се беспокоя?

Кимнах.

— Хубаво.

Изминахме още около три километра и аз спрях конете. Слязох от каруцата.

— Не се притеснявай, каквото и да се случи — обърнах се към Ганелон. — Сега ще потърся помощ за Бенедикт.

Отдалечих се от пътя, застанах в сенките и извадих картите, която бях намерил в Бенедикт. Прегледах ги, намерих Жерар и го извадих от колодата. Останалите прибрах обратно в облицованата с коприна и инкрустирана със слонова кост дървена кутийка, в която Бенедикт ги бе държал.

Задържах Фигурата на Жерар пред себе си и почнах да я гледам.

След малко картата стана по-топла, по-истинска, картината сякаш се раздвижи. Усетих действителното присъствие на Жерар. Той се намираше в Амбър. Движеше се по улици, която познавах. Много приличаше на мен, само че беше по-едър, по-набит. Видях, че все още носи брада.

Той спря и се опули.

— Коруин!

— Да, Жерар. Добре изглеждаш.

— Очите ти! Можеш ли да виждаш?

— Да, отново мога да виждам.

— Къде си?

— Ела при мен и ще ти покажа.

Погледът му се втвърди.

— Не съм сигурен, че мога да го направя, Коруин. Точно в момента съм много зает.

— Става въпрос за Бенедикт — обясних аз. — Ти си единственият, на който мога да се доверя, за да му помогне.

— Бенедикт ли? Той в беда ли е?

— Да.

— Тогава защо не ме помоли сам?

— Не е в състояние. Той е възпрепятстван.

— Защо? Как?

— Прекалено дълго и сложно е за обясняване точно сега. Повярвай ми, Бенедикт има нужда от твоята помощ и то веднага.

Жерар захапа долната си устна и част от брадата си.

— И ти не можеш да се оправиш сам?

— Абсолютно невъзможно ми е.

— А смяташ, че аз ще мога?

— Убеден съм.

Той разхлаби меча си в ножницата.

— Не ми се иска да мисля, че това е някакъв номер, Коруин.

— Уверявам те, че не е. При цялото време, с което разполагах за размисъл, щях да съчиня някоя по-убедителна история.

Жерар въздъхна. После кимна.

— Добре. Идвам при теб.

— Давай.

Той постоя неподвижен за миг, след това направи крачка напред.

Озова се до мен. Вдигна ръка и ме тупна по рамото. Усмихна се.

— Коруин, радвам се, че възвърна очите си.

Отклоних поглед.

— И аз се радвам.

— Кой е онзи в каруцата?

— Един приятел. Името му е Ганелон.

— Къде е Бенедикт? Какъв е проблемът?

Махнах с ръка.

— Ей там, назад — рекох. — На около три километра по пътя.

Завързан е за едно дърво. Конят му е вързан наблизо.

— Тогава защо си тук?

— Бягам.

— От какво?

— От Бенедикт. Аз съм този, който го завърза.

Жерар смръщи вежди.

— Нищо не разбирам...

Поклатих глава.

— Между нас се получи недоразумение. Той не ми даде да му обясня и започнахме да се бием. Ударих го, Бенедикт загуби съзнание и го завързах. Не смея да го освободя, защото пак ще се нахвърли върху мен. А не искам и да го оставя в това положение. Може да му се случи нещо лошо, преди да е успял да се освободи. Затова се обърнах към теб. Моля те, иди при него, развържи го и го изпрати до вкъщи.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Ще се махна колкото мога по-бързо оттук и ще се скрия сред Сенките. Ще направиш услуга и на двама ни, ако го убедиш да не прави опит пак да хуква след мен. Не искам да ми се налага да се бия с него за втори път.

— Разбирам. А сега ще ми кажеш ли какво стана?

— Не ми е съвсем ясно. Той ме нарече убиец. Давам ти честната си дума, че не съм убил никого през цялото време, което прекарах в Авалон. Моля те, предай му думите ми. Нямам никакви причини да те лъжа и ти се кълна, че говоря самата истина. Освен това е възможно да се е разстроил и от още нещо. Ако го спомене, кажи му, че може да вярва на обяснението на Дара.

— И какво е това още нещо?

— Ще разбереш, в случай че го спомене. Ако не, все едно нищо не съм казал.

— Значи, да пита Дара?

— Да.

— Добре, ще изпълня молбата ти. Сега ще ми кажеш ли как успя да избягаш от Амбър?

Усмихнах се.

— Просто празно любопитство? Или смяташ, че един ден може да ти се наложи и сам да се възползваш от маршрута?

Жерар се засмя.

— Информацията ми се вижда полезна.

— Съжалявам, скъпи братко, че светът още не е готов да я узнае. Ако имах намерение да разкрия тайната на някого, това щеше да бъдеш ти... но и без това не би могъл да се възползваш от нея, а на мен може да ми послужи и в бъдеще.

— С други думи, имаш си свой собствен начин за влизане и излизане от Амбър. Какво си намислил, Коруин?

— А ти как смяташ?

— Отговорът е очевиден. Но аз изпитвам смесени чувства.

— Имаш ли нещо против да ги споделиш с мен?

Той махна с ръка по посока на онзи отрязък от черния път, който се виждаше от мястото ни.

— Онова нещо. То вече стига до подножието на Колвир. Всякакви чудовища изскачат от него и нападат Амбър. Ние се защитаваме и винаги побеждаваме. Но атаките стават все по-мощни и по-чести. Сега моментът не е подходящ за хода ти, Коруин.

— Или е направо съвършен.

— Може би за теб, но не непременно и за Амбър.

— Как се справя Ерик с положението?

— Задоволително. Както ти казах, все ние побеждаваме.

— Нямам предвид нападенията. Говоря за проблема като цяло — за причините.

— Аз самият пътувах доста покрай черния път и го проследих на голямо разстояние.

— И?

— Не успях да измина цялата му дължина. Нали знаеш как Сенките стават все по-трудно управляеми и странни, колкото повече се отдалечаваш от Амбър?

— Да.

— ... Докато и самото ти съзнание започне да се изкривява и да се стреми към лудостта?

— Да.

— ... И някъде отвъд всичко това лежи Царството на хаоса. Пътят е навсякъде, Коруин. Убеден съм, че пресича цялото разстояние.

— Значи е точно така, както се опасявах.

— Поради това, независимо дали ти симпатизирам или не, ми се иска да се откажеш от плановете си за момента. Сигурността на Амбър трябва да се поставя над всичко.

— Ясно. В такъв случай сега няма какво повече да си кажем.

— А твоите планове?

— Тъй като не знаеш какви са, безсмислено е да ти обяснявам, че са непроменени. Но е така.

— Не знам дали да ти пожелая успех, ала ти желая щастие. Радвам се, че си върна зрението. — Той ми стисна ръката. — Трябва вече да отивам при Бенедикт. Да разбирам ли, че не е зле наранен?

— Поне не от мен. Аз само го ударих няколко пъти. Не забравяй да му предадеш думите ми.

— Няма да забравя.

— И го отведи в Авалон.

— Ще се опитам.

— Е, довиждане засега, Жерар.

— Довиждане, Коруин.

После той се обърна и тръгна обратно по пътя. Наблюдавах го, докато се изгуби от поглед и едва тогава се върнах при каруцата. Прибрах неговата Фигура на мястото ѝ в колодата и продължих пътуването си към Антверпен.

VIII

Стоях на върха на хълма и гледах надолу към къщата. Наоколо имаше доста храсталаци, затова не се опасявах, че някой ще ме забележи.

Всъщност дори не знаех какво очаквах да видя. Обгорели останки или паркирана кола отпред? Въоръжени пазачи или избито семейство сред мебелите от секвоя във вътрешния двор?

Покривът определено се нуждаеше от известно потягане, а моравата отдавна се бе върнала в своето естествено състояние, но иначе с изненада установих, че всички прозорци са здрави, с изключение на един отзад.

Да не би пък някой умишлено да поддържаше този запуснат вид, почудих се аз, после си постлах якето на земята и седнах отгоре. Запалих цигара. Други близки къщи в околността нямаше.

За диамантите получих почти седемстотин хиляди долара. Сделката я уредих за не повече от десетина дена. От Антверпен заминахме за Брюксел, където прекарахме няколко нощи в един клуб на Рю де Шар-е-Пен, докато човека, който ми трябваше успее да ни открие.

Замисълът ми доста озадачи Артър. Слаб и белокос, с добре поддържани мустаци, бившият летец от кралските военновъздушни сили и възпитаник на Оксфорд почна да клати глава още след първите две минути и непрекъснато ме прекъсваше с въпроси относно доставката. Макар и да не можеше да се сравнява със сър Базил Захаров, той също не позволяваше клиентите му да плещят врели-некипели и особено внимаваше да не стане някой фал непосредствено след получаването на пратката. Приемаше го като личен упрек, затова го имах за много по-надежден от останалите. В случая най-го притесняваха плановете ми за уреждане на транспорта, понеже му се струваше, че всъщност нямам никакви.

По принцип за такива неща се иска сертификат на крайния потребител. Това общо взето е документ, потвърждаващ, че държавата

Х наистина е заявила въпросното въоръжение. Чрез този сертификат се получава разрешително за износ от страната производител на оръжията. Така поне привидно нещата изглеждат честни и почтени, макар че пратката може да се преориентира към друга държава още щом прекоси границата на страната износител. Обикновено за подобни цели се използват платените услуги на служител от посолството на държавата Х — за предпочитане човек с роднини или приятели в министерството на от branата на своята държава. Тарифите са изключително високи, но Артър ги знаеше всичките.

— Добре де — повтаряше той. — А с транспорта какво ще стане? Как ще прекараш доставката докъдето ти трябва?

— Това е мой проблем — рекох. — Остави го на мене.

Ала Артър продължаваше да клати недоверчиво глава.

— Не става така, полковник — каза той. (Викаше ми полковник още отначало, когато се запознахме преди дванайсетина години. Не знам защо.) — Нищо няма да излезе. Искаш да си спестиш малко пари, а току-виж си загубил цялата пратка, че и други неприятности могат да ти се струпат на главата. Остави на мене да се погрижа. Ще го направя чрез една от новите африкански държави...

— Не. От тебе се иска само оръжието.

Докато разговаряхме червенобрadiят Ганелон просто си седеше до нас и пиеше бира с присъщия си злодейски вид, като кимаше на всяка моя дума. Понеже не знаеше английски, той нямаше ни най-малка представа за хода на преговорите. Пък и не го интересуваше. Все пак внимаваше да се придържа към инструкциите ми, затова от време на време ме заговаряше на тарийски и ние обменяхме по някой лаф на тоя език. Пълна идиотщина. Бедният Артър много си падаше по чужди езици, пък и му се щеше да научи направлението на стоката. Направо го усещах как се напътва да разгадае езика, на който си говорехме. Накрая вече клатеше глава с разбиране, сякаш всичко му се беше изяснило.

По едно време той изпъна шия и рече:

— От вестниците знам, че хората му могат да си позволят застраховката.

За мене това беше равностойно на съгласие, но реших да упорствам.

— Не — рекох. — Веднага щом получа автоматичните пушки, те просто ще изчезнат от лицето на Земята.

— Добре звучи — каза той. — Особено като се има предвид, че дори още не знам откъде ще ги вземем.

— Все едно.

— Прекалената самоувереност е вредна — отвърна Артър, после сви рамене. — Както и да е. Това си е твой проблем.

А като му споменах и за амунициите, той явно окончателно се убеди в моята лудост. Дълго седя мълчаливо, без даже да поклаща глава. Едва след десет минути успях да го накарам да прегледа спецификациите. Той пак почна да кима и да си мърмори за сребърни куршуми и инертни взривни вещества.

Във всеки случай парите в брой се оказаха решаващия аргумент в полза на моята идея. Според Артър с пушките и камионите нямало да има никакви проблеми, но уговарянето на военно предприятие да произведе необходимите амуниции щяло да излезе доста скъпо. Той даже се съмняваше дали би могъл да намери такова предприятие. Казах му, че цената няма значение и Артър сякаш се притесни още повече. Щом съм можел да си го позволя, защо тогава не опитаме със сертификат на крайния потребител...

— Не — рекох. — Ще го направим по моя начин.

Той въздъхна тежко и си подръпна крайчета на мустака. После кимна. Приемаше условията ми.

Съгласието му, естествено, ми струваше майка си и баща си. Артър очевидно беше сметнал, че след като във всяко друго отношение съм съвсем нормален, значи не може да бъда луд, а по-скоро съм замесен в някоя гигантска далавера. Навярно изгаряше от любопитство какво точно става, но благоразумието му подсказваше да не си навира носа в съмнителни начинания, затова в крайна сметка се примири с предоставената му възможност да не се свързва твърде открито с такива деяния. Задачата му беше веднага щом открие подходящия производител на боеприпаси — швейцарски, както по-късно се оказа — да ме свърже директно с тези хора, а той самият да прибере парите и да излезе от играта.

Двамата с Ганелон отпътувахме за Швейцария с фалшиви паспорти. Неговият беше германски, а моят португалски. Лично аз не давах пет пари каква ще ми е новата самоличност, стига документите

да са първокласна изработка, ала за Ганелон реших, че е най-добре да научи немски след като така или иначе трябваше да усвоява нов език, понеже в Швейцария винаги бъкаше от германски туристи. Той се справи доста бързо. Предупредих го да отговаря, че е израсъл във Финландия, в случай че някой истински германец или местен жител почнеше да му задава нахални въпроси.

В Швейцария останахме три седмици, тъй като исках да съм напълно убеден в качеството на поръчаните боеприпаси. Както и предполагах, в тази сянка персоналът беше доста муден. На тоя етап, обаче, стигаше и това да се придържат към желаната от мен комбинация, която, естествено, включваше предимно сребро. Не знам, може и да съм бил прекалено недоверчив, но си мислех, че по отношение на Амбър някои неща се вършат най-добре с този метал, пък и можех да си го позволя. Като не броим златото, нима за принцовете има по-подходящ куршум от сребърния? Ако стигнеш дотам да застрелям Ерик, изобщо не възнамерявах да уронвам престижа му с нещо по-долнопробно. Нали така, братя мои?

После оставил Ганелон да се оправя сам известно време, понеже той съвсем като по Станиславски се беше вживял напълно в ролята си на турист. Изпратих го за Италия с фотоапарат на шията и прощален блясък в очите, а аз се върнах в Щатите.

Да, върнах се. В тази съборетина в подножието на хълма под мен бях живял почти десет години. Именно към нея пътувах, когато стана онази катастрофа, който доведе до всичко останало.

Смучех цигарата и гледах замислено къщата. По мое време тя беше в далеч по-добро състояние, защото се стараех да я поддържам. Бях я изплатил напълно: шест стани с гараж за две коли и около трийсет декара имот. На практика целият склон беше мой. Живеех сам и ми харесваше. Прекарвах почти всичкото си време в кабинета или работилницата. Питах се дали дърворезбата на Мори още виси в кабинета. Наричаше се „Лице в лице“ и представляваше двама воини в смъртна хватка. Нямаше да е зле да си я взема обратно, но се съмнявах, че още ме чака. Вероятно всичко, което не беше откраднато, щеше да е отишло за покриване на просрочените данъци. Предполагах, че такава е практиката в щата Ню Йорк. Дори се изненадах, че къщата ми се виждаше празна, без нови обитатели. Исках да съм сигурен, затова

продължавах да наблюдавам. А и не бързах заникъде. В момента нямах друга работа.

Бях се свързал с Жерар малко след пристигането си в Белгия. Засега не смятах да правя опити за разговор с Бенедикт. Боях се, че той веднага ще ме нападне.

Жерар ме изгледа внимателно. Доколкото виждах, беше сам, някъде на открито извън града.

— Коруин? — предположи той.

— Да. Какво стана с Бенедикт?

— Намерих го точно както ти ми описа и го освободих. Беше готов веднага да хукне подир тебе, но успях да го убедя, че отдавна не съм те виждал. Ти нали каза, че си го оставил в безсъзнание, затова реших, че това е най-разумната политика. Пък и конят му беше много уморен. Върнахме се заедно в Avalon и останах с него за погребенията, после потърсих кон и сега съм на път към Амбър.

— Погребения ли? Какви погребения?

Физиономията му пак придоби познатия лукав израз.

— Наистина ли не знаеш? — попита той.

— Щях ли иначе да те питам, по дяволите!

— На слугите му. Били убити. Според него от тебе.

— Глупости — рекох. — Абсолютни глупости. За какво ми е да убивам слугите му? Не мога да разбера как...

— Малко след като се приbral, той отишъл да ги търси, понеже никой не го посрещнал. После ги видял убити, а от теб и приятеля ти нямало и следа.

— Разбирам — казах. — Къде е открил труповете?

— Погребани, но плитко, в горичката зад градината откъм гърба на къщата.

Така, така... По-добре да не споменавам, че знаех за гроба.

— И защо според него съм го направил? — попитах.

— И той не знае, Коруин. В момента е много объркан. Чуди се защо не си го убил, когато си могъл да го сториш, и защо е трявало да ме викаш, след като си имал възможността спокойно да го зарежеш.

— Чак сега разбирам защо той непрекъснато ме наричаше убиец, докато се биехме, но все пак... А ти каза ли му за моето уверение, че не съм убивал никого?

— Да. Той отначало го отхвърли като голословно твърдение, но аз твърдях, че си звучал искрено, пък и самият ти си бил доста изненадан. Впечатлението ми е, че е притеснен от настоятелността ти. Няколко пъти ме пита дали ти вярвам.

— А ти вярваш ли ми?

Жерар сведе поглед.

— Дявол да го вземе, Коруин! Откъде да знам на какво да вярвам! Не знам нищо за цялата тази история. От толкова време не сме се виждали... — Той вдигна очи към мен и добави: — А има и друго.

— Какво?

— Защо ми се обади да му помогна? Защо точно на мен? Можеше да потърсиш всеки друг.

— Шегуваш ли се? — рекох.

— Напротив. Искам отговор.

— Добре тогава. Ти си единственият, на когото имам доверие.

— Само затова ли?

— Не. Идеята е, че Бенедикт не желае в Амбър да знаят неговото местонахождение, а доколкото ми е известно само ти и Джулиан сте наясно с координатите му. Джулиан не ми вдъхва доверие, оставаш ти.

— А ти откъде знаеш за мен и Джулиан?

— Дара ми каза. Преди известно време Бенедикт ви помогнал, когато сте били загазили на оня черен път и ви прибрали у тях да се посъзвземете.

— Дара ли? Коя е тази Дара?

— Сираче. Навремето родителите ѝ работели при Бенедикт — рекох. — Била е там, когато ти и Джулиан сте пристигнали.

— На която ти изпрати гривна. Сещам се. Веднъж я спомена пред мене на пътя. Тъкмо ме беше повикал.

— Именно. Какво те притеснява?

— Нищо. Сетих се коя е, но не я помня добре. Я ми кажи, че защо си тръгнал така внезапно? Съгласи се, че постъпката ти е била като на гузен човек.

— Така е — отвърнах. — Но не съм убивал никого. Отидох до Avalon да взема нещо, което ми трябваше, взех го и изчезнах. Нали видя оная каруца и забеляза, че не беше празна. Измъкнах се преди завръщането на Бенедикт, за да не се налага да му давам обяснения. Не

мислиш ли, че ако исках да избягам, нямаше да тръгна с каруца, а щях да се метна на кон? Логично е, нали?

— Какво имаше в каруцата?

— Не питай — рекох. — Не ми се щеше да го казвам на Бенедикт, няма да го чуеш и ти. Е, той ако иска, може да го научи, ала нека първо се потруди малко. Пък и не е голяма тайна. По-важното е, че съм ходил за нещо и съм го получил. Нещо, което в Авалон не е имало кой знае каква стойност, но на друго място може да се окаже доста полезно. Това стига ли?

— Да — отвърна Жерар. — Звучи правдоподобно.

— Тогава отговори на моя въпрос. Смяташ ли, че аз съм ги убил?

— Не — рече той. — Вярвам ти.

— А Бенедикт? Какво мисли той?

— Знам, че преди първо да е говорил с теб, няма да те нападне отново. Вече не е толкова убеден, сигурен съм.

— Добре. И това е нещо. Благодаря ти, Жерар. Довиждане засега, трябва да тръгвам — казах аз и понечих да прекъсна връзката.

— Почакай, Коруин! Момент!

— Какво има?

— Как се оправи с черния път? Помниш ли как разруши един участък от него, точно на мястото, където го прекоси? Как го направи?

— С Лабиринта — отвърнах. — Ако имаш подобни проблеми, винаги използвай Лабиринта. Нали знаеш как понякога се налага да го задържаш в съзнанието си, когато сенките почнат да ти бягат и нещата тръгнат да се изпълзват от контрол?

— Да. Опитвал съм, но не е излизало нищо. Само ме е боляла главата. На сенките изобщо не им действа.

— И да, и не — рекох. — Разбирам какво е ставало. Просто не си опитвал достатъчно твърдо. Аз, например, приложих Лабиринта с такава сила, че главата ми щеше да се пръсне. От болка почти ослепях и вече мислех, че ще умра, когато пътният участък почна да се разпада. Преживяването не беше никак приятно, но поне свърши работа.

— Ще го запомня — обеща Жерар. — Смяташ ли да говориш с Бенедикт?

— Не — отвърнах. — Нямам какво повече да му кажа. Нека се успокой малко, че иначе пак ще почне отначало. Предпочитам първият ход да е негов, защото не желая да се бием отново. Сега, като

приключим разговора, ще се скрия за доста дълго време и ще отказвам всякакъв опит за контакт.

— Ами Амбър, Коруин? Какво ще стане с Амбър.

Помълчах със сведен надолу поглед, после казах:

— Само гледай да не ми се изпрачиш на пътя като се върна, Жерар. Няма да има място за съперничество, уверявам те.

— Коруин... Почакай. Помисли преди това, моля те. Не нападай Амбър. Ще събъркаш.

— Съжалявам, Жерар. Мисля по този въпрос вече цели пет години, и то повече от всички вас, взети заедно.

— В такъв случай и аз съжалявам.

— Време е да вървя.

Той кимна.

— Довиждане, Коруин.

— Довиждане, Жерар.

Изчаках още няколко часа, докато слънцето се скри зад хълма, а къщата потъна в полумрака на настъпващия здрач, загасих последната цигара и изтупах якето, облякох го и се изправих. Зад мръсните прозорци не се виждаха никакви признания на живот, зад счупения — също. Тръгнах бавно надолу по хълма.

Жилището на Флора в Уестчестър беше продадено още преди няколко години, но това не ме изненадваше. Бях го установил от чисто любопитство, понеже така и така се намирах в града. Даже веднъж минах с кола оттам. Тя наистина нямаше никакви основания да остава повече на сянката Земя. Последния път, когато я видях, Флора се радваше на почести в Амбър, след успешното приключване на продължителната ѝ задача. Досадна история. През цялото време съм се намирал толкова близо до нея, а изобщо не съм усещал присъствието ѝ.

Мислех да се свържа и с Рандъм, но се отказах. Единствената ми полза от него щеше да е информация за текущото положение в Амбър. От такова нещо безспорно имах нужда, но в момента не то беше най-важното. Бях почти сигурен, че мога да му вярвам. Все пак в миналото ми беше правил известни услуги, макар и не от алtruизъм, ала поне се стараеше човекът. От друга страна, оттогава бяха минали пет години и почти нищо вече не беше същото. Рандъм отново се ползваше с благосклонността на Амбър, а и се бе оженил. Нищо чудно да му се

искаше да се издигне още малко. Не знаех. Но като прецених евентуалните плюсове и минуси, реших засега да изчакам и да опитам да се срещна с него при следващото ми идване в града.

Удържах на думите си, че ще отказвам контактите, а през първите две седмици на сянката Земя ме търсеха почти ежедневно. Слава Богу, следващите няколко седмици ги прекарах на спокойствие без да ме беспокоят. От къде на къде ще позволявам на всеки да се рови току-така в мозъка ми? Не, братя мои. Благодаря.

Приближих се откъм задната страна на къщата, промъкнах се до прозореца и го забърсах с лакът. Наблюдавах я от три дни и не вярвах вътре да има някой, ала знае ли човек...

Надзърнах през стъклото.

Цареше абсолютен безпорядък, разбира се, и много от нещата ми ги нямаше, но други още си стояха. Пристъпих към вратата и опитах да я отворя. Беше заключена. Усмихнах се доволно и отидох във вътрешния двор. Девет тухли навътре и четири нагоре. Ключът си беше там. Взех го и тръгнах обратно, като в движение го изтрих в якето си. Отключих и влязох.

Дебел слой прах покриваше всичко, ала тук-там се забелязваха следи от чуждо присъствие. Виждаха се чаши от кафе, опаковки от сандвичи и дори вкаменени останки от хамбургер, изхвърлени в огнището. През комина бяха нахлували доста стихии, откакто ме нямаше. Пресегнах се и затворих димоотвода.

След малко установих, че бравата на предната врата е строшена, затова някой просто я беше заковал. Неприличен надпис красеше едната стена в преддверието. Влязох в кухнята. Пълен хаос. Всичко, което не беше откраднато, се търкаляше по пода. Печката и хладилникът бяха изчезнали, даже се забелязваше как са ги мъкнали към изхода. Отидох в работилницата. От нея буквално не беше останало нищо. Нищичко. На минаване покрай спалнята, обаче, с учудуване установих, че леглото ми си седи — все още неоправено — заедно с два доста скъпи стола. А кабинетът ми поднесе дори поголяма изненада. Върху просторното писалище се търкаляха какви ли не боклуци, но това си беше така открай време. Запалих цигара и седнах зад него. Вероятно не си бяха дали труд да го отмъкнат само заради тежестта му. Книгите ми също си стояха на лавиците. По принцип тях никой не ги краде, освен приятели.

Едва в този момент я видях...

Великолепната дърворезба на Йошитоши Мори продължаваше да си виси на старото място. Семпла и чиста творба, елегантна и въздействаща. Изобщо не бях допускал, че никой не би задигнал най-ценното ми притежание.

Чиста ли? Огледах я внимателно и прекарах пръст по ръбовете. Вярно, прекалено чиста беше. Прахът върху дървото беше несравнено по-малко, отколкото по другите предмети в къщата. Проверих за жички от взривно устройство, уверих се в липсата им и свалих дърворезбата от кутийката, на която висеше.

Интересно. Отзад би трявало да има по-светло петно, ала нямаше. Цветът на стената беше еднакъв навсякъде. Поставих творбата на Мори върху перваза на прозореца и се върнах при писалището. Почвах да се притеснявам, без съмнение точно както и го беше замислил неизвестният ми противник. Очевидно някой беше приbral дърворезбата при себе си — за грижите аз естествено не можех да не бъда благодарен — и сега съвсем наскоро я бе върнал обратно на мястото ѝ. Като че ли завръщането ми е било очаквано.

Всичко това би следвало да ме накара веднага да напусна къщата, но реших, че не си струва. Ако беше капан, той вече щракна. Измъкнах пистолета от джоба на якето си и го пъхнах зад колана. В крайна сметка доскоро и аз самият не подозирах, че ще се върна тук. Бях го решил съвсем спонтанно, тъй като внезапно ми остана малко свободно време. Даже още не знаех какво ме накара да посетя отново бившето си жилище.

С една дума от моя страна това беше съвършено непредвиден ход. А щом съм тръгнал да посещавам старата обител, целта ми явно е да си взема обратно единствения ценен за мене предмет в нея. Дай тогава да му го пазим и после да го окачим така, че той непременно да го забележи. Много добре. Така и стана, забелязах го. Досега никой не ме нападаше, значи не беше и капан в истинския смисъл на това понятие. Какво оставаше?

Съобщение. Сигурно е някакво съобщение.

Но какво? И от кого? Къде да го търся?

Най-безопасното място в къщата, поне докато живеех в нея, беше сейфът. Всеки от братята ми можеше да се справи с него. Пристъпих към стената в дъното, натиснах дъската и я извадих. Набрах

комбинацията на шайбата, отдръпнах се назад и предпазливо отворих вратичката със старото си бастунче.

Взрив не последва. Дотук добре. Не че очаквах нещо, ама просто така. Вътре нямаше нищо интересно: няколкостотин долара, малко ценни книжа, разписки, разни стари писма. Най-отгоре, обаче, лежеше съвсем нов бял плик. Него не го помнех. Виждах и името си, изрисувано с калиграфски почерк. Не с приста химикалка, разбира се. Пликът съдържаше писмо и карта.

Братко Коруин — започваше писмото. — Ако прочетеш това, значи начинът ни на мислене продължава да е сходен, така че поне донякъде мога да предугаждам твоите постъпки. Благодаря задето временно се наслаждавах на дърворезбата от дома ти — според мен именно тя е едната от двете причини за завръщането ти в тази мизерна сянка. Оставям ти я обратно с огромно нежелание, понеже вкусовете ни също са близки, така че от няколко години тя заемаше достойно място в моите покои. В този смисъл откривам и друга връзка. Приеми връщането на дърворезбата като израз на откритост и доброжелателност от моя страна. За да те убедя в чувствата си, ще ти кажа откровено, че не съжалявам за нищо от случилото се, освен за това, че не те убих, когато трябваше. Предполагам, че тогава суетата ми попречи. Може би с времето очите ти са се оправили, ала лично аз се съмнявам дали дори и то би успяло някога да промени нашите отношения. В момента на бюрото ми лежи онова твое писмо, в което казваш, че ще се върнеш. Ако го бях писал аз, значи наистина щях да го сторя. И като знам колко си приличаме, очаквам твоето завръщане с известна доза загриженост. Имам те за умен човек и предполагам, че ще го направиш с подкрепления, но ти предлагам да забравим гордостта и предразсъдъците. Искам мир между двама ни, Коруин, и то не заради себе си, а в името на кралството. От известно време Амбър непрекъснато страда от нападения на същества от Сенките, чиято природа не ми е съвсем

понятна. Цялото семейство застана единодушно зад мен срещу тези чудовищни изстъпления, каквите друг път не помня да е имало против Амбър. Необходима ми е и твоята подкрепа в борбата. А ако не си съгласен, моля те поне да се въздържаш от нападения за известно време. В случай че склониш да ми помогнеш, няма да настоявам да ми засвидетелстваш никакво преклонение, освен да се съобразяваш с ръководната ми роля, докато трае кризата. Ще се ползваш с обичайните привилегии. Държа да се свържеш с мен, за да се увериш, че говоря истината. Тъй като не успях да те открия чрез твоята Фигура, прилагам моята, за да опиташ ти. Знам, че винаги се съмняваш в думите ми, но този път можеш да ми вярваш.

Ерик, крал на Амбър

Препрочетох писмото още веднъж и се усмихнах. За какво служеха проклятията, според него?

Няма да го бъде, братко. Много мило от твоя страна, че си се сетил за мен в момент на нужда — и нямам причини да се съмнявам в теб, повярвай ми, понеже сме почтени хора, — ала срещата ни ще стане както аз съм я замислил, а не по твоя приумица. Що се отнася до Амбър, не съм безразличен към проблемите му, но ще се справя с тях както и когато аз избера. Ти много събрка, Ерик. Реши, че си незаменим, сякаш не знаеш, че гробищата са пълни с незаменими хора. Това, обаче, ще ти го кажа по-късно. Лице в лице.

Напъхах писмото и картата в джоба на якето и изгасих цигарата си в мръсния пепелник на писалището. После отидох в спалнята да потърся парчета от чаршафи, за да загъна в тях скъпоценната дърворезба с двамата воини, които щяха да ме почакат още малко, този път на по-безопасно място.

Обикалях къщата и продължавах да си задавам въпроса защо всъщност се върнах. Мислех за хората, които познавах, докато живеех тук и се питах дали ме помнят още, дали и те се питат какво е станало с мен. Никога нямаше да разбера, естествено.

Навън вече се беше мръкнало и първите звезди блещукаха по ясното небе. Излязох и заключих вратата след себе си, после отидох

във вътрешния двор, върнах ключа на старото му място и поех обратно нагоре по хълма.

Стигнах билото, обърнах се и погледнах към къщата. Тя сякаш съвсем се беше свила в мрака. Изглеждаше смачкана и безутешна като празна опаковка от бира край пътя. Поех бавно надолу към мястото, където бях паркирал. Не биваше да се обръщам.

IX

С Ганелон напуснахме Швейцария с два камиона. Бяхме ги докарали от Белгия и сега моят возеше пушките. Триста броя по пет килограма, или общо около тон и половина чисто тегло, което съвсем не беше зле. Дори и с боеприпасите, пак оставаше достатъчно място за горивото и останалото снаряжение. Бяхме дошли за по-напряко през Сенките, разбира се, за да избегнем разни личности по границите, които само задържаха движението. Тръгнахме си по същия начин, като аз карах пръв, за да проправям пътя, така да се каже.

Прекосявахме мрачни хълмове и малки селца, където единствените превозни средства се теглеха от коне. Когато небето пожълтя като лимон, товарните добичета станаха странни твари, раирани и пернати. Каражме с часове, докато накрая видяхме черния път. Известно време се движехме успоредно с него, после се отклонихме в друга посока. Небето смени десетина пъти цвета си, контурите на ландшафта омекнаха и пейзажът стала равнинен, след това отново се появиха хълмове. Пълзяхме по черноземи и се носехме по равни като стъкло настилки. Преодоляхме планински проход и минахме покрай море с цвят на тъмно вино. Застигахме бури и мъги.

Отне ми половин ден, докато открия моите хора и пак не бях сигурен дали са те или някоя друга сянка, толкова подобна на тях, че на практика беше все едно. Имам предвид онези създания, които вече веднъж бях използвал. Ниски, много мургави и космати, с дълги зъби и нокти, които скриваха като котки. Пръстите им, обаче, бяха изключително ловки, а и ме баготворяха. Посрещнаха ме възторжено. Не ги интересуваше това, че преди пет години бях пратил най-добрите им мъже да гинат по чужди земи. Боговете просто са безгрешни. Можеш само да ги обичаш, да им служиш и да им се подчиняваш. Затова сега бяха силно разочаровани, че ми трябваха само неколкостотин от тях. Наложи се да връщам хиляди доброволци. А и не изпитвах почти никакви угрizения на съвестта. Би могло да се каже, че като прибягвах до услугите на същите хора, един вид доказвах, че

другите не бяха загинали напразно. Естествено, такива мисли и през ум не ми минаваха, но по принцип съм любител на софистиката. Или бих ги нарекъл наемници, на които се заплаща с духовна храна. Какво значение имаше дали се бият за пари или за вяра? Когато се нуждаех от войници, бях в състояние да предлагам и от двете.

Пък и на това място те бяха единствените, които притежаваха огнева мощ. Моите амуниции тук не действаха, затова се наложи няколко дни да се придвижваме през Сенките, докато попаднем на земя, която да наподобява Амбър в достатъчна степен, за да възвърнат оръжията своята функционалност. Всъщност при сенките важи законът за сходството на съответствията и новото място наистина беше близо до Амбър. Това донякъде ме притесняваше по време на обучението на войниците, макар да не вярвах, че някой от братята ми би попаднал точно на тази сянка. Ала знае ли човек. Ставали са и по-лоши съпадения.

Военното обучение ни отне почти три седмици и чак тогава реших, че сме готови. Една свежа слънчева сутрин вдигнахме лагера и поехме през Сенките начело с двата камиона, следвани от колоните войници. Съвсем близо до Амбър камионите щяха да откажат да вървят — даже вече имахме известни проблеми с тях, — но все пак трябваше да ги използваме за извозване на снаряжението колкото се може по-напред.

Този път възнамерявах да прекосим Колвир от север, вместо отново да се мъчим да го правим откъм морето. Хората ми бяха предварително запознати с релефа на местността и благодарение на многократните тренировки стрелците знаеха своето точно място във взводовете.

Спряхме за обяд, похапнахме и продължихме сред сенките, които бавно се отдръпваха от нас. Небето беше станало тъмносиньо и някак ярко — небето на Амбър. Почвата чернееше, прорязвана тук-там от скалните отломъци и зеленината на наболата трева. Листата на дърветата и храсталациите изглеждаха като току-що окъпани. Въздухът беше кристалночист.

Привечер стигнахме до първите гигантските дънери на Ардън, където останахме да пренощуваме, като преди това оградихме лагера с многобройни постове. Ганелон, с барета и маскировъчно облекло, дойде при мен и двамата стояхме до късно през нощта, надвесени над

картите, които бях направил. До планинските вериги ни оставаха още около шейсет километра.

На другия ден следобед камионите отказаха напълно. Отначало двигателите им почнаха да се давят, после изобщо не искаха да запалят. Бутнахме ги в един овраг и ги покрихме с клони, после си разпределихме снаряжението и храната и продължихме напред.

Малко след това изоставихме разбития селски път и поехме през гората. Още я помнех добре, затова придвижването не ни създаваше особени проблеми. Ставаше по-бавно, разбира се, ала така поне увеличавахме шансовете да не бъдем разкрити от патрулите на Джулиан. Дърветата бяха доста големи, понеже се намирахме на територията на Ардън, чиято топография разгръщаше пред погледа ни познати гледки, докато се движехме.

Този ден не срещнахме нищо по-опасно от лисици, елени, зайци и катерички. Миризмите и цветовете в златистозелено и кафяво ме подсетиха за отминалите далеч по-щастливи времена. Към залез-слънце забелязах горски масив, зад който прозираха очертанията на Колвир. Върховете му бяха забулени в облаци, очевидно по най-високите ридове бушуваше буря.

На другия ден по обяд се натъкнахме на един от патрулите на Джулиан. Не знам какво стана точно, нито кой кого изненада повече. Престрелката избухна мигновено, а аз почти прегракнах в стремежа си да я спра, тъй като хората ми нямаха търпение да изprobват новите си оръжия по истински мишени. Очистихме всички. Бяха малка група: едва осемнайсет человека. От наша страна имахме само един леко ранен, и то май се беше самонаранил или някой от другарите му го бе прострелял погрешка. Така и не разбрах причината. Наложи се веднага да напуснем района, понеже бяхме вдигнали доста шум, а нямахме никаква представа за разположението на чуждите сили в околността.

До мръкване изминахме много път, все нагоре и нагоре. Планината вече се виждаше, стига да нямаше препятствия пред линията на погледа. Буреносните облаци продължаваха да обгръщат върховете. Тази нощ хората ми не заспаха до късно, понеже бяха превъзбудени от първата успешна битка.

На следващия ден се добрахме до подножието, като по пътя си избягнахме сблъсъка с още два патрула. Настоявах да продължим прехода и след залез-слънце, за да стигнем до едно удобно място, което

знаех отпреди. Пренощувахме може би на километър по-нагоре в сравнение с предишната нощ. Вече се намирахме под облакната пелена, но засега дъждът ни щадеше, независимо от ниското атмосферно налягане, обикновено предхождащо бурите. Спах зле и сънувах горящата котешка глава и Лорейн.

На сутринта поехме отново под плътните сиви облаци и аз твърдо и неотклонно водех войниците по урвите нагоре. Чуваха се далечни гръмотевици, въздухът беше наелектризиран.

Малко след това, докато се катерехме по скалисто свлачище, някъде отзад проехтя крясък, последван от стрелба. Хукнах натам.

Видях малка група мъже и Ганелон сред тях, които оживено обсъждаха нещо на тих глас. Приближих се и не повярвах на очите си. Доколкото помнех, такова нещо никога не е било забелязано толкова близо до Амбър. Преди това бях виждал мантикора само веднъж, и то на някакви далечни южни острови. Около три и половина метра на дължина, със страховита пародия на човешка глава върху тяло на лъв и криле на орел, в момента отпуснати и окървавени, това чудовище винаги стоеше на челно място в моя списък.

— Разкъса Рал! Разкъса го надве — продължаваше да повтаря един от мъжете.

Двайсетина крачки по-нататък се виждаха останките на Рал. Покрихме ги с брезент и поставихме отгоре няколко камъка, повече нищо не можехме да направим. Ако не друго, тази жертва поне ни напомни за бдителността, която бе поизчезнала след вчерашната лесна победа. Хората се умълчаха и вече се движеха по-предпазливо.

— Голям звяр — рече Ганелон. — По интелигентност не отстъпвал на хората.

— Може.

— Знаеш ли, Коруин, чувствам се някак неспокоен. Сякаш усещам, че нещо ужасно ще се случи. Не знам как да ти го обясня.

— Разбирам те.

— И ти ли се чувствуваш така?

— Да.

Ганелон поклати глава.

— Сигурно е от времето — добавих аз.

Той пак поклати глава, този път по-бавно.

Докато се изкачвахме нагоре, небето продължаваше да се смрачава, гръмотевиците също не мълкваха нито за миг. От запад проблясваха мълнии и светковици, вятърът се усилваше. Тъмни облаци се носеха покрай зъберите на планинските върхове, а зад тях прозираха някакви черни очертания, наподобяващи огромни птици.

След малко се натъкнахме на втора мантикора, но този път я ликвидирахме без жертви от наша страна. Час по-късно ни нападна ято странни птици с остри като бръснач клюнове, каквито не бях виждал никога. Успяхме да ги отблъснем, ала случката ме обезпокои.

Въпреки всичко продължавахме неотклонно нагоре, като все по-често се питахме кога ли ще започне бурята. Скоростта на вятъра нарастваше непрекъснато.

Вече стана доста тъмно, макар да знаех, че слънцето още не е залязло. Доближавахме нивото на облациите и въздухът се изпълни с влажна мъгла. Влагата беше навсякъде, скалите се хълзгаха. Изкушавах се да обаяя края на днешния преход, но до Колвир оставаше немалко път, затова не желаех да намалявам и без това оскъдните дажби храна, които бях изчислявал изключително внимателно.

Придвижихме се още шест километра и добавихме може би хиляда метра към надморската височина, когато най-после реших да спрем. Беше непрогледен мрак, раздиран единствено от проблясъците на светковиците. Разположихме се в кръг на един каменист и обезлесен склон, като се погрижихме за достатъчно часовои. Гръмотевиците тътнеха като тържествени фанфари от военен марш. Температурата рязко спадна. Даже и да бях позволил огньове, наоколо нямаше нищо годно за горене. Очакваше ни студена и влажна бурна нощ.

Мантикорите ни нападнаха няколко часа по-късно, изненадващо и безшумно. Загубихме седем души, но унищожихме шестнайсет звяра. Нямам представа колко от тях избягаха. Превързвах си раните и ругаех Ерик за незнайните сенки, откъдето бе изнамерил чудовищните създания.

На утрото, или по-скоро по време на онова, което тук минаваше за утро, преодоляхме още осем километра в посока към Колвир, после свърнахме на запад. Това беше единият от трите маршрута, които можехме да използваме, но според мен най-добрият от гледна точка на

внезапната атака. Онези птици пак ни досаждаха на няколко пъти, като ставаха все по-многобройни и дръзки. Засега, обаче, стигаше само да застреляме пет-шест и останалите ни оставяха на мира.

Най-накрая заобиколихме основата на гигантски скален масив, повървяхме още малко нагоре в мъглата и гръмотевиците, и пред погледа ни се откри внезапна гледка: вдясно, по протежение на десетки километри под нас лежеше Долината Гарнат. Наредих да спрем и отидох да огледам обстановката.

Когато за последен път бях виждал тази някога прелестна долина, тя представляваше пълна пустош и разруха. А сега изглеждаше още по-зле. Прекосяващие я черния път, който стигаше до подножието на Колвир и там свършваше. В момента долу се водеше битка. Препускаха ездачи, сблъскваха се и се отдръпваха. Пехотата напредваше, влизаше в ръкопашни схватки, после отстъпваше. Сред биещите се проблясваха светковици и мълнии. Черните птици се стрелкаха насам-натам като носени от вятъра пепелища.

Влагата обгръщаща всичко сякаш беше студен покров. Ехoto от битката кънтеше и подскачаше по ридовете. Гледах надолу и се чудех какво става. Поради голямото разстояние не можех да различа воюващите. Отначало реших, че вероятно някой друг преследва същата цел като моята: навярно Блийс, оживял и завърнал се с нова армия.

Не, не. Нападателите идваха от запад и настъпваха по черния път. А и едва сега установих, че птиците са на тяхна страна, както и някакви други неясни хвърчащи твари, неприличащи нито на хора, нито на коне. Сигурно бяха мантикори.

Видях също, че светковиците се стоварваха върху нападателите, като изпепеляваха всичко около себе си, но не докосваха отбраняващата се страна. Тогава си помислих, че очевидно Ерик бе успял да постигне известен контрол върху така наречения Рубин на справедливостта, чрез който татко налагаше волята си на климата около Амбър. Преди пет години Ерик го бе използвал доста ефектно срещу нас.

Значи силите от Сенките, за които напоследък толкова слушах, се бяха оказали по-силни, отколкото ги смятах. Допусках, че ще досаждат, но не чак дотам да се стигне до битка в подножието на Колвир. А тя продължаваше да вилнее с всичка сила. Пътят долу сякаш

се гърчеше в агония от трескавите действия на сражаващите се върху него.

До мен застана Ганелон, мълчалив и сериозен. Не исках да отговарям на въпросите му, но се чувствах безсилен да му го кажа, освен във вид на някакъв отговор.

— Какво ще правим сега, Коруин?

— Ще ускорим крачката — рекох. — Искам довечера да сме в Амбър.

Пак потеглихме. Движехме се с добро темпо, пък и още не валеше, само дето светкавиците и гръмотевиците ставаха все по-чести и силни, а в промеждутъците ни заобикаляше постоянен сумрак, макар и да беше следобед. След известно време стигнахме до едно сравнително безопасно място на около осем километра от северните покрайнини на Амбър и спряхме за кратка почивка и последно хранене. Трябваше да си крещим, за да се чуваме, затова не можах да говоря пред строя, но помолих хората да си предадат един на друг, че сме в опасна зона и е необходима повишена бойна готовност.

Оставих ги да си почиват, а аз си взех хранителната дажба и тръгнах на разузнаване. След около километър и половина се покатерих по някакъв стръмен скат и поспрях на върха му, за да си поема дъх. В подножието на склона битката беше в разгара си. Прикрих се внимателно и надзърнах. Виждаше се как подразделение от Амбър се биеше с по-многочислена група нападатели, които или ни бяха преварили по същия път, или идваха от друго място. Вероятно ставаше дума за второто, понеже не бяхме забелязали никакви следи от придвижване преди нас. Всъщност битката обясняваше защо в последните участъци от прехода не се бяхме сблъсквали с охранителни патрули.

Примъкнах се още малко напред. Нападателите можеха да са дошли по останалите два маршрута, но сега разбирах, че и това едва ли е така. Те извираха от запад като някакви гигантски вихрушки от понесени от ураган листа. Във въздуха се виждаха и други фигури, освен тези на войнствените птици. Нападателите яздеха някакви двукраки крилати създания, подобни на дракони, които на мен ми приличаха на грифоните от хералдическите символи. Досега не бях виждал истински грифон, но от друга страна не си спомнях някога да съм изпитвал особено желание да търся подобни зверове.

Сред защитниците имаше доста стрелци с лъкове, които ловко поразяваха летящите обекти, да не говорим за несекващите мълнии и светкавици, чиито ослепителни избухвания направо изпепеляваха въздушните пълчища. Те обаче продължаваха да прииждат, като гледаха да кацнат на земята, така че да се бият заедно с другите срещу защитниците на Амбър. Огледах се и не след дълго открих пулсирация блясък, изльчван от Рубина на справедливостта. Намираше се в средата на най-голямата група защитници, просветващ близо до основата на висока скала.

Напрегнах зрението си, за да видя кой го носеше. Така си и мислех. Беше Ерик.

Пропълзях още по-напред. В този момент водачът на най-близката група защитници замахна с меча си и обезглави един тръгнал да каца грифон, после сграбчи с лявата си ръка бронята на ездача и го подхвърли поне на десет метра височина, така че да падне извън отбраняваната ивица. Извърна се да кресне никаква заповед и видях, че е Жерар. Нямаше съмнение, че замисля контраатака по фланговете на нападателите, които се струпваха към основата на скалата. От другата страна напредваше втора група войници със същата цел. Дали не ги предвождаше още някой от братята ми?

Гледах битката и се питах колко време вече продължава, както в долината, така и горе във въздуха. Явно не беше от скоро, като се има предвид продължителността на необичайната буря.

Придвижих се вдясно и насочих вниманието си на запад. В долината боят бушуваше без никакви признания на стихване. От такова разстояние беше невъзможно да се определи нито кой кой е, нито накъде клони победата. Забелязвах, обаче, че от запад не се появяват нови подкрепления в помощ на атакуващите. Не бях сигурен аз какви мерки да предприема. Знаех само, че не бива да се нахвърлям върху Ерик точно сега, когато вниманието му бе изцяло ангажирано с отбраната на Амбър. Може би най-разумно щеше да е да изчакам резултатите от сражението, ала вече усещах как съмнението ми почва да гризе правилността на тоя избор.

Дори и без повече подкрепления за атакуващите, изходът от битката изобщо не беше ясен. Нашествениците изглеждаха могъщи и многочислени. Нямах представа какви са резервите на Ерик, пък и на този етап не бих могъл да преценя дали един боен съюз в името на

Амбър щеше да се окаже добра инвестиция. А ако Ерик загубеше, значи идваше моят ред да се заема с нападателите, и то след унищожаването на голям брой от силите на Амбър.

Можех веднага да се притека на помощ със своите автоматични оръжия и в този случай не се съмнявах, че за кратко време ще съумеем да смажем грифоните и техните ездачи. За целта поне един от братята ми трябваше да е долу в долината. Чрез Фигурите щяхме лесно да отворим коридор за част от войската ми и тази изненадваща поява на стрелци с пушки на страната на Амбър би всяла смут сред нападателите.

Извърнах поглед към най-близката схватка. Там нещата определено не вървяха добре. Продължавах да обмислям евентуалните резултати от моята намеса. Ерик положително нямаше да е в състояние да се нахвърли върху мен. Освен съчувствуието заради всичко онова, което той ми беше причинил, щеше да се види, че в крайна сметка аз му вадех кестените от огъня. Той безспорно щеше да е благодарен за помощта, но от друга страна не би се зарадвал особено на симпатиите, които щях да спечеля. В никакъв случай. Представете си само завръщането ми в Амбър с отбрана лична войска, плюс всеобщата благосклонност, която бих извоювал. Интересна мисъл. Така дори се доближавах до целта си много по-плавно, отколкото бих го направил посредством прякото кръвопролитие и кралеубийството, както го бях замислял досега.

Точно така. Усмихнах се на себе си. Ето как щях да стана герой. Пък и си имах оправдание. Нямах голям избор. Ставаше дума или за Амбър с Ерик на трона, или без него, но тогава това щеше да е победен и съсипан Амбър. Следователно решението ми би трябвало да е едно и също: да нападна. Нещата, разбира се, още не бяха съвсем ясни и, макар че на пръв поглед каквото и да направех щеше да е в моя полза, все пак тази печалба като цяло не беше от съществено значение. Не бих могъл да те мразя толкова, Ерик, ако не обичах Амбър повече от теб.

Изтеглих се назад и тръгнах обратно надолу по ската. Наоколо свистяха отблъсъци от мълнии и сякаш раздираха сянката ми. Стигнах до лагера и спрях в началото. На другия край стоеше Ганелон и разговаряше с някакъв конник, като се опитваше да надвика шума от битката. Веднага познах коня.

Запътих се натам, ездачът даде знак и конят пое към мен, като заобикаляше събраните войници. Ганелон поклати глава и го последва.

Ездачът беше Дара. Щом ме наближи достатъчно, аз веднага ѝ креснах:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя скочи на земята и се изправи пред мен.

— Исках да дойда в Амбър. И дойдох.

— Как се озова тук?

— Следвах дядо — отвърна Дара. — Установих, че през сенките е по-лесно да вървиш подир някого, отколкото сам да си пробиваш път.

— А Бенедикт?

— Той е там долу — кимна тя. — Води войските в долината. И Джулиан е там.

Към нас пристъпи Ганелон и се намеси:

— Тя ми каза, че ни е следвала в продължение на няколко дни.

— Вярно ли е? — попитах.

— Не беше трудно. — Дара отново кимна и се усмихна.

— Защо? Защо го направи?

— За да се добера до Амбър, естествено. Искам да мина през Лабиринта. И ти отиваш натам, нали?

— Така е, но на пътя ни бушува война.

— И какво смяташ да правиш?

— Да я спечеля, разбира се.

— Много добре. Ще почакам тогава.

Известно време ругах яростно, за да мога да помисля, после рекох:

— Къде беше, когато Бенедикт се върна?

Усмивката ѝ изчезна.

— Не знам — отвърна Дара. — След като ти си тръгна, излязох да поязда и не се прибрах целия ден. Исках да бъда сама, за да помисля. Върнах се чак вечерта, него вече го нямаше. На следващия ден пак отидох на езда. Доста се отдалечих и когато се мръкна, реших да прекарам нощта навън. Често правя така. На другия ден следобед тръгнах обратно, изкачих някакъв хълм и го видях да минава отдолу, запътил се на изток. Реших да го последвам. Пътят минаваше през Сенките — чак сега го разбирам, — но тогава установих, че си прав, дето било по-лесно да следваш някого. Не зная колко време ми е

отнело. Времето никак се обърка. Бенедикт пристигна тук и аз познах мястото от рисунката върху една от картите. Той се срещна с Джулиан в някаква гора на север оттук, после двамата отидоха там долу при битката. — Дара посочи към долината. — А аз останах няколко дни в дъбравата, без да зная какво да правя. Страх ме беше да не се загубя, ако тръгнеш обратно. В този момент забелязах твоите хора, начело с теб и Ганелон. Придвижвахте се нагоре по планината. Разбрах, че напредвате към Амбър и ви последвах. Не желаех веднага да се разкривам, защото първо исках да стигнете съвсем близо до Амбър, та да не можете да ме върнете, когато дойда при вас.

— Съмнявам се, че ми казваш цялата истина — рекох аз, — но в момента нямам време да се занимавам с теб. Предстои ни влизане в боя. За теб ще е най-добре да останеш тук. Ще ти отделя няколко телохранители.

— Не ми трябват.

— Не те и питам. Зачислявам ги при теб, а като свърши битката, ще изпратя да те викнат.

Извърнах се, избрах наоко двама души и им заръчах да стоят при Дара и да я охраняват. Видях, че заповедта никак не им се понрави.

— С какво са въоръжени хората ти? — попита Дара.

— После — казах. — Сега съм зает.

Инструктирах хората набързо и наредих да се строят.

— Бойците ти са много малко — отбелая тя.

— Ще стигнат — отвърнах. — Довиждане.

Оставих я при телохранителите, а ние тръгнахме в посоката, която бях използвал преди малко. Докато вървяхме, гръмотевиците внезапно мълъкнаха, но това не ме успокои, а по-скоро увеличи напрежението ми. Здрачът пак ни обгърна и от влагата на въздуха целият плувнах в пот.

Заповядах да спрем точно преди да стигнем до мястото, откъдето в началото бях наблюдавал сражението. Дотам отидохме само двамата с Ганелон.

Ездачите на грифоните бяха навсякъде, животните се биеха наравно с тях и притискаха защитниците към основата на скалата. Огледах се, но не можах да открия нито Ерик, нито блясъка на Рубина.

— Кой са враговете? — запита Ганелон.

— Грифоните и техните ездачи.

Те вече се приземяваха стремително, откакто небесната артилерия бе замъкнала и щом докоснеха земята се втурваха напред. Продължавах да се взiram в защитниците, но не виждах Жерар.

— Повеждай войниците — наредих и грабнах пушката. — Кажи им да се мерят в животните и ездачите.

Ганелон се оттегли, а аз взех на мушка един кацащ грифон, стрелях и видях как крилете му увиснаха безпомощно, той се бълсна в склона и се затъркаля надолу. Стрелях пак.

Звярът пламна и умря. Скоро направих още две такива факли. Пропълзях към втората си наблюдателна точка, прицелих се и отново гръмнах. Улучих, ала някои от онези долу вече почваха да се извръщат в моята посока. Изстрелях целия пълнител и сложих нов, защото няколко грифона се насочиха към мен. Движеха се доста бързо. Успях да ги отблъсна и докато презареждах, първият взвод стрелци пристигна. Веднага увеличихме огъня, през това време останалите ни настигнаха и всички тръгнахме напред.

Цялата работа приключи за десет минути. Още в началото противниците ни разбраха, че са обречени и хукнаха назад, като се опитваха да се вдигнат във въздуха. А ние ги застреляхме в движение и скоро навсякъде се търкаляха горящи тела и тлеещи кости.

Отляво се издигаше стръмна влажна скала, чийто връх се губеше в облаците, сякаш нямаше край. Ветровете разнасяха пушилката и мъглата, камънаците червенееха от пролятата кръв. Докато напредвахме с непрекъсната стрелба, защитниците на Амбър скоро установиха, че сме на тяхна страна, прегрупираха се и тръгнаха в атака от своите позиции в основата на голямата скала. Водеше ги брат ми Кейн. За миг погледите ни се кръстосаха през разстоянието, което ни отделяше, после той се хвърли в битката.

Нашествениците здравата отстъпваха, а разпръснатите малки групи от защитниците на Амбър успяха да се обединят във втора сила и дори попаднаха в зоната на стрелбата ни, когато атакуваха по-отдалечения фланг на зверочовеците и техните грифoni, ала аз нямаше как да им кажа да се отдръпнат. Затова настъпихме още малко и се прицелвахме по- внимателно.

Долу при скалата се суетеше някаква групичка. Имах чувството, че са останали да пазят Ерик, защото допусках, че е ранен, тъй като

бурята бе спряла внезапно. Почнах да си пробивам път нататък. Стрелбата намаляваше, но в този момент се случи нещо, което ме свари неподготвен. Някаква хала внезапно ме удари отзад и ме събори на земята. Претърколих се и мигновено насочих пушката, но пръстът ми не натисна спусъка. Беше Дара, профучала като вихър покрай мен. Тя спря коня, обърна се и се усмихна, докато аз ѝ крещях:

— Връщай се обратно, дявол да те вземе! Ще те убият!

— Ще се видим в Амбър! — викна тя в отговор и препусна по скалистите зъбери, зад които почваше пътеката.

Побеснях, но нямаше какво да направя, освен да изругая и да продължа надолу. Наближих групата и на няколко пъти чух да споменават името ми. Няколко глави се извърнаха към мен. Хората отстъпиха встрани, за да ми сторят път. Познавах мнозина, но не им обръщах внимание. С Жерар се видяхме почти едновременно. Беше клекнал в средата, но сега се изправи в очакване. Лицето му не изразяваше нищо.

Приближих се и подозренията ми се оказаха правилни. Жерар клечеше, защото се грижеше за ранения Ерик. Пристъпи към него и му кимнах, после сведох поглед към Ерик. В момента изпитвах смесени чувства. Имаше няколко рани на гърдите, от които бликаше обилно алена кръв. На шията му още висеше Рубина на справедливостта, и той окървавен, но въпреки това пулсациите му, макар и слаби, продължаваха да проблясват. С тази кръв по него съвсем приличаше на сърце. Ерик лежеше със затворени очи, под главата му бе подложен сгънат плащ. Дишаше с мъка.

Коленичих до него, без да откъсвам очи от посивялото му лице. Опитах се поне за малко да изтикам омразата на заден план, понеже той очевидно умираше, а имах желание да разбера този човек, който ми беше брат за кратките мигове, които му оставаха. Установих, че мога да събера някаква искрица съчувствие, особено като се замислех за всичко онова, което Ерик губеше заедно с живота си, а и като си представех, че преди пет години аз също можех да лежа на неговото място. Мъчех се да измисля нещо в негово оправдание, но единственото, което ми хрумна звучеше като епитафия: Той загина за Амбър. Все пак и това не беше малко. Фразата остана да се върти в главата ми.

Ерик раздвижи клепачи и бавно отвори очи. Спра поглед върху мен, ала лицето му не се промени. Питах се дали изобщо ме е познал. Той обаче произнесе името ми, после каза:

— Усещах, че ще бъдеш ти. — Пое си дъх няколко пъти и продължи: — Все пак си спести някои неприятности, нали?

Не му отговорих, защото Ерик вече го знаеше.

— И твоят ред ще дойде някой ден — поде отново. — И тогава ще станем равни. — Той се изкиска злобно, ала се сети, че скоро няма да го има и се закашля с кървава пяна по устните. Пристъпът премина и пак заговори: — Усещам проклятието ти навсякъде около мен. Непрекъснато. Дори не се наложи да умираш, за да се сбъдне. — Ерик сякаш ми четеше мислите. Усмихна се слабо и добави: — Не се бой. Не възнамерявам да ти отмъщавам с предсмъртно проклятие. Него съм запазил за враговете на Амбър. Онези там. — Той кимна леко към тях, после едва чуто изрече проклятието си и аз потръпнах. Пак ме погледна и мълча известно време. След това подръпна верижката на шията си. — Рубина... Занеси го в центъра на Лабиринта и го доближи до окото си. Близо, много близо... Погледни вътре и си представи, че е място... Постарай се да влезеш мислено в него... Там е опитът... После вече ще знаеш как да си служиш...

— Как? — рекох, но нямаше смисъл да питам. Ерик вече ми беше казал каквото трябваше. Защо да го карам да си хаби силите, за да ми обяснява как се е досетил.

Но той разбра и прошепна:

— Записките на Дуоркин... Под огнището... В моя... — Пак се закашля. Освен от устата, кръв вече шуртеше и от ушите и носа му. Ерик си пое дъх, надигна се и седна. Очите му се въртяха бясно. — Копеле такова! — кресна. — Искам да изпълниш дълга си, както сторих аз! — Той падна в ръцете ми и изпусна своя последен, кървав дъх.

Подържах го няколко мига, после го положих на земята. Очите му още бяха отворени, затова се пресегнах и ги затворих. След това някак механично поех ръцете му и ги скръстих върху вече безжизнения рубин. В този момент просто не можех да го сваля от него. Изправих се, съблякох си плаща и го разстлах отгоре му.

Обърнах се и видях, че всички ме гледат. Повечето бяха все познати лица, но имаше и други, които не познавах. Почти всички бяха

присъствали онази нощ, когато дойдох на вечеря окован...

Не, не. Не биваше точно сега да мисля за това. Побързах да прогоня спомена от съзнанието си. Стрелбата беше спряла, Ганелон викаше хората обратно и им заповядваше да се строят.

Пристигих напред, преминах през скуччените амбърити, заобиколих мъртвите и редиците на моята войска, след това поех към ръба на скалата. Долу, в долината битката продължаваше. Кавалерията препускаше като бурен поток, настъпваше и отстъпваше, а пехотинците се бяха скуччили като насекоми.

Взех картите на Бенедикт и извадих неговата от тестето. Тя проблясна и след малко установих контакт.

Той яздеше същия черно-червен кон, на който ме беше преследвал. Наоколо кипеше битка. Стоях неподвижно, понеже в момента към него се насочваше друг конник. Бенедикт произнесе една-единствена дума:

— Чакай.

После ликвидира противника си с два стремителни удара на меча, извърна коня и се оттегли от боя. Забелязах, че е удължил юздите и ги е омотал хлабаво около остатъка от дясната си ръка. След десетина минути препускане стигна до сравнително спокойно място, спря и ме изгледа. Очите му се плъзнаха и по пейзажа зад гърба ми.

— Да — рекох. — Намирам се на височините. Победихме. Ерик загина в битката.

Той продължаваше да гледа безмълвно в очакване да продължа. Лицето му оставаше безизразно.

— Победихме благодарение на моите хора — казах. — Най-сетне успях да открия експлозиви, които действат и тук.

Бенедикт присви очи и кимна. Очевидно беше схванал веднага какво е това вещества и откъде идва.

— Има много неща, които искам да обсъдя с теб — продължих аз, — ала първо трябва да се справя с враговете. Ако поддържаш контакта, ще ти пратя няколкостотин войника.

— Побързай — усмихна се той.

Викнах на Ганелон и той се обади само на няколко крачки от мен. Наредих му да строи войската в колона по един. Ганелон кимна и се отдалечи, като в движение почна да издава заповеди.

Докато чакахме, казах:

— Бенедикт, Дара е тук. Проследила те е през Сенките, когато си тръгнал от Авалон. Искам да...

Той се озъби и кресна:

— Коя, по дяволите, е тая Дара, чието име споменаваш непрекъснато? Никога не съм чувал за нея, освен от теб. Кажи ми! Обясни ми, че и аз да знам.

Леко се усмихнах.

— Излишно е да криеш — рекох и поклатих глава. — Знам всичко за нея, макар и да не съм споменавал пред никого, че имаш правнучка.

Бенедикт се опули и неволно зяпна.

— Коруин — рече той, — ти или си луд, или се заблуждаваш. За първи път чувам за такъв потомък. А що се отнася до това, че някой ме бил проследил през Сенките, ще ти кажа, че пристигнах посредством Фигурата на Джулиан.

Естествено. Единственото ми оправдание, че не я бях пипнал в лъжа, беше ангажираността ми с битката, за която Бенедикт би трябвало да е научил чрез Фигурите. И тогава не би губил време за пътуване, след като е разполагал със средство за мигновено придвижване.

— По дяволите! — казах. — Тя навярно вече е в Амбър. Чуй, Бенедикт! Ще повикам Жерар или Кейн, за да уредят прехвърлянето на войниците при теб. Ще ти пратя и Ганелон. Издавай заповеди чрез него.

Огледах се и открих Жерар, който разговаряше с няколко благородника. Викнах му с тревога в гласа. Той веднага извърна глава към мен, после се затича насам.

— Коруин? — развика се Бенедикт. — Какво става?

— Не знам. Но има нещо много подозително.

Извадих Фигурата и я наврях в лицето на Жерар.

— Постарај се да прехвърлиш войниците при Бенедикт — наредих аз. — Рандъм в двореца ли е?

— Да.

— На свобода или под стража?

— По-скоро на свобода. Но има и стража. Ерик все още не му вярва. Не му вярваше.

Обърнах се назад.

— Ганелон! — изревах. — Ще изпълняваш разпорежданията на Жерар. Той те праща при Бенедикт. Ей там. — Показах с ръка. — Имаш грижата хората ми да се подчиняват на Бенедикт. Аз отивам в Амбър.

— Ясно — отвърна той.

Жерар тръгна към него, а аз пак извадих картите. Намерих тази на Рандъм и почнах да се съсредоточавам. Заваля дъжд. Установих контакт почти веднага.

— Здрави, Рандъм — рекох още щом образът му оживя. — Помниш ли ме?

— Къде се намираш? — попита той.

— В планините — отвърнах. — Току-що спечелихме едно сражение и в момента пращам помощ на Бенедикт, за да довърши прочистването на долината. Но трябва и ти да ми помогнеш. Пренеси ме при теб.

— Не знам, Коруин. Ерик...

— Ерик е мъртъв.

— Кой команда тогава?

— А ти как мислиш? Пренеси ме веднага!

Рандъм кимна и протегна ръка. Пресегнах се и я сграбих, после пристъпих. Вече стоях до него на верандата към един от вътрешните дворове. Парапетите бяха от бял мрамор, ала под нас не се виждаше голямо движение. Намирахме се на втория етаж.

Залитнах и той ме подхвана, после възклика:

— Ранен си!

Поклатих глава и едва тогава установих колко съм уморен. Последните няколко нощи почти не бях спал, пък и всичко останало...

— Не съм — казах и погледнах окървавената си дреха. — Само съм уморен. Кръвта е на Ерик.

Рандъм прокара ръка през сламената си коса и стисна устни.

— Значи най-сетне си разчисти сметките — тихо рече той.

Пак поклатих глава.

— Не — отвърнах. — Когато се добрах до него, той вече умираше. Хайде! Да тръгваме, че няма време. Важно е.

— Къде? Какво има?

— При Лабиринта. Не знам защо, но усещам, че е важно. Хайде!

Влязохме в двореца и се отправихме към най-близкото стълбище. Там стояха двама пазачи, но щом ги наближихме, те застанаха мирно и не опитаха да ни спрат.

— Радвам се за очите ти — рече Рандъм, докато слизахме надолу. — Наред ли е всичко със зрението ти?

— Да. Чувам, че още си женен.

— Така е.

Спуснахме се в партера и свърнахме надясно. Долу имаше други двама пазачи, но и те не направиха опит да ни попречат.

— Така е — повтори Рандъм. Вече отивахме към центъра на двореца. — Изненадан си, нали?

— Да. Смятах, че отдавна трябваше да си приключи.

— И аз — отвърна той. — Но се влюбих. Наистина.

— Случвали са се и по-страни работи.

Прекосихме мраморната трапезария и поехме по тесния и дълъг коридор, водещ към задната част през сенки и прахоляк. Едва успях да подтисна тръпката на ужас, като си спомних за състоянието, в което бях последния път, когато минавах оттук.

— И тя ме обича — каза Рандъм. — Като никой друг досега.

— Радвам се за теб — отвърнах.

Стигнахме вратата към платформата със стръмната спираловидна стълба надолу. Беше отворена. Влязохме и почнахме да се спускаме.

— Но аз не се радвам — продължи Рандъм. — Не исках да се влюбвам. Не и в онзи момент. През цялото време бяхме затворници, знаеш го. Нима тя имаше с какво да се гордее?

— Това вече свърши — рекох. — Бил си затворник, понеже беше на моя страна и се опита да убиеш Ерик, нали така?

— Да. Тя също ме последва.

— Няма да го забравя — отвърнах.

Двамата слизахме бързо. Разстоянието беше голямо, а пътят се осветяваше само от фенери, разположени на петнайсетина метра един от друг. Под нас се виждаше гигантска естествена пещера и не бях сигурен дали изобщо някой знаеше броя на безкрайните тунели и разклонения. Изведнъж ме обзе съжаление към онези нещастници, гниещи из тъмниците, независимо по какви причини. Реших да освободя всички или поне да им намеря някое по-добро място.

Времето течеше. Долу фенерите и факлите продължаваха да проблясват.

— Става дума за едно момиче — започнах аз. — Казва се Дара. От нея знам, че била правнучка на Бенедикт. Във всеки случай ми даде основания да ѝ повярвам. Обяснявал съм ѝ разни неща за сенките, действителността и Лабиринта. Затова тя има известна власт над сенките и желае да премине през Лабиринта. Когато я видях за последен път, Дара тръгваше насам. А Бенедикт се закле, че не е негова потомка. Това ме притеснява. Искам да я държа настрана от Лабиринта, поне докато не я разпитам.

— Странно — рече Рандъм. — Много странно. Прав си. Смяташ ли, че може вече да е там?

— И да не е, имам чувството, че всеки момент ще пристигне.

Най-после слязохме долу и аз почнах да тичах през полумрака към нужния тунел.

— Чакай! — викна Рандъм.

Спрях и се обърнах. След миг го видях къде е, застанал зад стълбите. Върнах се обратно. Не го попитах нищо. Беше коленичил до едър брадат мъж.

— Мъртъв — рече той. — Пронизан с изключително тънко острие. Професионален удар. Станало е току-що.

— Хайде!

Изтичахме към тунела и влязохме в него. Трябваше ни седмият проход. Измъкнах Грейсуондир, тъй като голямата метална врата зееше откrehната. Прекрацих прага, следван от Рандъм. Подът на просторната зала беше черен и гладък като стъкло, но не се хълзгаше. Лабиринта грееше в цялата си непроходимост от блещукащи криви линии, около сто и четирийсет метра на дължина. Спряхме на ръба му и се огледахме.

Вътре имаше нещо. Ходеше. Обхвана ме познатата хладна тръпка, както всеки път, когато го погледнех. Дара ли беше? Не можех ясно да различа фигурата сред искрящите фонтани, бликащи около нея. Във всеки случай, който и да беше, трябваше да е с кралска кръв, иначе всички знаеха, че Лабиринта би го унищожил, а сега виждах, че фигурата бе успяла да мине по Голямата крива и преодоляваше сложните дъги по пътя към Последния воал.

Проблясващата като светулка форма сякаш се изменяше в движение. Усещах как сетивата ми отхвърлят миниатюрните подсъзнателни импулси, които някак си стигаха до мен. Рандъм силно въздъхна и това сякаш отприщи съзнанието ми, което се изпълни с милиони образи. Фигурата като че ли се издигаше нагоре до безкрайност в тази на пръв поглед неособено внушителна зала. После се сви почти до нищо. На вид наподобяващо стройното тяло на Дара, с блеснала от светлината развята коса, пропукваща от статичното електричество. После косата изведнъж се превърна в огромни извити рога върху широко невидимо чело, чийто кривокрак собственик преплиташе копита по пламтящия под. След това стана друго... Грамадна котка... Безлика жена... Непознато създание с яркоцветени крила и неописуема хубост... Купчина пепел...

— Дара! — викнах аз. — Ти ли си?

Ехoto върна гласа ми обратно, и това беше всичко. Който или каквото и да беше онова вътре, то в момента се бореше с Последния воал. Неволно стегнах мускули в подкрепа на усилията му.

Най-после съществото се измъкна.

Да! Беше Дара, станала висока и прелестна. Красива, но и някак страховита. Видът ѝ сякаш раздираше съзнанието ми. Тя вдигна възторжено ръце и от устните ѝ се откъсна нечовешки смях. Исках да погледна встрани, а не можех дори да помръдна. Нима наистина бях милвал и любил това създание? Чувствах се отвратен, но едновременно с това нещо ме привличаше към нея със страшна сила. Изобщо не разбирах тази непреодолима двусмисленост.

Тя извърна глава към мен. Смехът ѝ секна. Заговори с променен глас:

— Принц Коруин? Ти ли си сега крал на Амбър?

А аз едва успях да отвърна, някак отдалече:

— На практика.

— Много добре. Тогава ме погледни. Аз съм твоето възмездие.

— Коя си ти? Какво си?

— Никога няма да научиш — каза тя. — А и е твърде късно.

— Не разбирам. Какво имаш предвид?

— Амбър ще бъде унищожен.

Дара изчезна.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Рандъм.

Поклатих глава.

— Не знам. Наистина не знам. Но чувствам, че най-важното нещо на света е да разберем.

Той ме сграбчи за лакътя.

— Коруин! Тя... то... говореше сериозно! А не е изключено това се окаже възможно, знаеш.

— Знам — кимнах.

— Какво ще правим?

Прибрах Грейсуондир в ножницата и се обърнах към вратата.

— Ще действаме първи — рекох. — Най-после получих онова, за което цял живот съм копнял и смятам да го опазя. Нямам намерение да чакам нещастието да се стовари на главата ми. Ще го издиря и ще го спра, преди изобщо да е сполетяло Амбър.

— Знаеш ли къде да го търсиш? — запита Рандъм.

Тръгнахме по тунела.

— Там, където започва черният път — отвърнах.

Прекосихме пещерата до стълбите, в подножието на които лежеше мъртвият мъж и започнахме да се изкачваме в мрака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.